

MEG
CABOTOVÁ
Princezniny
deníky

KNÍŽNÍ KLUB

Meg Cabotová

**Princezniny
deníky**

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Eva Lapáčková

The Princess Diaries

Copyright © 2000 by Mcg Cabot

Copyright of the Czech edition © Euromedia Group k. s., 2001

Translation © Eva Lapáčková, 2001

ISBN-80-242-0697-8

Poděkování

Chtěla bych poděkovat všem, kdo tím či oním způsobem přispěli k napsání a vydání této knihy: Beth Aderové, Jennifer Brownové, Barbaře Cabotové, Charlesi a Bonnie Egnatzovým, Emily Faithové, Lauře Langlieové, Ronu Markmanovi, Abigail McAdenové, Elizabeth Mikesellové, Melindě Mounseyové, Davidu Waltonovi, Allegře Yeleyové a především Benjaminu Egnatzovi.

„Ať se staite cokoliv,“ řekla, „jednu věc to nezmění. Jsem-li princeznou v žebráckých hadrech, mohu stále být princeznou uvnitř. Bylo by snadné být princeznou, kdybych byla oblečená do šatů ze zlata, ale je mnohem větším vítězstvím být jí pořád, když to nikdo neví.“

MALÁ PRINCEZNA

Frances Hodgson Burnettova

Úterý 23. září

Někdy mi připadá, že nedělám nic jiného, než lžu.

Máma si myslí, že potlačuji své pocity. Říkám jí: „Ne, mami, vážně ne. Myslím, že je to bezva. Jsem ráda, že jsi konečně šťastná.“

A máma říká: „Myslím, že mi neříkáš pravdu.“

A pak mi dala tenhle sešit. Že prý chce, abych si do něj zapisovala svoje pocity, když o nich odmítám mluvit s ní.

Chce, abych napsala svoje pocity? Fajn, taky že to udělám:

NECHÁPU, JAK MI TOHLE MOHLA UDĚLAT!

Jako by si už tak všichni nemysleli, že jsem divná. Jsem prakticky ten největší exot na celé škole. No jen uznejte: sto pětasedmdesát centimetrů, plochá hrud' a v prváku. Copak může být někdo ještě divnější?

Jestli se o tomhle dozví někdo ze školy, je po mně.

Pane Bože, jestli vážně existuješ, nedovol, aby se o tom dozvěděli.

Pokud se nepletu, má Manhattan čtyři miliony obyvatel. To znamená, že zhruba dva miliony z nich budou muži. A z těch DVOU MILIONŮ musí moje máma chodit zrovna s panem Gianinim. Nemůže chodit s někým, koho potkala v supermarketu nebo tak. To ne.

Musí chodit s mým učitelem matematiky.

Dík, mami. Vážně dík.

Středa, 24. září, pátá hodina

Lilly na to akorát: „Pan Gianini je bezva.“

Jo, jasně. Je bezva, pokud jste Lilly Moscovitzová. Je bezva, pokud vám jde matika, jako Lilly Moscovitzové. Není až tak bezva, když z matiky propadáte jako já.

Není bezva, když vás nechává po škole KAŽDÝ KAŽDIČKÝ DEN od půl třetí do půl čtvrté procvičovat násobení výrazů, místo abyste byli někde s kamarády. Není bezva, když si vaši mámu pozve do školy, aby s ní probral, jak propadáte z matiky, a pak ji klidně POZVE NA RANDE.

A není až tak bezva, když vaši mámě strká jazyk do pusy.

Ne že bych je to skutečně viděla dělat. Ještě ani neměli první rande. A nemyslím si, že by moje máma někomu dovolila, aby jí strkal jazyk do pusy na prvním rande.

Teda, aspoň doufám.

Viděla jsem minulý týden, jak Josh Richter strkal jazyk do pusy Laně Weinbergerové. Měla jsem to fakt hodně zblízka, protože se opírali o Joshovu skříňku, která je hned vedle její. Přišlo mi to nechutné.

I když nemůžu říct, že by mi vadilo, kdyby takhle Josh Richter líbal mě. Tuhle jsme se s Lilly stavovaly v drogerii pro nějaký krém proti vráskám pro její mámu a u pokladny jsem tam uviděla čekat Joshe Richtera. Všiml si mě a jako by se tak trochu usmál a řekl: „Nazdar.“

Kupoval si kolínskou Drakkar Noir. Vzala jsem si od prodavačky vzorek zdarma, takže si teď můžu přičichnout k Joshi Richterovi, kdykoliv chci, i doma.

Lilly tvrdí, že Joshovi ten den asi nezapojily synapse, z horka nebo tak. Že prý jsem mu nejspíš přišla povědomá, ale bez pozadí betonových zdí školy Alberta Einsteina si mě nedokázal nikam zařadit. Proč jinak, zeptala se mě, by měl nejpopulárnější kluk z naší školy říkat nazdar mně, Mie Thermopolisové, která sotva nastoupila do prváku?

Ale já vím, že to nebylo z horka. Ve skutečnosti totiž, když není s Lanou a se svými kamarády z veslování, je Josh úplně jiný člověk.

Člověk, kterému nevadí, když je holka plochá nebo když má nohu dvaatřicetku. Člověk, který skrze to všechno dokáže nahlédnout do nejhlubších zákoutí dívčí duše. Vím to, protože jsem se mu tenkrát u pokladny zadívala do očí a spatřila jsem v nich tu citlivou osobnost, která se snaží prodrat ven.

Lilly říká, že trpím chorobnou představivostí a patologickou potřebou dramatizovat svůj život. Tvrdí, že skutečnost, že jsem tak zničená z mámy a pana G., je klasický důkaz.

„Jestli tě to tak žere, tak to mámě řekni,“ hučí do mě. „Prostě jí řekni, že nechceš, aby s ním chodila. Nechápu tě, Mio. Pořád jenom každému lžeš, aby náhodou nezjistili, co si myslíš. Proč si nezkusíš jednou pro změnu prosadit svou? Tvoje pocity taky mají svou důležitost.“

No jasně. Jako kdybych mohla mámu takhle podrazit. Je z toho rande tak šťastná, až se mi dělá nanic. Pořád by něco vařila. Bez legrace. Včera večer udělala špagety, to se nestalo snad několik měsíců. Už jsem si otevřela vaničku s čínským menu, a ona najednou: „Ne, ne, dneska žádné studené nudle, zlato. Udělala jsem špagety.“

Špagety! Máma uvařila špagety!

Dokonce vzala v potaz má práva vegetariána a nedala do omáčky žádné knedlíčky.

Vůbec to nechápu.

CO MUSÍM UDĚLAT:

1. Koupit písek pro kočku.
2. Dokončit procvičování výrazů pro pana G.
3. Přestat se Lilly se vším svěřovat.
4. Stavit se v Pearl Paint: koupit měkké tužky, fixativ ve spreji, blindrámy (pro mámu).
5. Referát ze zeměpisu o Islandu (5 stránek, dvojitě řádkování)
6. Přestat pořád myslet na Joshe Richtera.
7. Odnést prádlo do prádelny.
8. Nájem na říjen (přesvědčit se, že máma podala tátův šek!!!)
9. Víc prosazovat svou.
10. Změřit se přes prsa.

Čtvrtek, 25. září

Dneska při matice jsem musela pořád myslet na to, jak možná zítra večer na rande bude pan Gianini strkat mámě jazyk do pusy. Prostě jsem tam seděla a zírala na něj. Položil mi nějakou úplně jednoduchou otázku – přísahala bych, že si ty nejjednodušší otázky nechává pro mě, asi abych se necítila tak mimo – a já ho vůbec neslyšela. Vzmohla jsem se akorát na: „Cože?“

Pak Lana Weinbergerová udělala takový ten zvuk, co vždycky dělá, a naklonila se ke mně, až mi na lavici přistála celá její blond hříva. Zasáhla mě ohromná vlna parfému a Lana takovým vážně hnusným hlasem zasyčela:

„DEBILE.“

Akorát že to vyslovila, jako by se tam psalo tvrdé Y. Jako kdyby se to psalo DEBYLE.

Jak je možné, že hodní lidé jako princezna Diana se zabíjejí při autonehodách, kdežto lidé jako Lana nikdy? Nechápu, co na ní Josh Richter vidí. Teda, hezká je, to jo. Ale umí být tak *sprostá*. Copak si toho nevšiml??

I když, na Joshe je asi Lana milá. Já bych tedy rozhodně na Joshe milá byla. Je to nejhezčí kluk na celé Střední škole Alberta Einsteina. Spousta kluků vypadá v naší školní uniformě (pro kluky šedivé kalhoty, bílá košile a černý svetr nebo vesta) naprosto děsně. Ale Josh ne. Vypadá v té uniformě jako manekýn. Bez legrace.

No nic. Dneska jsem si všimla, že panu Gianinimu hrozně trčí chlupy z nosu. Proč by někdo chtěl chodit s někým, komu tak děsně trčí chlupy z nosu? Zeptala jsem se při obědě Lilly a ona řekla jenom: „Nikdy jsem si jeho nosu nevšimla. Budeš dojídat ten knedlík?“

Lilly tvrdí, že bych měla se svými obsesemi něco dělat. Že prý svůj stres z toho, že jsem na škole teprve měsíc a už z jednoho předmětu propadám, přenáším na vztah mezi mojí mámou a panem Gianinim. Prý se tomu říká přenos.

Je to nanic, když jsou oba rodiče vaší nejlepší přítelkyně psychoanalytici.

Dneska po škole se mě Moscovitzovi podle všeho pokoušeli analyzovat. Teda, jenom jsme tam s Lilly seděly a hrály Boggle. A každých pět minut tam jeden z nich nakoukl: „Děvčata, nechcete trochu vody? Děvčata, v televizi jde vážně zajímavý dokument o chobotnicích. A mimochodem, Mio, jak se vyrovnáváš s tím, že tvoje máma začala chodit s vaším učitelem matematiky?“

Řekla jsem akorát: „Vůbec mi to nevadí.“

Proč si neumím víc stát na svém?

Ale co když Lillyini rodiče potkají mámu třeba při nákupech? Kdybych jim řekla pravdu, *určitě* by jí to pověděli. Nechci, aby máma věděla, jak je mi to nepříjemné. Rozhodně ne, když ona je kvůli tomu tak moc šťastná.

Nejhorší na tom bylo, že to celé slyšel Lillyin starší bratr Michael. Okamžitě se začal smát jako blázen, i když mně to vůbec k smíchu nepřipadá.

„Tvoje máma chodí s Frankem Gianinim?“ řehtal se.

Bezva. Tak teď to ví i Lillyin bratr Michael.

Takže jsem ho musela začít prosit, aby to nikomu neříkal. Chodí se mnou a s Lilly do speciální přípravy po vyučování, což je hodina úplně nanic, protože paní Hillové, která ji vede, je úplně jedno, co děláme, pokud jsme aspoň trochu zticha. Nesnáší, když musí vylézt ze sborovny, která je přímo naproti speciálce, a řvát na nás, ať jsme potichu.

Zkrátka, Michael chodí do speciálky, aby pracoval na svém internetovém časopise, který se jmenuje Crackhead. Já se tam chodím doučovat matematiku.

No prostě, paní Hillovou vůbec nezajímá, co při speciálce děláme, což je nejspíš jenom dobře, protože většinu času trávíme spřádáním plánů na to, jak zamknout toho nového Rusa (který je nějaký hudební génius nebo co) do komory s pomůckami, abychom už nemuseli poslouchat, jak cvičí na ty své pitomé housle Stravinského.

Ale nemyslete si, že jenom proto, že máme s Michaellem společného nepřítele v Borisi Pelkowském, bude mlčet o mojí mámě a panu G.

Pořád jenom opakoval: „Co za to, Thermopolisová? Co za to?“

Ale neexistuje nic, co bych já mohla pro Michaela Moscovitze udělat. Nemůžu se nabídnout, že mu napíšu úkoly nebo tak. Michael je v nejvyšším ročníku (jako Josh Richter). Michael měl celý život ze všeho jedničky (jako Josh Richter). Michael nejspíš půjde napřesrok na Yale nebo na Harvard (jako Josh Richter).

Co bych pro někoho, jako je Michael, mohla udělat *já*?

Ne že by byl Michael dokonalý nebo něco. Na rozdíl od Joshe Richtera není Michael ve veslařském oddílu. Michael není ani v řečnickém kroužku. Michael nevěří na organizované sporty, organizované náboženství ani na nic jiného organizovaného. Místo toho tráví většinu času zavřený u sebe v pokoji. Jednou jsem se Lilly ptala, co tam dělá, a Lilly řekla, že se ho ona ani její rodiče neptají.

Vsadím se, že tam dělá bombu. Možná jednoho dne z recese vyhodí školu Alberta Einsteina do povětří.

Občas Michael ze svého pokoje vyleze a začne trousit sarkastické poznámky. Někdy přitom nemá na sobě tričko. Všimla jsem si, že i když nevěří na organizované sporty, má Michael vážně pěkný hrudník a neobyčejně dobře viditelné svaly na břiše.

To jsem Lilly nikdy neřekla.

Každopádně, po chvíli asi Michaela přestaly bavit moje nabídky, že mu budu věnovat Pavlova, jeho šeltii, a vracet zálohované plechovky od vody, což musí dělat jednou týdně. Protože nakonec Michael akorát našťavaně řekl: „Víš co, Thermopolisová, zapomeň na to,“ a odešel zpátky do svého pokoje.

Zeptala jsem se Lilly, proč se tak našťaval, a ona řekla, že proto, že se pokoušel se mnou flirtovat a já si toho nevšímala.

Páni, to je hrůza! Co když se se mnou bude někdy pokoušet flirtovat Josh Richter (kéž by) a já si toho nevšímnu? Panebože, já jsem někdy tak blbá.

Nicméně Lilly také řekla, že si nemám dělat hlavu s tím, že by Michael vykládal o mé mámě a panu G. svým kamarádům, protože žádné kamarády nemá. A pak chtěla Lilly vědět, proč si dělám takové starosti s nosními dírkami pana Gianiniho, když se na ně nemusím dívat já, ale moje máma.

A já na to: „Promiň, ale musím na ně koukat KAŽDÝ KAŽDÍČKÝ DEN od 9.55 do 10.55 a od 2.30 do 3.30 kromě sobot,

nedělí, státních svátků a prázdnin. Tedy pokud nepropadnu a nebudu muset chodit do školy i v létě.“

A jestli se vezmou, tak na ně budu muset koukat KAŽDÝ DEN, SEDM DNÍ V TÝDNU, I O PRÁZDNINÁCH.

Definice množiny: skupina prvků neboli členů

$A = \{\text{Gilligan, Skipper, Mary Ann}\}$

pravidlo společné pro každý z prvků

$A = \{x \mid x \text{ je jeden z trosečníků na Gilliganově ostrově}\}$

Pátek, 26 září

SEZNAM NEJVĚTŠÍCH IDOLŮ (PODLE LILLY MOSCOVITZOVÉ)

sestaven během hodiny zeměpisu, s komentáři Mii Thermopolisové

1. *Josh Richter* (souhlas – sto osmdesát centimetrů nefalšované přitažlivosti. Blond vlasy, které mu často padají do jasně modrých očí, a ten sladký, ospalý úsměv. Jediný zápor: má natolik špatný vkus, že chodí s Lanou Weinbergerovou)
2. *Boris Pelkowski* (naprosto nesouhlasím. To, že ve dvanácti hrál na ty své pitomé housle v Carnegie Hall, ještě neznamená, že je sexy. Navíc si strká školní svetr do kalhot, místo aby ho nosil ven jako normální člověk)
3. *Pierce Brosnan*, nejlepší ze všech Bondů (nesouhlasím – mně se víc líbil Timothy Dalton)
4. *Daniel Day Lewis* v Posledním mohykánovi (souhlas – ať se děje, co se děje, hlavní je přežít)
5. *Anglický princ William* (to snad ne)
6. *Leonardo v Titaniku* (ani náhodou! Copak je ještě pořád rok 1998?)
7. *Pan Wheeton, trenér veslování* (souhlas, ale je zadaný. Viděla jsem ho, jak otvírá dveře do sborovny slečně Kleinové)
8. *Ten kluk v džínách na tom obřím billboardu na Times Square* (naprosto souhlasím. Kdo to je??? Měli by pro něj udělat televizní seriál)
9. *Přítel doktorky Quinnové* (co se s ním vůbec stalo? Byl úžasný!)
10. *Joshua Bell, houslista* (naprostý souhlas. Bylo by vážně fajn chodit s muzikantem – pokud by to nebyl Boris Pelkowski)

Později v pátek

Když zavolal táta, měřila jsem se zrovna přes prsa a vůbec nemyslela na to, že je máma na rande s mým učitelem matiky. Nevím proč, ale zalhala jsem mu a řekla jsem, že je máma v ateliéru. Což je divné, protože táta podle všeho ví, že máma někoho má. Ale tak nějak jsem mu prostě nedokázala o panu Gianinim říct.

Dnes odpoledne, při mém povinném doučování s panem Gianinim, jsem tam seděla a procvičovala násobení výrazů (první prvním, první druhým, druhý prvním, druhý druhým – panebože, copak tohle budu někdy v životě potřebovat? KDY???), když zničehonic pan Gianini povídá: „Mio, doufám že ti nevadí, že se jaksi... sociálně stýkám s tvou matkou?“

Jenže z nějakého důvodu jsem si na okamžik myslela, že řekl SEXUÁLNĚ, ne sociálně. A najednou jsem ucítila, jak mi začínají hořet tváře. Chci říct, skutečně HOŘET. A povídám: „Ale ne, pane Gianini, vůbec mi to nevadí.“

A pan Gianini na to: „Protože jestli ti to vadí, měli bychom si o tom promluvit.“

Nejspíš mu došlo, že lžu, protože jsem musela být ve tváři úplně rudá.

Ale já řekla jenom: „Vážně mi to nevadí. Teda, jenom trochu, ale vážně, je to v pohodě. Nakonec, jde jenom o rande, ne? Proč si dělat hlavu kvůli jednomu mizernému rande?“

Na což pan Gianini povídá: „No, Mio, nevím jestli jde jenom o jedno mizerné rande. Mám tvoji mámu vážně rád.“

A pak, ani nevím jak, jsem se najednou slyšela, jak říkám: „To byste taky zatraceně měl mít. Protože jestli bude kvůli vám nešťastná, nakopu vám zadek.“

Proboha! Nemůžu vůbec uvěřit, že jsem řekla slovo *zadek* před učitelem! Zrudla jsem ještě víc, což bych nevěřila, že je možné. Proč dokážu mluvit pravdu jenom tehdy, když mě to zaručeně dostane do průšvihů??

No, nejspíš mi celá ta věc *vážně* trochu vadí. Lillyini rodiče měli asi pravdu.

Pan Gianini to ale vzal naprosto v pohodě. Tak legračně se usmál a povídá: „Nemám v nejmenším úmyslu, aby tvoje máma byla kvůli mně nešťastná, ale jestli se to někdy stane, máš moje povolení mi nakopat zadek.“

Takže to vlastně nedopadlo tak špatně.

Každopádně, táta zněl do telefonu vážně divně. Ale to zní koneckonců vždycky. Tyhle zámořské hovory jsou nanic, protože někde vzadu vždycky slyším šplouchat oceán, a jsem z toho celá nesvá, jako kdyby nás poslouchaly ryby nebo co. Navíc táta nechtěl mluvit se mnou. Chtěl mluvit s mámou. Nejspíš někdo umřel a on to chce mámě šetrně sdělit.

Možná to byla Grandmère. Hmmm...

Od loňského léta mi prsa nevyrostla *ani o centimetr*. Máma byla úplně vedle. Nezačaly růst najednou po mých čtrnáctých narozeninách, jako se to stalo jí. Nejspíš nezačnou růst *nikdy*. Já roštu akorát do výšky. Jsem teď nejvyšší ze všech holek ve třídě.

Takže jestli mě někdo požádá, abych s ním šla příští měsíc na školní Ples kulturní rozmanitosti (to tak), nebudu si moct vzít šaty bez ramínek, protože by mi neměly na čem držet.

Sobota, 27. září

Už jsem spala, když se máma včera v noci vrátila z rande (zůstala jsem vzhůru tak dlouho, jak jsem vydržela, protože jsem byla zvědavá, jak to proběhlo, ale všechno to měření mě nejspíš unavilo), takže jsem měla příležitost se jí zeptat teprve dneska ráno, když jsem přišla do kuchyně nakrmit Tlust'ocha Louieho. Máma už byla vzhůru, což bylo divné, protože normálně spí déle než já, a přitom já jsem ve vývinu, já bych měla mít pořád chuť spát.

Ale máma trpí depresemi od chvíle, kdy se z jejího posledního přítele vyklubal republikán.

Nicméně tam byla, šťastně si pobrukovala a smažila lívance. Málem jsem z toho šoku měla smrt, vidět ji, jak takhle brzo ráno vaří a ještě k tomu něco vegetariánského.

Pochopitelně si ten večer skvěle užívala. Šli na večeři k Montemu (celkem třída, pane G.!) a pak se procházeli po Greenwich Village, zašli do nějakého baru a tam pak seděli na zahrádce a povídali si až skoro do dvou do rána, jenom povídali. Pokoušela jsem se z ní dostat, jestli došlo také na líbání (zvlášť pokud zahrnovalo jazyk v puse), ale máma se jenom usmívala a tvářila se rozpačitě.

Fajn. To je teda hnusný.

Příští týden mají další rande.

Ale když je z toho takhle šťastná, tak mi to asi ani nemůže vadit.

Dneska Lilly natáčí pro svou televizní šou *Bez příkras* parodii na film *Záhada Blair Witch*. *Záhada Blair Witch* je o nějakých studentech, kteří se vypraví do lesa hledat čarodějnici a všichni zmizí. Najde se po nich jenom filmový záznam a trocha chrastí. Lillyina verze se ale místo *Záhada Blair Witch* jmenuje *Záhada Green Witch*. Lilly plánuje vzít ruční kameru do parku na Washington Square a natáčet turisty, kteří se nás budou ptát, jak se dostat do Green Witch Village. (Ve skutečnosti je to Greenwich Village a vyslovuje se to bez w uprostřed. Ale kromě newyorčanů to všichni vyslovují špatně.)

No prostě, až k nám přijde nějaký turista a bude se ptát na cestu do Green Witch Village, máme začít zděšeně ječet a utíkat pryč. Všechno, co se po nás na konci najde, říká Lilly, bude trocha lístků

na metro. Lilly si myslí, že až tenhle díl odvytlá, nebudou se už lidé nikdy dívat na lístky na metro tak jako dřív.

Řekla jsem jí, že je škoda, že nemáme žádnou opravdickou čarodějnici. Myslela jsem, že bychom tu roli mohly nabídnout Laně Weinbergerové, ale Lilly nesouhlasila, že by to prý bylo obsazování rolí podle typu. Navíc bychom pak musely s Lanou strávit celý den a to nikdo z nás nechce. Jako kdyby hrozilo, že se vůbec objeví, vzhledem k tomu, že já s Lilly jsme nejméně populární holky z celé školy. Nejspíš by nechtěla riskovat, že ji s námi někdo uvidí a ona si pokazí pověst.

Na druhou stranu je tak ješitná, že by nejspíš po šanci ukázat se v televizi skočila, i když je to jenom na veřejném programu.

Když jsme skončily s natáčením, pozorovaly jsme chvíli toho slepého chlápka, jak přechází ulici. Měl novou oběť, nic netušící německou turistku, která neměla ani ponětí, že ten ubohý slepec, kterému pomáhá přes ulici, ji, hned jak se dostanou na druhou stranu, začne osahávat a pak bude předstírat, že to vůbec neudělal schválně.

To jsem prostě celá já. Jediný chlápek, který mě kdy osahával (ne že by bylo co osahávat), byl SLEPÝ.

Lilly říká, že ho udá na Šestém okrsku. Jako kdyby je něco takového zajímalo. Mají důležitější věci na práci. Třeba chytat vrahy.

CO MUSÍM UDĚLAT:

1. Koupit písek pro kočku.
2. Ujistit se, že máma podala šek s nájemným
3. Přestat lhát.
4. Napsat osnovu na úvahu z angličtiny.
5. Vyzvednout prádlo z prádelny.
6. Přestat pořád myslet na Joshe Richtera.

Neděle, 28. září

Zase dneska volal táta. Tentokrát máma opravdu byla v ateliéru, tak už nemám takové výčitky svědomí, že jsem mu včera lhala a neřekla mu o panu Gianinim. Zněl zase tak divně, tak jsem se ho nakonec zeptala: „Tati, co se stalo? Grandmère umřela?“ a on se celý vyděsil a povídá: „Ne, Mio, proč tě něco takového napadlo?“

A já mu řekla, že proto, že zní tak divně, a on se začal vytáčet a říkat, že vůbec nezní divně, což byla lež, protože fakt divně zněl. Ale rozhodla jsem se, že to nechám plavat, a chvíli jsem si s ním povídala o Islandu, protože jsme probírali Island v zeměpise. Island má nejvyšší úroveň vzdělanosti na světě, protože se tam nedá dělat nic jiného, než číst. Mají tam také horké prameny, kam se všichni chodí koupat. Když jednou přijela na Island opera, přišlo na ni asi tak 98 procent obyvatelstva. Všichni znali všechny texty zpaměti a celý den si ji zpívali.

Vážně bych jednou chtěla žít na Islandu. Vypadá to jako fajn místo. Rozhodně lepší než Manhattan, kde na vás občas lidi bez důvodu plivou.

Ale zdá se, že na tátu Island moc velký dojem neudělal. Asi proto, že ve srovnání s Islandem vypadá každá země hloupě. Země, co v ní žije táta, je ale docela malá. Myslím, že kdyby přijela opera tam, přišlo by 80 procent obyvatelstva, což je určitě důvod být trochu pyšný.

Povídala jsem mu o Islandu stejně jenom proto, že je politik a že jsem si myslela, že by ho to mohlo inspirovat, jak zlepšit věci u něj doma v Genovii. Ale Genovia nejspíš nepotřebuje vylepšit. V Genovii jsou dovozním artiklem číslo jedna turisté. Vím to, protože jsme v sedmé třídě měli v zeměpise za úkol zjistit základní údaje o všech evropských zemích a Genovia měla asi tak stejný příjem z turistiky jako Disneyland. Nejspíš proto nemusí lidé v Genovii platit daně, vláda má dost peněz i bez nich. Říká se tomu knížectví. Jediné další knížectví je Monako. Táta říká, že máme v Monaku dost příbuzných, ale nikoho z nich jsem zatím nepotkala, dokonce ani u Grandmère.

Navrhla jsem tátovi, že bychom příští léto mohli místo každoročního pobytu s Grandmère na jejím zámku Miragnac vyrazit na Island. Babičku bychom pochopitelně museli nechat na Miragnacu. Na Islandu by se jí nelíbilo. Nelíbí se jí nikde, kde si nemůže objednat slušný Sidecar, což je její nejoblíbenější pití v kteroukoli denní i noční dobu.

Ale táta řekl jenom: „Promluvíme si o tom někdy jindy,“ a zavěsil.

Máma má úplnou pravdu, pokud jde o tátu.

Absolutní hodnota: vzdálenost daného čísla na číselné ose od nuly, má vždy kladnou hodnotu

Pondělí, 29 září, speciálka

Dneska jsem pozorně sledovala pana Gianiniho, jestli třeba nebude vypadat po tom rande tak nadšeně jako máma. Vypadalo to ale, že má skutečně dobrou náladu. Během hodiny, kdy jsme probírali mocniny (co se stalo s násobením výrazů? Zrovna jsem tomu začínala trochu rozumět, a teď najednou děláme zase něco jiného, není divu, že propadám), se najednou zeptal, jestli se někdo ze třídy přihlásil o roli v podzimním školním muzikálu *My Fair Lady*.

A o chvíli později povídá takovým tím hlasem, co vždycky nasadí, když nám o něčem nadšeně vykládá: „Víte, kdo by byl skvělá Liza Doolittleová? Myslím, že ty, Mio.“

Myslela jsem, že umřu. Víím, že se pan Gianini jenom snažil mi udělat radost – chci říct, chodí přece s mojí mámou a vůbec – ale tentokrát střelil OPRAVDU vedle. Zaprvé už je přece dávno po konkurzu, a i kdybych se mohla o některou roli ucházet (což nemůžu, protože propadám z matematiky, jestli si, pane Gianini, vzpomínáte), v životě bych nedostala ani štěk, natož HLAVNÍ ROLI. Neumím zpívat. Neumím skoro ani *mluvit*.

Dokonce ani Lana Weinbergerová, která vždycky hrála hlavní role na základce, tentokrát hlavní roli nedostala. Dostala ji nějaká holka z nejvyššího ročníku. Lana hraje služebnou, divačku na závodech v Ascotu a šlapku. Lilly je insipientka. Má na starosti rozsvěcení a zhasínání světel o přestávce.

Byla jsem z toho, co řekl pan Gianini, tak vedle, že jsem se nevzmohla na slovo. Prostě jsem tam jenom seděla a cítila, jak rudnu. Možná proto na mě později, když jsme při přestávce na oběd byly s Lilly u mojí skříňky, spustila Lana, která tam čekala na Joshe, tím nejmedovějším, nejnařekávanějším hlasem, jakého byla schopná: „Ale ahoj, Amélie,“ i když *Amélie* mi nikdo (kromě Grandmère) neřekl od mateřské školky, kdy jsem měla dost rozumu na to, abych to všem výslovně zakázala.

Pak, když jsem se sehnula do batohu pro peníze, musela mít Lana perfektní výhled do mého výstřihu, protože zničehonic povídá:

„Ale ale, to je vážně roztomilé, jak vidím, ještě pořád se nevejdeme do podprsenky. Už jsi zkoušela obinadlo?“

Nejradši bych ji v tu chvíli odtáhla někam do rohu a zastřelila – no, nejspíš bych to neudělala, protože, jak říkají Moscovitzovi, konfrontace mi dělá problémy – kdyby tam ZROVNA V TU CHVÍLI nepřišel Josh Richter. Víím, že to musel rozhodně slyšet, ale jenom se zeptal Lilly: „Můžu projít?“ Blokovala totiž cestu k jeho skřínce. Chystala jsem se vytratit dolů do jídelny a na celou věc zapomenout – páni, to je opravdu poslední, co potřebuju, aby mě někdo připomínal, že nemám prsa, a to *přímo před Joshem Richterm!* – ale Lilly to tak prostě nemohla nechat. Celá zrudla v obličeji a spustila na Lanu: „Proč nám pro jednu neuděláš radost a neodplížíš se chcípnout někam do kouta, Weinbergerová?“

Nikdo neříká Laně Weinbergerové, aby se odplížila chcípnout do kouta. *Nikdo*. Alespoň pokud nechce vidět svoje jméno naškrabané po stěnách celých dívčích záchodů. Ne že by to byla až taková katastrofa, vzhledem k tomu, že na dívčích záchodech to stejně neuvidí kluci, ale já jsem radši, když moje jméno na žádných stěnách není, aspoň většinou.

Lilly ale takové věci nevadí. Chci říct, je malá a kulatá a trochu připomíná buldoka, ale je jí úplně jedno, jak vypadá. Totiž, má ten svůj televizní pořad a v jednom kuse jí tam volají kluci a říkají jí, jak je ošklivá, a ať si vytáhne tričko (Lilly *nemá* plochý hrudník, už to dotáhla na céčko) a ona se tomu všemu jenom směje. Lilly se nebojí ničeho.

Takže když Lana Weinbergerová vypadala, že se na ni vrhne. Lilly k ní akorát zvedla hlavu, přimhouřila oči a povídá: „Posluž si.“

Celá ta věc by nejspíš přerostla v ohromnou rvačku – Lilly viděla všechny epizody *Xeny* a v kickboxu je skutečná přebornice – kdyby v tu chvíli Josh Richter nezabouchl dvířka svojí skříňky a zhnuseným hlasem nepronesl: „No nic, já jdu.“ V tu chvíli Lana na celou hádku zapomněla, vyrazila za ním jako když strelí, a volala přitom na celou chodbu: „Počkej, Joshi! Joshi, počkej na mě!“

Zůstaly jsme tam s Lilly stát a zíraly jsme na sebe, jako bychom tomu nemohly uvěřit. Ještě pořád tomu nemůžu uvěřit. Co je to za lidi a proč s nimi musím být dennodenně zavřená v jedné budově??

DOMÁCÍ ÚKOLY:

Matika: cvičení 1-12 na str. 79

Angličtina: osnova

Zeměpis: otázky na konci 4. kapitoly

Speciálka: nic

Franština: použít *avoir* v záporné větě, pročíst lekce 1-3, pas de plus

Biologie: nic

$B = \{x | x \text{ je celé číslo} \}$

$D = \{2, 3, 4\}$

4ED

5ED

$E = \{x | x \text{ je celé číslo větší než } 4, \text{ ale menší než } 258\}$

Úterý, 30. září

Právě se stalo něco vážně divného. Když jsem přišla ze školy, byla máma doma (většinou je během týdne celé dny v ateliéru). Tvářila se tak nějak nervózně a povídá: „Musíme si promluvit.“

Už si nepobrukovala ani nic nevařila, takže bylo jasné, že jde o něco vážného.

Tak trochu jsem doufala, že umřela Grandmère, ale vypadalo to na něco mnohem horšího. Bála jsem se, jestli se něco třeba nestalo Tlust'ochovi Louiemu, jestli třeba nespokl další ponožku. Když se to stalo posledně, naučtoval nám veterinář za vydolování té ponožky z kočičích vnitřností 1000 dolarů a tvářil se divně ještě měsíc.

Tedy Louie, ne ten veterinář.

Ale ukázalo se, že se to vůbec netýká mého kocoura, ale mého táty. Důvod, proč táta pořád volal, je, že právě zjistil, že kvůli rakovině nemůže mít další děti.

Rakovina je hrozná věc. Naštěstí ten druh rakoviny, co měl táta, je celkem dobře léčitelný. Museli mu jenom amputovat zasaženou část těla a pak musel chodit na chemoterapii, a i když už je to rok, rakovina se zatím nevrátila.

Bohužel ta část těla, co mu museli vzít, je...

Fuj, ani se mí to nechce psát.

Varle.

HNUS!

A zdá se, že když vám vezmou jedno varle a pak projdete chemoterapií, je velká pravděpodobnost, že bude člověk neplodný. Což, jak právě zjistil, se stalo i tátovi.

Máma říká, že ho to fakt vzalo. Že pro něj v tuhle chvíli musíme mít pochopení, protože muži mají své potřeby a jednou z nich je potřeba cítit se schopný neomezené reprodukce.

Nechápu jenom, proč kolem toho tolik nadělá. K čemu potřebuje další děti? Má přece mě! Jasně, vídám ho jenom o prázdninách a o Vánocích, ale to stačí, ne? Chci říct, má přece plné ruce práce s vládnutím Genovii. Není to žádná legrace dokázat, aby celá země, i když má jenom kilometr a půl na délku, dobře fungovala. Jediné, na co mu ještě kromě mě zbývá čas, jsou jeho přítelkyně. Vždycky se

kolem něj točí nějaká nová. Bere je s sebou, když jedeme v létě do Francie ke Grandmère na zámek. Všechny se div nerozplynou nad bazény a vodopádem a vinicí a zahradou a letištěm.

A všem jim dá vždycky po týdnu kopačky.

Netušila jsem, že se chce s některou z nich *oženit* a mít děti.

Chci říct, mámu si taky nikdy nevzal. Máma tvrdí, že je to proto, že ona vždycky odmítala buržoazní morálku společnosti, která nepřijímá ženy jako rovnocenné bytosti a která jí odmítá přiznat práva nezávislé osobnosti.

Vždycky jsem si tak trochu myslela, že ji možná táta nikdy o ruku nepožádal.

No nic. Máma říká, že táta přiletí zítra sem do New Yorku, aby si o tom se mnou promluvil. Nechápu proč! Totiž, vůbec se mě to přece netýká. Když jsem se ale mámy zeptala: „Proč musí táta letět přes půl světa do New Yorku, aby mi řekl, že nemůže mít děti?“ zatvářila se divně a začala něco říkat, ale pak se zarazila.

Nakonec povídá jenom: „Budeš se muset zeptat táty.“

To vypadá špatně. Máma říká „Zeptej se táty“ jenom tehdy, když se ptám na něco, o čem nechce mluvit, třeba proč rodiče někdy zabíjejí své vlastní děti, nebo proč Američané jedí tolik masa a proč čtou o tolik méně než lidé na Islandu.

Nezapomeň: najít si ve slovníku slova *reprodukce*, *buržoazní a morálka*.

distributivní zákon

$$5x + 5y - 5$$

$$5(x + y - 1)$$

Co znamená DISTRIBUTIVNÍ?? ZJISTIT PŘED PÍSEMKOU!!!

Středa, 1. října

Táta je tady. Teda, ne tady u nás v našem podkrovním bytě. Ubytoval se v hotelu Plaza jako obvykle. Mám ho tam jít navštívit zítra, až si „odpočine“. Co měl tu rakovinu, odpočívá táta skoro pořád. Taky přestal hrát pólo. Ale to bylo myslím potom, co na něj jednou šlápnul kůň.

Hotel Plaza nesnáším. Posledně, když tam táta bydlel, mě nechtěli pustit dovnitř, protože jsem na sobě měla krat'asy. Říkali, že prý je tam paní majitelka a že nemá ráda, když se po hale jejího nóbl hotelu potlouká mládež v šortkách. Musela jsem zavolat nahoru tátovi a poprosit ho, aby mi přinesl kalhoty. Akorát mi řekl, ať mu dám k telefonu recepčního, a zničehonic se mi najednou všichni začali omlouvat. Dali mi ohromný košík s čokoládou a ovocem. To bylo fajn. Ovoce jsem ale nechtěla, tak jsem ho cestou domů dala v metru bezdomovci. Nejspíš ho taky nechtěl, protože ho vysypal do kanálu a nechal si jenom košík místo klobouku.

Vyprávěla jsem Lilly, jak táta říkal, že nemůže mít děti, a Lilly to prohlásila za naprosto výmluvný důkaz, že táta má dodnes nevyjasněné vztahy se svými rodiči. Řekla jsem akorát: „No, teda, fakt je, že Grandmère dokáže jít člověku pěkně na nervy.“

Lilly jenom podotkla, že nemůže pravdivost toho výroku potvrdit ani vyvrátit, protože moji babičku nikdy nepotkala. Už léta Grandmère prosím, aby mi dovolila vzít Lilly s sebou někdy v létě na Miragnac, ale ona vždycky odmítne. Že prý má z mladých lidí migrény.

Lilly tvrdí, že se možná táta bojí ztráty mládí, kterou mnoho mužů spojuje se ztrátou mužnosti. Vážně si myslím, že by měli Lilly zařadit o ročník výš, ale Lilly říká, že se jí v prváku líbí. Že prý má takhle celý rok na to, aby pozorovala poměry mezi středoškolskou mládeží v Americe v období po studené válce.

ODE DNEŠKA MUSÍM:

1. Být milá ke každému, ať je mi sympatický nebo ne.
2. Přestat pořád lhát o svých pocitech.
3. Přestat zapomínat sešit z matematiky.
4. Dávat si pozor, co říkám.
5. Přestat psát poznámky z matematiky do deníku.

Třetí mocnině x se říká x na třetí. Záporná čísla nemají druhou odmocninu.

Poznámky ze speciálky

Lilly, tohle je k nevydržení, kdy už zaleze zpátky do sborovny??

Možná nikdy. Prý tam dneska čistí koberce.

No uznej, není K SEŽRÁNÍ?

Kdo je k sežrání?

BORIS!

Není k sežrání. Vypadá děsně. Podívej se, co dělá s tím svetrem. Jak vůbec MŮŽE něco takového udělat?

Jseš omezená.

NEJSEM omezená. Někdo by mu měl říct, že v Americe se svetry nenosí zastrčené do kalhot.

Možná že v Rusku je tak nosí.

Ale tady není v Rusku. Taky by mu měl někdo říct, aby se naučil hrát něco nového. Jestli budu muset ještě jednou poslouchat to Requiem za mrtvého krále jaksejmenuje, tak...

Jenom žárliš, protože Boris je hudební génius a ty propadáš z matiky.

Lilly, to, že propadám z matiky, ještě neznamená, že jsem úplně BLBÁ.

Dobře, dobře, co to s tebou dneska je?

NIC!!!!

objem kvádru: objem kvádru o rozměrech a , b , c je

$$V = a \cdot b \cdot c$$

jaká je hloubka kvádru o objemu 21, šířce x a výšce y ?

Jaká je hloubka a objem nosních dírek pana G?

Čtvrtek, 2. října

Dámské záchodky hotelu Plaza

Takže.

Ted' už teda vím, proč tátovi dělá takové starosti, že nemůže mít další děti.

JE TOTIŽ KRÁL!!!

Teda, kníže, ale v Genovii je to, zdá se, totéž, jako kdyby byl král.

Tak to mě podrž! Jak dlouho si mysleli, že přede mnou můžou něco *takového* utajit??

No, když to tak vezmu, vlastně se jim to dařilo docela dlouho. Chci říct, já jsem přece v Genovii BYLA. Miragnac, kam jezdím každé prázdniny a většinou i o Vánocích, je babiččin zámek ve Francii. Je vlastně hned u hranic, přímo vedle Genovie, která leží mezi Francií a Itálií. Jezdím na Miragnac od té doby, co jsem se narodila. Samozřejmě bez mámy. Jenom s tátou. Máma a táta spolu nikdy nežili. Znáám spoustu dětí, které si přejí, aby se jejich rodiče k sobě po rozvodu vrátili. Mně tohle uspořádání dokonale vyhovuje. Moji rodiče se rozešli ještě předtím, než jsem se narodila, a vždycky spolu vycházeli poměrně dobře. Teda až na chvíle, kdy se táta tváří jako kakabus nebo kdy máma začne bláznit, což mezi námi umí dost dobře. Kdyby spolu museli žít, nestálo by to podle mě za nic.

Takže, do Genovie mě babička bere nakupovat oblečení pravidelně na konci každých prázdnin, když už se nemůže dívat na moje lacláče. Ale nikdo se tam nikdy nezmnínil, že by můj táta byl kníže.

Když to ted' tak vezmu, psala jsem před dvěma lety v zemáku ten přehled o Genovii, a musela jsem tam opsat i jméno vládnoucího rodu, tedy Renaldo. Akorát jsem si to tenkrát ani náhodou nespojila s tátou. Teda, vím, že se jmenuje Phillipe Renaldo. Ale jméno genovského knížete bylo v encyklopedii uvedeno jako Artur Christoff Phillipe Gerard Grimaldi Renaldo.

A ta jeho fotka musela být vážně hodně stará. Co se pamatuji, táta nikdy neměl vlasy (takže na něm ta chemoterapie nebyla ani

vidět, protože byl skoro plešatý už předtím). Na té fotce genovského knížete v encyklopedii byl někdo s opravdovou HŘÍVOU, kotletami a dokonce s knírem.

Myslím, že už chápu, jak se do něj mohla máma na univerzitě zamilovat. Vypadal trochu jako Baldwin.

Ale KNÍŽE? Panovník celého STÁTU?? Jasně, věděla jsem, že dělá do politiky, a samozřejmě jsem taky věděla, že má dost peněz – kolik dětí od nás ze školy jezdí na prázdniny na zámek do Francie? Možná tak na Martha's Vineyard, ale do Francie ani náhodou. Dobře, ale KNÍŽE?

Tak teď by mě vážně zajímalo, když je můj táta kníže, proč se vůbec musím učit matiku?

No vážně.

Nemyslím si, že to byl od táty ten nejlepší nápad, když se rozhodl mi tohle sdělit v Palmovém atriu hotelu Plaza. Nejdřív ze všeho jsem musela projít téměř doslovným opakováním výstupu se šortkami. Vrátný mě vůbec nechtěl pustit dovnitř. „Dětem bez doprovodu dospělého je vstup zakázán,“ opakoval pořád, což úplně staví na hlavu celý film *Sám doma II*.

Namítala jsem: „Ale já tví mám schůzku s tátou...“

„Dětem bez doprovodu dospělého,“ opakoval, „je vstup zakázán.“

To bylo naprosto nefér. Dokonce jsem na sobě ani neměla kraťasy. Byla jsem ve školní uniformě. Plizovaná sukně, podkolenky, no znáte to. Dobrá, možná jsem měla na nohou martensky, to je toho! Vypadala jsem skoro jako malá Eloise v té knížce, a jí přece hotel Plaza skoro patřil.

Nakonec, když jsem tam stála asi půl hodiny a pořád dokola opakovala: „Ale táta... ale táta... ale táta...“, přišel k nám recepční a zeptal se: „A kdo je vůbec váš táta, slečinko?“

Když jsem jim řekla tátovo jméno, pustili mě okamžitě dovnitř. Teď vím, že to bylo proto, že i ONI věděli, že je kníže. Jenom jeho dceři, jeho vlastní dceři to nikdo neřekl!

Táta už čekal u stolu. Odpolední čaj v hotelu Plaza je hrozná událost. Přála bych vám vidět všechny ty německé turisty, jak se cpou čokoládovými sušenkami a fotí se u toho. No, když jsem byla

malá, taky se mi to líbilo, a protože táta odmítá uznat, že ve čtrnácti už malá nejsem, vždycky když je ve městě, scházíme se tam. Někdy samozřejmě jdeme i někam jinam. Vždycky mě například vezme na *Krásku a Zvíře*, což je můj nejoblíbenější muzikál na Broadwayi. Je mi fuk, co říká Lilly o misogynních tendencích Walta Disneye. *Krásku a Zvíře* jsem viděla sedmkrát.

Táta pochopitelně taky. Jeho nejoblíbenější místo je, když na scénu přijdou tančící vidličky.

Takže, jak tam tak sedíme a popíjíme čaj, začne mi táta hrozně vážným hlasem vykládat, že je kníže genovský, když se najednou stane strašná věc.

Dostanu škytavku.

Stává se mi to jenom, když si dám něco horkého k pití a zajím to chlebem. Nevím proč. Nikdy předtím se mi to v hotelu Plaza nestalo. Táta zrovna povídá: „Mio, chci ti to říct popravdě. Myslím, že už jsi dost stará, a věci se mají tak, že teď, když nemůžu mít další děti a tvůj život se pochopitelně díky tomu hodně změní, je jenom fér říct ti, že jsem kníže Genovie.“

A já na to akorát: „Vážně, tati?“ Škyt.

„Tvoje máma vždycky pevně zastávala stanovisko, že bychom ti to neměli říkat, a já s ní souhlasil. Sám jsem měl velmi... velmi *neuspokojivé* dětství –“

To je asi fakt. Život s Grandmère nemohla být žádná procházka růžovým sadem. Škyt.

„Plně jsem s tvou mámou souhlasil, že děti by neměly vyrůstat v paláci.“ Pak si začal něco mumlat pro sebe, což dělá vždycky, když mu řeknu, že jsem vegetarián, nebo když přijde řeč na mámu. „V té době jsem pochopitelně netušil, že má v úmyslu tě nechat vyrůstat v bohémském podkrovním krcálku v *Greenwich Village*. Uznávám ale, že ti to podle všeho neuškodilo. Vlastně si myslím, že ti život v New Yorku naočkoval tu správnou dávku skeptického pohledu na lidi všeobecně –“

Škyt. A to nikdy ani nepotkal Lanu Weinbergerovou.

„– což je něco, co se mně podařilo získat až na vysoké škole, a kladu to částečně za vinu svým potížím při navazování úzkých osobních styků se ženami –“

Škyt.

„Chci tedy říct, že jsme mysleli, tvoje máma a já, že když ti to neřekneme, je to jenom pro tvoje dobro. Nikdy jsme netušili, že by mohla nastat chvíle, kdy se staneš nástupnicí trůnu. Když ses narodila, bylo mi teprve pětadvacet. Byl jsem si jistý, že potkám nějakou jinou ženu, se kterou se ožením a budu mít další děti. Ale teď už je jasné, že se to nestane. Takže ty, Mio, jsi následnicí genovského trůnu.“

Znovu jsem škytla. Tohle začínalo být nepříjemné. Nebyla to žádná malá dámská škytnutí. Při každém škytnutí jsem vyskočila ze židle, jako bych byla nějaká skoro dvoumetrová žába. A škytala jsem *nahlas*. Opravdu *nahlas*. Němečtí turisté se začínali otáčet a chichotat. Věděla jsem, že co táta říká, je opravdu vážné, ale nemohla jsem si pomoci. Prostě jsem pořád škytala! Zkoušela jsem zadržet dech a počítat do třiceti – nedostala jsem se ani k desítce, když jsem zase škytla. Dala jsem si do pusy kostku cukru a cucala ji. Nic. Dokonce jsem se pokoušela sama sebe vyděsit tím, že jsem si představovala, jak se máma líbá s panem Gianinim – ani *tohle* nefungovalo.

Nakonec to tátovi nedalo a zeptal se: „Mio? Mio, posloucháš mě vůbec? Slyšelas, co jsem říkal?“

Odpověděla jsem: „Můžeš mě na chvilku omluvit, tati?“

Zatvářil se nešťastně, jako by ho bolel žaludeční vřed, a svalil se do křesla s poraženým výrazem, ale kývl na mě: „Jen běž,“ a dal mi pět dolarů pro obsluhu záchodků. Dolary jsem samozřejmě hned strčila do kapsy, pět babek pro obsluhu záchodků! Moje kapesné dělá deset dolarů týdně!

Nevím, jestli jste někdy byli na dámských záchodcích v hotelu Plaza, ale jsou to rozhodně ty nejhezčí záchody na Manhattanu. Jsou celé růžové a všude jsou zrcadla a kanapíčka pro případ, že byste z pohledu na svou krásu chtěli omdlít nebo tak něco. Nicméně. Vrazila jsem tam se svou hroznou škytavkou a všechny ty dámy s dokonalými účesy se po mně naštvaně ohlédly, jako kdo že se to odvažuje je rušit. Nejspíš si kvůli mně rozmázly rtěnku.

Zalezla jsem do jedné kabinky, kabinky tady mají kromě záchodu každá vlastní ohromné zrcadlo a malou stoličku se střapci

okolo. Posadila jsem se na stoličku a soustředila jsem se, abych přestala škytat. Ale namísto toho jsem se mohla soustředit jenom na to, co říkal táta.

Je kníže Genovie.

Spousta věcí začala najednou dávat smysl. Třeba to, že když letím do Francie, nastupuji do letadla společně s ostatními, ale jakmile tam doletíme, odveze mě okamžitě limuzína za tátou na Miragnac.

Vždycky jsem si myslela, že je to proto, že mám nalítáno tolik kilometrů.

Spíš to bude proto, že je táta kníže.

A pak je tu ta věc s nákupy. Když jdeme s Grandmère v Genovii nakupovat, vždycky to je buď předtím, nežli obchody oficiálně otevřou, nebo až po zavírací době. Předem jim zavolá a oznámí jim, že přijdem, a zatím nikdo neodmítl. Kdyby to zkusila moje máma na Manhattanu, prodavačky v Gapu by se mohly zbláznit smíchy.

A když jsem na Miragnacu, nikdy nejdeme na večeri do restaurace. Jíme zásadně doma, nebo někdy jdeme na Mirabeau, sousední zámek, který patří párku děsných Angličanů, kteří mají spoustu usmrkanych dětí, a ty na sebe navzájem pokřikují věci jako: „Jdi do prdele!“ a „Sračko!“ S jednou z těch mladších holek jsem kamarádila, ale pak mi jednou večer vyprávěla, jak jí nějaký kluk dal francouzák, a já nevěděla, co to francouzák je. Bylo mi tehdy jedenáct, což mě neomlouvá, protože jí bylo stejně. Myslela jsem prostě, že francouzák je nějaká divná anglická záležitost, jako masový koláč nebo nálety. Takže jsem o tom začala vyprávět u stolu před jejími rodiči a od té doby se mnou všechny jejich děti přestaly mluvit.

Zajímalo by mě, jestli tihle Angličané taky vědí, že je můj táta kníže. Vsadím se, že vědí. Páni, museli si myslet, že jsem retardovaná.

Většina lidí v životě o Genovii ani neslyšela. Alespoň když jsme ve škole sbírali ty údaje o evropských zemích, nikdo z ostatních o Genovii nevěděl. Ani moje máma, než potkala tátou, nevěděla, že taková země existuje. Nepochází odtamtud nikdo slavný. Nikdo, kdo se narodil v Genovii, nikdy nic nevynalezl, nenapsal, ani se nestal

hollywoodskou hvězdou. Hodně lidí z Genovie, jako můj dědeček, bojovalo proti nacistům ve druhé světové válce, ale kromě toho se nijak neproslavili.

Ale kdo někdy o Genovii *slyšel*, jezdí tam rád, protože v Genovii je krásně. Skoro pořád svítí slunce a vzadu máte zasněžené Alpy a ve předu průzračně modré Středozemní moře. Je tam hodně kopců a některé z nich jsou tak strmé jako v San Francisku a většinu z nich pokrývají olivové háje. Hlavní vývozní artikl Genovie (pamatuji si to ze školy) tvoří olivový olej, takový ten nejdražší, co se používá jenom do salátů.

Je tam taky knížecí palác, který je slavný tím, že se tam kdysi natáčel film o třech mušketýrech. Nikdy jsem nebyla uvnitř, ale projížděla jsem okolo s Grandmère. Má spoustu věžiček a pilířů a podobně.

Je zvláštní, že se Grandmère nikdy ani *nezmínila*, že tam bydlí.

Škytavka je pryč. Myslím, že se teď můžu vrátit do Palmového atria.

A obsluze záchodků dám dolar, i když mě vůbec neobsluhovala.

Můžu si to přece dovolit, můj táta je kníže!

Později ve čtvrtek

Zoo v Central Parku, pavilon tučňáků

Jsem tak rozčilená, že skoro nemůžu psát, a ještě k tomu mi tady pořád někdo strká do lokte a je tu tma, ale to se nedá nic dělat. Tohle prostě musím napsat přesně tak, jak se to stalo. Jinak bych si zítra, až se probudím, mohla myslet, že to byl zlý sen.

Ale nebyl to zlý sen. Opravdu se to STALO.

Nemůžu to nikomu říct. Ani Lilly. Lilly by to rozhodně nepochopila. NIKDO to nepochopí. Protože nikdo, koho znám, se nikdy nedostal do podobné situace. Nikdo z nich nešel spát jako jedna osoba a neprobudil se druhý den jako někdo úplně jiný.

Když jsem přestala na záchodcích hotelu Plaza škytat, vrátila jsem se k našemu stolu a všimla jsem si, že německé turisty vystřídali nějakí Japonci. To bylo zlepšení. Byli o hodně tišší. Táta měl u ucha mobil a mluvil s mámou. To jsem poznala hned. Měl takový ten výraz, co mívá, jenom když mluví s mámou. Zrovna říkal: „Ano, pověděl jsem jí to. Ne, nevypadá našťvaná.“ Podíval se na mě. „Jseš našťvaná?“

„Ne,“ odpověděla jsem, protože jsem našťvaná nebyla. V tu chvíli ještě ne.

„Říká, že není našťvaná,“ pokračoval do telefonu. Chvilku poslouchal a pak se na mě zase podíval. „Chceš, aby sem máma přišla a pomohla všechno vysvětlit?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. Musí dokončit ten obraz smíšenou technikou pro Kelly Tate Gallery. Chtějí ho mít příští úterý.“

Táta to mámě opakoval. Slyšela jsem ji brčet. Vždycky bručí, když jí připomenu, že musí odevzdat nějakou práci v termínu. Máma nejraději pracuje, když ji políbí múza. Vzhledem k tomu, že většinu našich účtů pokryjí šeky od táty, není to většinou problém, ale není to ani ten nejzodpovědnější přístup k práci, jaký by člověk od dospělého čekal. Ani od umělce ne. Přisahám, že kdybych někdy máminu múzu potkala, dostala by takový kopanec do tógy, že by nevěděla, čím je.

Nakonec táta zavěsil a obrátil se ke mně. „Už je to lepší?“ zeptal se.

Takže si asi té škytavky přece jenom všiml. „O dost,“ odpověděla jsem.

„Opravdu chápeš, co se ti snažím říct, Mio?“

Přikývla jsem. „Jsi kníže Genovie.“

„Ano...“, řekl, jako by to nebylo všechno.

Nevěděla jsem co říct, tak jsem akorát řekla: „Grandmpère byl kníže Genovie před tebou.“

„Ano...“, odpověděl.

„Takže Grandmère je... co?“

„Kněžna vdova.“

Cukla jsem sebou. Ouvej. To by vysvětlovalo o Grandmère dost věcí.

Táta poznal, že nevím kudy kam. Pořád se na mě díval s takovou nadějí v očích. Nakonec, když jsem se na něj zkusila chvíli jenom tak nevinně usmívat a nezafungovalo to, zhroutila jsem se na stůl a povídám: „O.K., tak o co jde?“

Zatvářil se zklamaně. „Ty nevíš, Mio?“

Měla jsem hlavu položenou na stole. Není to možná ta pravá věc, jaká se od vás v hotelu Plaza očekává, ale nevšimla jsem si, že by nás pozorovala Ivana Trumpová. „Ne...“, povídám. „Nejspíš ne. Co bych měla vědět?“

„Už nejsi Mia Thermopolisová, zlato,“ odpověděl. Protože jsem se narodila jako nemanželské dítě a protože máma nevěří na to, čemu říká patriarchální kult, dala mi svoje příjmení namísto tátova.

Zvedla jsem hlavu ze stolu. „Ne?“ zamrkala jsem. „A kdo teda jsem?“

Vzdychl. „Jsi Amelia Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo, princezna genovská.“

Fajn.

COŽE? PRINCEZNA? JÁ???

Jo. Jasně.

Tohle je jenom důkaz, že princezna NEJSEM. Jsem tak hrozně málo princezna, že když mi to táta řekl, začala jsem brečet. Viděla jsem svůj odraz v tom ohromném pozlaceném zrcadle na druhém

konci místnosti a měla jsem obličej samou skvrnu, jako když při těláku hrajeme vybíjenou a dostanu míčem. Dívala jsem se na svůj obličej v tom ohromném zrcadle a říkala jsem si: Copak *takhle* vypadá princezna?

Přála bych vám vidět, jak vypadám. V životě jste neviděli nikoho, kdo by vypadal *míň* jako princezna než já. Totiž, mám hrozné vlasy, ani rovné, ani kudrnaté, a když je nemám dost nakrátko, odstávají mi na hlavě do trojúhelníku, takže vypadám jako blázen. A nejsou ani blond, ani hnědé, ale něco uprostřed, čemu se říká myší hnědá nebo špinavá blond. Kráska, co? A mám vážně velikou pusku a žádná prsa a nohy, co vypadají jak lyže. Lilly říká, že jediná atraktivní věc na mně jsou moje šedivé oči, ale v tu chvíli byly celé opuchlé a rudé, jak jsem se snažila nebrečet.

Totiž, princezny přece nebrečí, nemám pravdu?

Táta se ke mně nahnul a začal mě hladit po ruce. Fajn, mám tátu ráda, ale v tu chvíli byl prostě vedle. Pořád opakoval, jak ho to mrzí. Neodvažovala jsem se mu odpovědět, protože jsem se bála, že bych se dala ještě víc do breku. Snažil se mě utěšit, že to prý není tak hrozné, že se mi bude život v paláci v Genovii líbit a že budu moci cestovat do Ameriky za svými přáteli tak často, jak budu chtít.

V tu chvíli jsem se zhroutila.

Nejenom že jsem princezna, ještě se budu muset STĚHOVAT???

Skoro okamžitě jsem přestala brečet, protože jsem se naštvala. Vážně hodně naštvala. A to se mi nestává tak často, protože mám strach z konfrontace a tak podobně, ale když se už naštvu, měli by si všichni dávat zatraceně pozor.

„Já se do Genovie stěhovat NEBUDU!“ řekla jsem, a muselo to být pořádně nahlas, protože všichni ti japonští turisté se ohlédlí mým směrem a začali si mezi sebou šeptat.

Zdálo se, že to tátu šokovalo. Naposledy jsem na něj ječela před lety, když se přidal na stranu Grandmère, která po mně chtěla, abych snědla trochu *foie gras*. Je mi jedno, jestli je ve Francii paštika z husích jater považovaná za pochoutku. Já nic, co ještě nedávno chodilo po svých a kvákalo, jíst nebudu.

„Ale Mio,“ pokračoval táta, jako by mě chtěl přivést k rozumu. „Myslel jsem, že pochopíš...“

„Chápu akorát,“ obořila jsem se na něj, „že jsi mi celý můj život *lhal*. Proč bych se za tebou měla chtít stěhovat?“

Což byl proslov, který jako by vypadl ze *Správné pětky*, a bohužel musím přiznat, že co následovalo, bylo taky jako okopírované ze *Správné pětky*. Rychle jsem se zvedla z toho ohromného zlaceného křesla, které se přitom převrhlo, a vystřelila jsem ze dveří, div jsem neporazila portýra.

Myslím, že za mnou táta zkoušel běžet, ale já když chci, dokážu utíkat opravdu rychle. Pan Wheeton se mě pořád snaží přesvědčit, abych se dala na sportovní běh, ale to je nesmysl, protože nesnáším běhat bez důvodu. A číslo na tričku rozhodně podle mě k rozumným důvodům nepatří.

Nicméně jsem se tedy řítila dál ulicí, kolem všech těch pitomých koňských povozů pro turisty, kolem té ohromné fontány se zlatýma sochama, kolem těch davů lidí před obchodákem F. A. O. Schwarz, přímo do Central Parku, kde už se začínalo stmívat a ochlazovat a vypadalo to tam strašidelně, ale mně to bylo v tu chvíli jedno. Nebála jsem se, protože kdo by přepadal metr pětasedmdesát vysokou holku, která utíká jak o život v těžkých botách a s velkým batohem pokrytým plackami s nápisy jako PODPORUJ GREENPEACE a ZA PRÁVA ZVÍŘAT. Nikdo by si troufl na holku v těžkých botách, zvláště když je ještě k tomu vegetariánka.

Za chvíli už jsem nemohla běžet, tak jsem začala přemýšlet kam jít, protože jsem ještě nebyla připravená vrátit se domů. Věděla jsem, že k Lilly nemůžu. Lilly zásadně odmítá jakoukoli formu vlády, při níž není moc v rukou lidu, buď přímo nebo prostřednictvím volených zástupců. Vždycky říká, že je-li veškerá moc soustředěna do rukou jediné osoby, jejíž právo vládnout se zakládá na principu dědičnosti, pojmy sociální rovnosti a respektování jedince nenávratně pozbývají smyslu. Proto dneska přešla skutečná moc z vládnoucích monarchů na zákonodárná shromáždění a králové a královny jako Alžběta II. jsou pouze symboly národní jednoty.

Nebo to tak alespoň říkala před několika dny při referátu ze zeměku.

A já s ní asi tak trochu souhlasím, zvlášť pokud jde o prince Charlese – choval se k Dianě hnusně – ale můj táta takový není. Jo, hraje pólo a tak, ale v životě by ho nenapadlo na nikoho uvalit daně bez podpory zákonodárných orgánů.

Ale byla jsem si celkem jistá, že skutečnost, že lidé v Genovii nemusí platit daně, těžko změni Lillyin názor.

Věděla jsem, že táta nejdřív ze všeho zavolá mámě a máma že si bude dělat starosti. Strašně nerada dělám mámě starosti. I když se máma často chová nezodpovědně, je to vždycky jenom ohledně účtů nebo nákupů. Nikdy se nechová nezodpovědně ke mně. Mám kamarádky, kterým rodiče třeba zapomenou dát na metro. Mám kamarádky, které můžou říct rodičům, že budou večer u té a té přítelkyně doma, a místo toho jdou ven a jejich rodiče to nikdy ani nezjistí, protože je nenapadne zavolat těm druhým rodičům.

Moje máma taková není. Máma VŽDYCKY zavolá, aby se přesvědčila.

Takže jsem věděla, že to vůči ní není fér takhle utéct a nechat ji, aby si dělala starosti. V tu chvíli mi bylo jedno, jak je asi tátovi. Byla jsem na něj pořádně naštvaná. Ale potřebovala jsem být chvíli sama. To není jen tak, zvyknout si, že jste princezna. Některým holkám by se to možná líbilo, ale mně ne. Nikdy jsem moc na holčičí zábavy, jako je mejkap a silonky, nebyla. Totiž, taky to zvládnou, když musím, ale jsem radši, když nemusím.

O hodně radši.

Nicméně nevím, jak je to možné, ale moje nohy nějak samy věděly kam jít a najednou jsem zjistila, že stojím před vchodem do zoo.

Mám ráda zoo v Central Parku. Mám ho ráda už odmalička. Je o hodně lepší než zoo v Bronxu, protože je malé a útulné a zvířata jsou tak nějak přátelštější, hlavně lachtani a lední medvědi. Miluju lední medvědy. V zoo v Central Parku je jeden lední medvěd, a ten celé dny nedělá nic jiného, než že plave naznak. Přisahám! Byl jednou ve zprávách v televizi, protože nějaký zvířecí psycholog si myslel, že je moc stresovaný. Musí to být otrava, když na vás lidé celé dny koukají. Ale pak mu dali nějaké hračky a od té doby je v pořádku. Chodí jenom sem a tam po výběhu – v Central Parku nemají v zoo

klece, ale výběhy – a pozoruje vás, jak ho pozorujete. Někdy přitom drží míč. Miluju toho medvěda.

Takže když jsem vyklopila pár dolarů vstupného – to je další výhoda toho zoo, je levné – zastavila jsem se u svého ledního medvěda na krátkou návštěvu. Vypadal spokojeně. Mnohem spokojeněji než já. Jeho táta mu nejspíš neřekl, že je dědicem nějakého trůnu. Zajímalo by mě, odkud ten medvěd je. Doufám, že z Islandu.

Za chvíli začalo být u výběhu ledních medvědů dost lidí, tak jsem zašla do pavilónu tučňáků. Trochu to tam smrdí, ale jinak je to u tučňáků fajn. Jsou tam velká okna, skrze která vidíte pod vodu, takže můžete pozorovat tučňáky, jak plavou, klouzají se po skalách a vůbec si to užívají po svém. Malé děti se vždycky opřou rukama o sklo, a když k nim plave tučňák, dají se do křiku. Je to děsná legrace. Je tam taky lavička, na kterou si můžete sednout, a právě tam teď sedím a píšu tohle. Za chvíli si i na ten smrad zvyknete. Člověk si asi časem zvykne na všechno.

Panebože, nevím, jak jsem mohla něco takového napsat! V ŽIVOTĚ si nezvyknu na to být princezna Amelia Renaldo! Ani nevím, kdo to vlastně je! Zní to jako značka nějaké špatné kosmetiky nebo jako jméno postavy z disneyovky, někoho, kdo se ztratil a právě si vzpomněl, kdo je, nebo tak.

Co ale budu dělat? Já se přece NEMŮŽU přestěhovat do Genovie, to prostě NEJDE! Kdo by se staral o Tlust'ocha Louie? Máma určitě nezapomíná nakrmit i sebe, natož *kočku*.

Jsem si jistá, že mi nedovolí mít v paláci kočku. Aspoň ne kočku, jako je Louie, kočku, která váží přes deset kilo a živí se ponožkami. Všechny dvorní dámy by z něj měly šok.

Panebože, *co jenom budu dělat?*

Jestli tohle zjistí Lana Weinbergerová, je po mně.

Ještě později ve čtvrtek

Samozřejmě že jsem se nemohla schovávat v pavilonu tučňáků věčně. Za nějakou dobu zhasli světla a oznámili, že zoo zavírá. Sbalila jsem deník a odešla spolu s ostatními. Chytla jsem autobus domů a byla jsem si jistá, že to od mámy pořádně schytám.

Nepočítala jsem ale s tím, že to schytám od OBOU rodičů najednou. To bylo teda vážně překvápko.

„Kdepak jste se toulala, mladá dámo?“ pustila se do mě máma. Seděli s tátou každý na jedné straně kuchyňského stolu, uprostřed kterého trůnil telefon.

A přesně ve stejnou chvíli povídá táta: „Měli jsme o tebe strach!“

Myslela jsem si, že to schytám jako nikdy, ale jediné, co je zajímavé, bylo, jestli jsem v pořádku. Ujistila jsem je, že mi nic není, a omluvila jsem se, že jsem se chovala jako Jennifer Love Hewitt. Prostě jsem potřebovala být chvíli sama, řekla jsem jim.

Vážně jsem se bála, že se do mě pustí, ale nepustili. Máma se do mě pokoušela nacpat trochu polívky, ale odmítla jsem, protože byla s hovězí příchutí. Táta se nabídl, že pošle řidiče pro trochu uzené ryby, ale já řekla jenom: „Vážně ne, tati, chci si jít akorát lehnout.“ Načež mi máma začala sahat na čelo, jestli nejsem nemocná. Málem jsem se z toho znova rozbředla. Táta asi poznal ten výraz, jako jsem měla předtím v hotelu Plaza, protože zničehonic mámu zadržel a povídá: „Nech ji být, Heleno.“

A k mému překvapení mě máma opravdu nechala být. Takže jsem zalezla do koupelny a dala si dlouhou horkou koupel a pak se převlékla do svého oblíbeného pyžama, toho červeného flanelového, našla Tlustýocha Louie pod gaučem a vlezla si do postele.

Ještě než jsem usnula, slyšela jsem, jak táta mámě něco v kuchyni dlouze vykládá. Mluvil hlubokým hlasem, jako když duní hrom. Trochu mi to připomínalo hlas kapitána Picarda ze *Star Treku*.

Táta má ve skutečnosti s kapitánem Picardem dost společného. Jako třeba že je bledý a plešatý a vládne malému národu.

Až na to, že pro kapitána Picarda vždycky na konci epizody všechno dobře dopadne, kdežto pro mě s největší pravděpodobností ne.

Pátek, 3. října, třídnická hodina

Když jsem se dneska probudila, holubi, co žijí na požárním žebříku za mým oknem, cukrovali (Louie se rozvaloval na parapetu – tedy alespoň tolik z něj, kolik se na parapet vešlo – a pozoroval je) a venku svítilo slunce a já dokonce vstala včas a nezamáčkla dvacetkrát budík. Vysprchovala jsem se a při holení nohou jsem se ani neporezala, na dně skříně se mi podařilo najít skoro nezmačkanou halenku a dokonce i moje vlasy se rozhodly, že budou pro jednu vypadat skoro k světu. Měla jsem dobrou náladu. Je *pátek*. Pátek je kromě soboty a neděle můj nejoblíbenější den. Pátek vždycky znamená, že dva dny, dva úžasné skvělé dny bez matiky jsou skoro tady.

A když jsem přišla do kuchyně, byla celá zalitá růžovým světlem ze střešního okna a máma ve svém nejlepším kimonu připravovala francouzské tousty z vaječné náhražky místo skutečných vajec, přestože vajíčka mi nevaří od té doby, co jsem zjistila, že nejsou oplodněna, a tudíž by z nich stejně nikdy kuřata nebyla.

Zrovna jsem se chystala jí poděkovat, že na mě myslí, když jsem uslyšela nějaký šramot.

A u jídelního stolu seděl táta, četl *The New York Times* a na sobě měl oblek.

Vážně, *oblek*. V sedm ráno.

A pak jsem si vzpomněla. Nechápu, jak jsem na to mohla zapomenout:

Jsem princezna.

Panebože. Celý ten den, co tak pěkně začal, se mi najednou pokazil.

Hned, jak mě uviděl, spustil: „Á, Mio.“

Věděla jsem, co mě čeká. Říká mi „Á, Mio“, jenom když se mi chystá dát přednášku.

Složil pečlivě noviny a položil je na stůl. Táta vždycky skládá noviny pečlivě, tak aby byly všechny kraje pěkně v zákrytu. Máma tohle nikdy nedělá. Vždycky stránky zmačká a bez ladu a skladu je

nechá válet na gauči nebo u záchodu. Táta z toho může zešílet a nejspíš to bude skutečný důvod, proč se nikdy nevzali.

Všimla jsem si, že máma prostřela naše nejlepší talíře z Kmartu, ty s modrýma proužkami, a zelené plastové sklenice ve tvaru kaktusů z Ikey. Dokonce dala doprostřed stolu ve žluté váze kytici falešných slunečnic. A to všechno proto, aby mi udělala radost, a určitě si kvůli tomu přivstala, já vím. Ale místo, aby mi to udělalo radost, mě to jenom ještě víc rozesmutnělo.

Protože se vsadím, že v knížecím paláci v Genovii plastové sklenice ve tvaru kaktusů určitě nepoužívají.

„Musíme si promluvit, Mio,“ obrátil se ke mně táta. Takhle vždycky začínají jeho nejhorší přednášky. Akorát že tentokrát se na mě, než začal, tak divně podíval. „Co to máš s vlasama?“

Zvedla jsem ruku k hlavě. „Proč?“ Myslela jsem si, že pro jednou vypadají moje vlasy celkem uspokojivě.

„Nic nemá s vlasama, Phillipe,“ zastala se mě máma. Většinou se snaží tátu od přednášek odradit, jak může. „Pojď, Mio, sedni si a nasnídej se. Dokonce jsem ti ohřála na tousty sirup, tak jak to máš ráda.“

Ocenila jsem to gesto, vážně. Ale rozhodně jsem neměla v úmyslu si tam sednout a začít se bavit o mojí budoucnosti v Genovii. Ani náhodou. Takže jsem se z toho snažila vykrotit: „No, já bych fakt hrozně ráda, ale musím běžet. Máme dneska písemku ze zeměaku a slíbila jsem Lilly, že to spolu ještě předtím projdeme –“

„Sedni si.“

Pane jo, táta vážně dokáže promluvit jako kapitán meziplanetární lodi, když chce.

Posadila jsem se. Máma mi na talíř naložila pár toustů. Polila jsem si je sirupem a ze slušnosti si ukousla. Chutnaly jako lepenka.

„Mio,“ povídá máma. Ještě pořád se snažila odvrátit tátovu přednášku. „Vím, že ti to všechno dělá starosti, ale ve skutečnosti to není taková hrůza, jak si myslíš.“

No jasně. Jen tak zničehonic mi řeknete, že jsem princezna, a já z toho mám být celá na větvi?

„Chci říct,“ pokračovala máma, „většina děvčat by byla nadšená, kdyby zjistila, že je jejich táta kníže!“

Žádnou takovou neznám. Vlastně, to není pravda. Lana Weinbergerová by nejspíš byla děsně ráda princeznou. Ona si totiž stejně myslí, že je.

„Jenom pomysli na všechny ty věci, co bys mohla mít, kdyby ses odstěhovala do Genovie.“ Máma se úplně rozzářila a začala mi vypočítávat všechny ty úžasné věci, které na me v Genovii čekají, ale hlas měla divný, jako kdyby hrála něčí matku v televizi. „Třeba auto! Víš, jak je nepraktické mít auto tady ve městě. Ale v Genovii, hned jak ti bude šestnáct, jsem si jistá, že ti táta koupí –“ Upozornila jsem ji, že Evropa se už tak potýká s problémy se znečištěným ovzduším i bez mého přispění. Automobilové zplodiny jsou jedním z největších viníků stále se zvětšujících ozónových dír.

„Ale vždycky jsi chtěla koně, co říkáš? V Genovii bys ho mohla mít. Krásného koně, třeba grošáka –“ To bolelo.

„Mami,“ odpověděla jsem a do očí mi vhrkly slzy. Nemohla jsem s tím nic dělat. Najednou jsem se zase rozbřečela. „Co si myslíš, že děláš? Ty chceš, abych se odstěhovala za tátou? Je to tak? Už tě to se mnou nebaví? To chceš, abych se odstěhovala a tys mohla s panem Gianinim... abyste mohli...“

Rozbřečela jsem se tak, že jsem nedokázala mluvit. Ale to už máma brečela taky. Vyskočila ze židle, obešla stůl a vzala mě do náručí. „Ale vůbec ne, miláčku, to víš, že ne! Jak si můžeš něco takového myslet?“ Už nemluvila jako máma z televize. „Chci pro tebe jenom to nejlepší!“

„A já taky,“ vložil se do toho našťavaně táta. Založil si ruce na prsou, opřel se do židle a nakvašeně nás pozoroval.

„A pro mě bude nejlepší, když zůstanu tady a dokončím školu,“ obrátila jsem se k němu. „A pak se dám ke Greenpeace a budu zachraňovat velryby.“

Táta se zatvářil ještě víc našťavaně. „K žádným Greenpeace se nedáš,“ řekl mi.

„Ale dám,“ trvala jsem na svém. Dělalo mi problémy ze sebe vůbec vypravit slovo, protože jsem ještě pořád brečela, ale ještě jsem řekla: „A taky pojedu na Island zachraňovat tuleně.“

„V žádném případě.“ Táta už nevypadal jenom našťavaně, vypadal, že každou chvíli vybuchne. „Půjdeš do internátní školy. Nejspíš do Vassaru. Možná do Sarah Lawrence.“

Rozbrečela jsem se ještě víc.

Ale než jsem mohla odpovědět, máma zvedla ruku a povídá: „Prosim, Phillipe. Takhle ničeho nedosáhneš. Mia musí tak jako tak do školy. Už teď přijde pozdě –“

Začala jsem se rozhlížet, kde jsem nechala batoh a kabát. „Jo,“ povídám. „A taky si musím prodloužit jízdenku na metro.“

Táta ze sebe vydal takový ten divný francouzský zvuk, co občas dělá. Zní to jako něco mezi odfrknutím a povzdechem. *Pfuit!* Pak řekl: „Lars tě odveze.“

Odpověděla jsem, že to není vůbec potřeba, protože mám stejně sraz s Lilly na Astor Place, a odtamtud že jedeme jako každý den metrem do školy.

„Lars může vyzvednout i tu tvoji kamarádku.“

Podívala jsem se na mámu. Máma se dívala na tátu. Lars je tátův řidič. Jezdí s ním úplně všude. Co tátu znám – dobrá, celý můj život – vždycky měl řidiče a většinou to byl nějaký pořízek, který předtím pracoval pro izraelského prezidenta nebo někoho podobného.

Teď když o tom tak uvažuju, samozřejmě že to nebyli žádní řidiči, ale tělesná stráž.

Ach jo.

To poslední, co chci, je aby mě do školy vezl tátův bodyguard. Jak bych to asi vysvětlila Lilly? *Á, toho si nevšímej, Lilly, to je jenom tátův řidič.* Jasně. Jediný člověk, kterého do školy Alberta Einsteina vozí řidič, je hrozně bohatá holka ze Saudské Arábie Tina Hakim Baba, protože její táta vlastní nějakou obří ropnou společnost a její rodiče se bojí, že by ji někdo mohl unést mezi rohem Pětasedmdesáté a Madison, kde je naše škola, a rohem Pětasedmdesáté a Páté, kde bydlí. Všichni se jí kvůli tomu smejí. Má dokonce ochranku, která ji doprovází ze třídy do třídy a vysílačkou se přitom domlouvá s řidičem. To mně osobně připadá fakt trochu moc.

Ale táta byl naprosto neoblomný. Jako kdyby teď najednou, když jsem princezna, záleželo na mém pohodlí víc než předtím.

Včera, když jsem ještě byla MiaThermopolisová, nikdo nenamítal nic proti tomu, abych jela metrem. Dnes, když jsem princezna Amelia, se to nehodí.

Nechala jsem to plavat. Nemělo vůbec cenu se o tom s ním hádat. Mám koneckonců spoustu mnohem horších starostí.

Jako třeba, v které zemi budu asi v nejbližší budoucnosti žít.

Když jsem odcházela – táta zavolal Larse nahoru, aby mě k autu doprovodil, což bylo naprosto trapné – zaslechla jsem, jak táta říká mámě: „Tak, Helen, a kdo je ten chlápek Gianini, co o něm mluvila Mia?“

No tě pic!

$$ab = a + b$$

vyřešit pro b

$$ab - b = a$$

$$b(a - 1) = a$$

$$b = a/a - 1$$

Později v pátek, matika

Lilly hned poznala, že se něco děje.

I když celou tu povídačku, co jsem jí předhodila ohledně Larse – „Víš, táta je ve městě a má s sebou řidiče, tak myslel...“ – spolkla bez problémů.

Ale o tom princeznovství jsem jí říct nemohla. Rozhodně ne, když jsem si vzpomněla, jak znechuceně nám při referátu vykládala o křesťanských panovnících, kteří se považovali za vyvolené zástupce boží moci na zemi a necítili se zodpovědní lidem, ale pouze Bohu. I když táta do kostela skoro nechodí, pokud ho k tomu nedonutí Grandmère.

Takže Lilly se nevyptávala na Larse, ale nedala mi pokoj kvůli tomu brečení. Hučela do mě: „Proč máš tak červené a opuchlé oči? Ty jsi brečela. Proč jsi brečela? Stalo se něco? Co se stalo? Zase jsi z něčeho dostala pětku?“

Jenom jsem pokrčila rameny a pokoušela se dívat z okénka na nudné panoráma činžáků, kolem kterých jsme museli cestou projet. „Nic mi není,“ řekla jsem. „Premenstruační syndrom.“

„To teda není. Měla jsi měsíčky minulý týden. Pamatuju si to, protože sis ode mě půjčila po těláku vložku a na obědě jsi pak do sebe nacpala dva balíčky sušenek.“ Někdy bych si přála, aby Lilly neměla tak dobrou paměť. „Tak ven s tím. Snědl Louie další ponožku?“

V první řadě mi přišlo naprosto nevhodné probírat můj menstruační cyklus před tátovou osobní ochrankou. Lars se sice soustředil na řízení a nevím, jestli nás z předního sedadla slyšel, ale stejně to bylo trapné.

„Nic se neděje,“ pošeptala jsem Lilly. „Akorát táta, *vždyť* víš.“

„Á,“ odpověděla Lilly svým normálním hlasem. Říkala jsem už, že Lilly normálně mluví HODNĚ nahlas?

„Myslíš to s tou neplodností? Ještě pořád ho to bere? Páni, ten by se fakt měl nad sebou zamyslet.“

Pak začala Lilly rozkládat o něčem, čemu říkala jungovský princip seberealizace. Říkala, že když si to představím jako strom, je můj táta někde na spodních větvích a výš se nevysplhá, dokud se

nenaučí přijímat sám sebe, jaký je, a nezbaví se své posedlosti myšlenkou, že nemůže plodit další potomky.

To bude nejspíš i můj problém. Jsem někde úplně naspodu toho seberealizačního stromu. Zhruba tak pod kořeny.

Ale jak tady teď sedím při matice, nezdá se to všechno tak zlé. Přemýšlela jsem o tom totiž při třídnické hodině a na něco jsem přišla:

Nemůžou mě *donutit*, abych byla princezna.

Vážně nemůžou. Chci říct, tohle je přece Amerika, propánakrále. Tady můžete být vším, čím chcete být. Nebo nám to aspoň pořád dokola opakovala paní Hollandová vloni při dějáku. Takže, jestli můžu být, čímkoliv chci, *nemůžu* být princeznou. *Nikdo* mě k tomu nemůže donutit, pokud sama nechci. Ani táta ne.

Nemám pravdu?

Takže až přijdu dneska večer domů, prostě tátovi řeknu dík, fakt dík, ale nechci. Odteďka budu zase jenom obyčejná Mia jako dřív.

No nazdar. Pan Gianini mě právě vyvolal a já neměla ani potuchy, co chce, protože jsem samozřejmě psala do deníku a nedávala pozor. Ještě teď jsem celá rudá. Lana se může pochopitelně potřhat smíchy. Kráva.

Proč si vůbec zasedl zrovna na mě? Už by měl vědět, že kvadratickým rovnicím rozumím asi tak jako kuň kafi. Ale on mi nemůže dát pokoj, nejspíš kvůli mámě. Chce, aby to vypadalo, že se ke mně chová stejně jako k ostatním.

Jenže já *nejsem* stejná jako ostatní ve třídě.

Proč se vůbec musím učit matiku? U Greenpeace určitě matiku nevyžadují.

A vsadím boty, že princezny matiku taky nepotřebují. Takže ať se situace vyvine jakkoliv, jsem v suchu.

Bezva.

$x = a + aby$ vyřešit pro y

$x - a = aby$

$$\frac{x-a}{ab} = \frac{aby}{ab}$$

$$\frac{x-a}{ab} = y$$

Pátek pozdě večer

pokoj Lilly Moscovitzové

Dobrá, tak jsem se dneska vypařila před doučovací hodinou matiky. Vím, že to nebylo správné. Věřte mi, Lilly mi dala víc než jasně najevo, že to nebylo správné. Vím, že pan Gianini dělá tyhle doučovací hodiny právě kvůli lidem jako já, kteří propadají. Vím, že to dělá ve svém volném čase a ani za to nedostane zaplacené přesčasy. Ale když stejně nebudu pro žádnou ze svých možných životních drah matiku potřebovat, proč bych tam měla chodit?

Zeptala jsem se Lilly, jestli by jí nevadilo, kdybych dneska spala u ní, a ona na to, že jenom v tom případě, že se přestanu chovat jako pošuk.

Slíbila jsem jí to, i když myslím, že se jako pošuk nechovám.

Ale když jsem zavolala po škole mámě z budky, abych se jí zeptala, jestli jí nebude vadit, když zůstanu dneska přes noc u Moscovitzových, moc se jí to nelíbilo. „No, vlastně jsme si s tátou mysleli, Mio, že bychom si mohli, až přijdeš domů, zase promluvit,“ řekla doslova.

Vážně skvělý.

Odpověděla jsem jí, že bych si nic na světě nepřála víc, než si zase promluvit, ale že si dělám starosti o Lilly, protože toho fetišistu, co ji sledoval, pustili z Bellevue. Prakticky od chvíle, kdy Lilly začala vysílat svoji šou, ji pronásleduje tenhle člověk jménem Norman, a pořád jí volá, ať si sundá boty. Podle Moscovitzových je to fetišista s fixací na nohy – v tomto případě Lillyiny nohy. Posílá jí na adresu šou dárky, cédéčka, plyšová zvířata a podobně, spolu s dopisy, ve kterých jí nabízí mnohem víc dárků, když si sundá před kamerou boty. Takže Lilly dělá obvykle to, že si při vysílání sundá boty, ale přes nohy si přehodí deku a pak pod ní kope nohama a pokřikuje: „Podívej, Normane, ty pošuku! Sundala jsem si boty! Dík za ty cédéčka, blbečku!“

To Normana naštvalo tak, že se začal potloukat po Village a hledat Lilly. Každý ví, že Lilly bydlí v Greenwich Village, protože jsme natočily jeden obzvlášť úspěšný díl, ve kterém si Lilly půjčila v

Grand Union značkovací kleště na oceňování zboží a zastavovala všechny evropské turisty a přesvědčovala je, že když si nechají dát na čelo cenovku Grand Union, dostanou zadarmo latté v Dean & DeLuca (překvapivě mnoho z nich jí uvěřilo).

Nicméně asi před měsícem nás Norman Fetišista potkal v parku a začal nás honit s plnou hrstí dvacetidolarovek a pokřikoval, ať si vezmeme boty. Byla to úžasná legrace a vůbec jsme nebyly vyděšené, zvláště proto, že jsme běžely rovnou na roh Washington Square a Thompson Street, kde má šestý okrsek zaparkované ohromné auto, z něhož pozorují drogové dealery. Řekly jsme policistům, že se nás snažil nějaký divný chlápek přepadnout, a to jste měli vidět ten hukot. Aspoň dvacet policistů v civilu (včetně jednoho, o kterém jsem si myslela, že je to bezdomovec spící na lavičce) se vrhlo na Normana, a i když hrozně ječel, odtáhli ho na psychiatrii.

S Lilly je vždycky taková legrace.

Jenže Lillyini rodiče se právě dozvěděli, že Normana pustili z Bellevue a že jestli ho potká, nemá ho už pošťuchovat, protože je to jenom nemocný chudák s chorobnou posedlostí a možnými schizofrenními sklony.

Lilly hodlá věnovat zítřejší vysílání svým nohám. Bude předvádět všechny boty, co má, ale ani jednu neukáže svoje bosé nohy na kameru. Doufá, že to Normana vydráždí natolik, že udělá něco ještě bláznivějšího než kdykoliv dřív, třeba vezme bouchačku a začne po nás střílet.

Ale já se nebojím. Norman nosí dost tlusté brýle a vsadím se, že by nás netrefil ani samopalem, přestože i šílenec, jako je Norman, může samopal v téhle zemi vlastnit díky naprosto tolerantním zákonům, které, jak tvrdí Michael Moscovitz ve svém webzinu, povedou k zániku demokracie, jak ji známe.

Mámě to ale bylo naprosto ukradené. Řekla akorát: „Mio, já vážně oceňuji, že chceš své kamarádce pomoci s jejím problémem, ale myslím, že máš v tuhle chvíli důležitější povinnosti doma.“

Vzmohla jsem se akorát na: „Jaké povinnosti?“, protože mě napadlo, že má na mysli Louieovu krabici s pískem, kterou jsem pečlivě vyčistila už přede dvěma dny.

Ale máma povídá: „Povinnosti vůči svému otci a mně.“

Vůbec jsem nechápala. Povinnosti? *Povinnosti?* *Ona* bude vykládat *mně* o povinnostech? Kdy ji naposledy napadlo hodit prádlo do prádelny? Nebo ho odtamtud dokonce vyzvednout? Kdy si naposledy *vzpomněla*, že by mohla koupit vatu do uší, toaletní papír nebo třeba mléko?

A napadlo ji se někdy za posledních čtrnáct let, co jsem naživu, jenom *zmínit* o tom, že bych jednou mohla skončit jako princezna Genovie???

Ona si myslí, že bude vykládat *mně* o mých povinnostech?

To je snad vtip!

Málem jsem jí zavěsila. Ale Lilly postávala poblíž a nacvičovala si své povinnosti insipientky tím, že střídavě rozsvěcela a zhasínala světla na chodbě. A protože jsem jí slíbila, že se nebudu chovat jako pošuk, a kdybych mámě položila telefon uprostřed hovoru, určitě by se to dalo kvalifikovat jako chování pošuka, jenom jsem řekla tím nejtrpělivějším hlasem, jakého jsem byla schopná: „Neboj, mami, nezapomenu zítra cestou ze školy koupit nové pytlíky do luxu.“ A *pak* jsem zavěsila.

DOMÁCÍ ÚKOLY:

Matika: příklady 1-12 na str. 119

Angličtina: osnovu

Zemák: otázky na konci kapitoly 4

Speciálka: nic

Francouzština: použít *avoir* v zápor. větě, přečíst lekce 1-3, pas de plus

Biologie: nic

Sobota, 4. října

Ráno, ještě stále u Lilly doma

Proč je to vždycky taková zábava, když zůstanu přes noc u Lilly? Totiž, není to tím, že by měli věci, co my nemáme. Ve skutečnosti máme s mámou spoustu lepších věcí. Moscovitzovi mají jenom dva filmové kanály na televizi, a protože já jsem využila poslední zvláštní nabídku kabelové společnosti Time Warner, my máme všechny, Cinemax i HBO i Showtime, a to všechno jenom za 19 dolarů 99 centů měsíčně.

Navíc máme u nás doma výhled z okna na mnohem zajímavější lidi, třeba na Ronnieho, který dřív býval Ronald, ale teď je Ronette, a který pořádá ohromné večírky, nebo na ten hubený německý pár, který chodí pořád v černém, i v létě, a nikdy si nezatahuje rolety. Na Páté avenue, co bydlí Moscovitzovi, není *nikdo*, koho by byla zábava pozorovat: jenom další bohatí psychoanalytici a jejich děti. To vám povídám, z *jejich* oken nic zajímavého neuvidíte.

Ale prostě je to tak, že vždycky, když tam zůstanu přes noc, i když se třeba jenom poflakujeme po kuchyni a dojídáme zbytky od *roš hašana*, je to hrozně bezva. Možná je to proto, že Maya, jejich dominikánská služebná, nikdy nezapomene koupit pomerančový džus a že si vždycky vzpomene, že nemám ráda ten s dužinou, a někdy, když předem ví, že u nich budu spát, koupí u Balducciho jedny zeleninové lasagne místo masových speciálně pro mě, tak jako to udělala včera.

Nebo je to možná proto, že u Moscovitzových v ledničce nikdy nenajdete nic, co by obrůstalo plísní. Maya vyhazuje všechno, co má třeba jenom den prošlou záruční lhůtu. Dokonce nenačatou kysanou smetanu. Dokonce i plechovky koly.

A Moscovitzovi nikdy nezapomenou zaplatit účet za elektriků. *Jim* nikdy elektrárna nevypne proud zrovna uprostřed *Star Treku*. A Lillyina máma vždycky mluví o něčem normálním, jako jakou skvělou slevu dostala na kalhotky od Calvina Kleina u Bergdorfa.

Ne že bych neměla mámu ráda nebo něco. Mám ji moc ráda. Jenom bych si přála, aby někdy byla víc jako máma a míň jako bohém.

A přála bych si, aby táta byl víc jako Lillyin táta, který mi vždycky chce udělat omeletu, protože říká, že jsem moc hubená, a když nemusí jít do práce někoho analyzovat, chodí po bytě ve starých teplácích.

Pan Moscovitz by na sebe *nikdy* oblek v sedm ráno nevzal.

A ne že bych tátu neměla ráda. Mám, svým způsobem. Jenom nechápu, jak mohl dopustit něco takového. Většinou má všechno zcela pod kontrolou. *Jak mohl dopustit, aby byl knížetem?*

Prostě to nechápu.

Úplně nejlepší na návštěvách u Lilly ale je, že si chvíli nemusím dělat starosti, že propadám z matiky nebo že jsem dědičkou trůnu malého evropského knížectví a podobně. Prostě si můžu dát oddech a cpát se pravými domácími skořicovými muffiny a pozorovat Pavlova, Michaelovu šeltii, jak se snaží zahnat Mayu zpátky do kuchyně pokaždé, když se pokusí vyjít.

Včera večer byla přímo úžasná legrace. Moscovitzovi nebyli doma – museli jít do Puck Building na večeři na podporu homosexuálních dětí obětí holokaustu – takže jsme si s Lilly udělaly ohromnou káď popcornu a vlezly jsme si do obří postele s nebesy, která patří jejím rodičům, a pustily si všechny filmy s Jamesem Bondem po sobě. Dospěly jsme k závěru, že Pierce Brosnan je rozhodně nejhubenější James Bond, Sean Connery nejchlupatější a Roger Moore nejopálenější. Žádný z Bondů si nesundal košili na dost dlouho, abychom mohly určit, kdo má nejhezčí hrudník, ale podle mě nejspíš Timothy Dalton.

Myslím, že se mi líbí chlupaté hrudníky.

Byla ironie, že zrovna když jsem nad tím dumala, přišel do pokoje Lillyin bratr. Měl ale na sobě košili. Tvářil se našťavaně a oznámil mi, že mě chce k telefonu můj táta. Táta zuřil, protože se pokoušel dovolat několik hodin, ale Michael byl zrovna na internetu a vyřizoval poštu pro svůj webzine *Crackhead*, takže bylo pořád obsazeno.

Nejspíš jsem vypadala, že se pozvracím nebo co, protože po chvilce Michael povídá: „Dobrá, nedělej si s tím hlavu. Řeknu mu, že jste s Lilly už šly spát,“ což je lež, které by moje máma v životě neuvěřila, ale podle všeho to u táty prošlo, protože se Michael za chvíli vrátil a řekl, že se táta omluvil, že volá tak pozdě (bylo teprve jedenáct) a že si se mnou promluví ráno.

Bezva. Už se nemůžu dočkat.

Pravděpodobně jsem ještě pořád vypadala, že se pozvracím, protože Michael zavolal svoji šeltii a nechal ji vyskočit na postel, i když do ložnice Moscovitzových zvířata nesmějí. Pavlov se mi stulil do klína a začal mi olizovat obličej, což dělá jenom lidem, kterým opravdu věří. Pak si Michael sedl vedle nás a díval se na filmy s námi. V zájmu vědy se ho Lilly zeptala, které z Bondových partnerek mu připadají atraktivnější, blondýny, které v jednom kuse potřebují, aby je zachraňoval, nebo brunety, co na něj pokaždé vytáhnou pistoli, a Michael řekl, že ženě se zbraní v ruce neodolá, načež jsme se začali bavit o jeho dvou nejoblíbenějších televizních seriálech, což je *Xena* a *Buffy, přemožitelka upírů*.

Takže pak, ne tak úplně v zájmu vědy, ale spíš z obyčejné zvídavosti, jsem se já zeptala Michaela, jestli by si, kdyby byl konec světa a bylo by na něm třeba znovu zalidnit planetu, vybral za životní partnerku Xenu, nebo Buffy, pokud by si mohl vybrat jenom jednu z nich.

Michael mi nejdřív řekl, že jsem praštěná, když mě něco takového může napadnout, ale rozhodl se pro Buffy, načež se Lilly zeptala mě, koho bych si vybrala já, kdybych měla na vybranou mezi Harrisonem Fordem a Georgem Clooneym. Řekla jsem, že Harrisona Forda, i když je tak starý, ale pod podmínkou, že by to byl Harrison Ford z *Indiana Jonese*, a ne Harrison Ford z *Hvězdných válek*, a Lilly na to, že ona by si vybrala Harrisona Forda jako Jacka Ryana z filmů podle Torna Clancyho, a pak se Michael zeptal: „A koho byste si vybraly, Harrisona Forda, nebo Leonarda di Caprio?“ a obě jsme se shodly, že Harrisona Forda, protože Leonardo je dávno pasé. A Michael na to: „A koho byste si vybraly Harrisona Forda, nebo Joshe Richtera?“ a Lilly řekla, že Harrisona Forda, protože býval tesařem, a kdyby byl konec světa, uměl by jí postavit dům, ale já řekla Joshe

Richtera, protože by žil déle – Harrisonovi je aspoň ŠEDESÁT – a mohl by mi pomoci s dětmi.

Načež Michael začal říkat spoustu nefér věcí o Joshi Richterovi, jako třeba že tváří v tvář jadernému armageddonu by se nejspíš ukázal jako zbabělec, ale Lilly mu odpověděla, že strach z neznámých věcí není žádným měřítkem růstového potenciálu jedince, s čímž jsem naprosto souhlasila, a Michael na to, že jsme párek idiotů, jestli si myslíme, že by si nás Josh Richter třeba jenom všiml. Že Joshe Richtera zajímají jenom holky, jako je Lana Weinbergerová, které se s ním vyspí, na což Lilly odpověděla, že by se s Joshem Richterem taky vyspala, kdyby splnil pár základních podmínek, jako že by se předem vykoupal v antibakteriálním roztoku a vzal si tři kondomy pro případ, že by jeden praskl a jeden sklouzl. A pak se Michael zeptal mě, jestli bych se vyspala s Joshem Richterem, a musela jsem o tom chvíli přemýšlet. Ztráta panenství je vážně velký krok, a je zapotřebí, aby to bylo s tím správným člověkem, protože jinak z toho můžete mít problémy do konce života, jako ty ženské v terapeutické skupině „osamělých po čtyřicítce“, kterou vedou Moscovitzovi každé úterý. Když jsem si to rozmyslela, odpověděla jsem, že bych se s Joshem Richterem vyspala v případě, že:

1. bychom spolu chodili alespoň rok.
2. by mi vyznal nehynoucí lásku.
3. by mě vzal na Broadway na *Krásku a Zvíře* a nedělal si z toho legraci.

Michael prohlásil, že ty první dvě podmínky bere, ale jestli ta poslední měla naznačit, s jakým klukem bych chtěla jednou chodit, budu panna ještě hodně dlouho. A dodal, že nezná nikoho s kapkou testosteronu v těle, kdo by se dokázal na *Krásku a Zvíře* na Broadwayi dívat, aniž by se okamžitě pozvracel. Ale to není pravda, protože můj táta rozhodně nějaký ten testosteron má – alespoň v jednom varleti – a ani jednou se na představení nepozvracel.

Potom se Lilly zeptala Michaela, jak by si vybral, kdyby musel, mezi Lanou Weinbergerovou a mnou, a Michael řekl: „Miu,

pochopitelně,“ ale podle mě to řekl jenom proto, že jsem stála vedle něj a on nechtěl, abych si připadala trapně.

Kéž by Lilly občas dokázala mlčet.

Ale ona pořád pokračovala a ptala se Michaela, jestli by si vybral mě, nebo Madonnu, mě, nebo Buffy přemožitelku upírů (dal mi přednost před Madonnou, ale Buffy nade mnou vyhrála na celé čáře).

A pak Lilly chtěla vědět, koho bych si vybrala já, jestli Michaela nebo Joshe Richtera. Předstírala jsem, že o tom usilovně přemýšlím, když k mé neskonale radosti dorazili domů Moscovitzovi a pustili se do nás, protože jsme dovolili Pavlovovi vlézt do ložnice a protože jsme jedli popcorn v jejich posteli.

Takže později, poté co jsme s Lilly posbíraly všechen popcorn a vrátily se k ní do pokoje, se mě zeptala znovu, jestli bych dala přednost jejímu bratru, nebo Joshi Richterovi, a já musela říct, že Joshi Richterovi, protože Josh je nejhezčí kluk na celé škole a možná na celém světě a protože jsem do něj úplně a naprosto zamilovaná, a to nejenom kvůli tomu, jak mu občas padají blond vlasy do čela, když se předkloní, ale i proto, že vím, že za tou maskou plejboje skrývá citlivou a něžnou duši. Poznala jsem to podle toho, jak mě tenkrát u pokladny pozdravil.

Ale nemohla jsem se zbavit pocitu, že kdyby byl *opravdu* konec světa, byla bych na tom možná lépe s Michaellem, i když není tak sexy, protože mě dokáže alespoň rozesmát. Myslím, že kdyby byl konec světa, trocha smyslu pro humor by se hodila.

Navíc taky Michael vypadá vážně moc dobře bez košile.

A kdyby to byl opravdový konec světa, Lilly by byla po smrti, takže by neměla tušení, že s jejím bratrem zalidňujeme svět.

V životě bych nedopustila, aby se Lilly dozvěděla, že takhle přemýšlím o jejím bratrovi. Myslela by si, že je to nenormální.

Ještě nenormálnější než to, že se ze mě stala princezna Genovie.

Později v sobotu

Celou cestu od Lilly domů jsem se bála, co mi máma s tátou řeknou, až se objevím mezi dveřmi. Nikdy dřív se nestalo, že bych je v něčem neposlechla. Myslím to vážně, vůbec nikdy.

No dobrá, stalo se třeba, že jsme s Lilly a s Shameekou a s Ling Su šly na film s Christianem Slaterem a místo toho jsme skončily na *Rocky Horror Picture Show* a já zapomněla zavolat domů a zavolala jsem teprve, když bylo po filmu, což bylo asi v půl třetí ráno a my stály na Times Square a neměly jsme dost peněz na taxíka.

Ale to se stalo jenom jednou! A naprosto jsem se z toho poučila a máma mi kvůli tomu ani nemusela dát domácí vězení. Ne že by to někdy udělala. V životě mi nedala domácí vězení. Kdo by došel do bankomatu pro peníze na nákupy, kdybych měla domácí vězení?

S tátou je to jinačí. Táta má vážně neotřesitelné názory, pokud jde o disciplínu. Máma tvrdí, že je to proto, že ho Grandmère, když byl malý, trestala tím, že ho zavřela do místnosti, která mu naháněla hrůzu.

Když o tom tak uvažuji, táta pravděpodobně vyrostl v paláci, a ta strašidelná místnost byla nejspíš mučírna.

Páni, není divu, že táta poslouchá Grandmère na slovo.

Takže, když se táta naštve, je *opravdu* naštvaný. Jako tenkrát, když jsem nechtěla jít s Grandmère do kostela, protože se odmítám modlit k Bohu, který dopustí ničení deštných pralesů a jejich přeměňování na pastviny pro dobytek, který se později promění na hamburgery pro zástupy tupců uctívajících ten symbol všeho zla, Ronalda McDonalda. Nejenom že mi táta řekl, že jestli nepůjdu do toho kostela, seřeže mi zadek, řekl také, že mi zakáže číst *Crackhead*, Michaelův webzine! Nenechal mě připojit se na internet po celý zbytek léta. Roztrískal mi modem lahví Chateaufort du Pape.

Tomu říkám reakcionářský přístup! Takže jsem se vážně bála, co udělá, až dorazím domů od Lilly.

Snažila jsem se u Moscovitzových zdržet, jak to šlo nejdéle: pomohla jsem Maye naložit nádobí od snídaně do myčky, protože Maya psala našemu kongresmanovi dopis, ve kterém ho žádala, aby

něco udělal pro jejího syna Manuela, který byl před deseti lety neprávem zatčen za to, že podporoval revoluci v jejích zemi. Vyvenčila jsem Pavlova, protože Michael pospíchal na přednášku o astrofyzice na Columbiu. Dokonce jsem vyčistila trysky v Moscovizových vířivce – řeknu vám, Lillyinu tátovi vážně dost padají vlasy.

Pak Lilly oznámila, že je čas natočit to zvláštní hodinové vysílání věnované jejím nohám. Jenže se ukázalo, že Moscovizovi ještě neodešli na rolfing, jak jsme myslely. Všechno to slyšeli a mně řekli, že mám jít domů, protože budou rozebírat Lillyinu potřebu dráždit chudáka Normana. Věci se mají tak:

Většinu času jsem dokonalá dcera. Myslím to vážně. Nekouřím. Nefetuju. Na školním plese jsem taky zatím nerodila. Rodiče mi můžou naprosto důvěřovat a většinu času dělám i úkoly. Kromě jediné pitomé pětky z předmětu, který mi bude v životě úplně k ničemu, si vedu docela dobře.

A pak na mě museli přijít s tím princeznováním. Cestou domů jsem se rozhodla, že jestli mě bude chtít táta potrestat, zavolám do televize a tam si ho pěkně podají. To přece nejde, nutit někoho, aby byl princezna, když nechce. V televizi mu ukážou, že není jen tak, nerespektovat práva ostatních.

Když jsem ale přišla domů, pochopitelně se ukázalo, že nikam volat nemusím.

Máma nešla do ateliéru, což jinak každou sobotu bez výjimky dělá. Seděla tam, čekala, až dorazím domů, a listovala přitom starými výtisky časopisů pro dospívající dívky, které mi kupovala, dokud nezjistila, že s mým plochým hrudníkem mě stejně nikdo jakživ na rande nepozve, a že mi tedy je všechno, co tam píšou, úplně nanic.

A pak tam byl táta, který seděl na přesně stejném místě, jako když jsem den předtím odešla, akorát že tentokrát četl nedělní *Timesy*, přestože byla sobota a my máme s mámou takové pravidlo, že nedělní příloha se nečte dřív než v neděli. K mému překvapení na sobě neměl oblek. Dneska byl ve svetru – kašmírovém, nepochybně dárek od některé z jeho mnoha přítelkyň – a manšestrácích.

Když jsem vešla dovnitř, pečlivě složil noviny, odložil je na stůl a upřel na mě dlouhý tázavý pohled jako kapitán Picard, než začne

vykládat Rykerovi o Primární směrnici. Pak povídá: „Musíme si promluvit.“

Okamžitě jsem spustila, že jsem jim přece řekla, kde jsem, a že jsem jenom potřebovala trochu času, abych si to všechno nechala projít hlavou, a že jsem na sebe vážně dávala pozor a nejezdila metrem a tak, ale táta na to prostě jenom: „Já vím.“

To bylo všechno. „Já vím.“ Vzdal to úplně bez boje.

Můj táta.

Podívala jsem se na mámu, jestli si všimla, že se zbláznil. A máma udělala něco naprosto šíleného, totiž odložila časopis, přišla ke mně, objala mě a povídá: „Je nám to tak líto, miláčku.“

Cože? Tohle že mají být moji rodiče? Přepadli to tady, zatímco jsem tu nebyla, požírači těl a nahradili moje rodiče zámotky, ze kterých se vyklubou mimozemšťané? To bylo jediné možné vysvětlení, proč se oba chovají tak rozumně.

A táta pokračoval: „Chápeme, Mio, že tohle všechno pro tebe představuje ohromný stres, a chceme, abys věděla, že uděláme, co bude v našich silách, abychom ti ty změny pomohli zvládnout.“

Pak se mě táta zeptal, jestli vím, co je to kompromis, a já řekla, že pochopitelně ano. Nejsem přece už dávno malé dítě. Načež on vytáhl list papíru a na něj jsme načrtli to, čemu máma říká Kompromis mezi státy Renaldo a Thermopolis. Vypadá to takhle:

Já, níže podepsaný Artur Christoff Phillipe Gerard Grimaldi Renaldo, souhlasím, aby má jediná dcera a nástupnice, Amelia Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo, dokončila středoškolskou docházku na Škole Alberta Einsteina pro chlapce (koedukovaná od roku 1975) bez přerušení, kromě Vánoc a letních prázdnin, které bude bez výjimky trávit v Genovském knížectví.

Zeptala jsem se, jestli to znamená, že už nebudu muset trávit prázdniny na Miragnacu, a táta řekl, že ano. Nemůžu tomu uvěřit. Vánoce a prázdniny bez Grandmère? To by bylo jako jít k zubaři, ale místo vrtání si jenom číst časopisy v čekárně a pak se nadýchat

rajského plynu! Byla jsem šťastím bez sebe. Na místě jsem ho objala. Ale bohužel se ukázalo, že ta dohoda má ještě pokračování:

Já, níže jjodepsaná Amelia Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo, se zavazuji plnit povinnosti dědičky Artura Christoffa Phillipa Gerarda Grimaldi Renalda, knížete genovského, jakož i vše, co s tímto postavením souvisí, včetně nástupu na trůn v případě úmrtí zmíněného a účasti na státních událostech, kde je přítomnost dědice trůnu vyžadována.

Což všechno vypadalo celkem v pořádku, až na tu poslední část. Státní události? Jaké státní události?

Táta se zatvářil neurčitě. „Však víš, pohřby politiků, plesy, podobné záležitosti.“

Cože? Pohřby? Plesy? A kde je rozbíjení láhví šampaňského o lodní boky a návštěvy slavných hollywoodských premiér?

„No,“ povídá táta. „Hollywoodské premiéry nejsou nic moc příjemného, to mi věř. Do obličeje ti blikají blesky a tak. Hrůza.“

No dobrá, ale *pohřby? Plesy?* Ani si neumím pořádně namalovat pus, natož udělat purkle...

„Á, to je v pořádku,“ odpověděl táta a zavřel plnicí pero. „O to se postará Grandmère.“

No jasně. Co *ta* může dělat? Je přece ve Francii!
Chachá!

Sobota večer

Nemůžu uvěřit tomu, co jsem za ubožáka. Sobota večer, a já ji strávím sama s VLASTNÍM TÁTOU!

Dokonce se mě pokoušel přemluvit, abych s ním šla na *Krásku a Zvíře*, jako kdyby mě litoval, že nejsem na rande!

Nakonec jsem musela říct: „Podívej, tati, už nejsem malá. Ani kníže Genovie nedostane v sobotu večer lístky na Broadway několik minut před představením.“

Připadal si prostě opuštěně, protože máma se vypařila na další rande s panem Gianinim. Chtěla tu schůzku zrušit kvůli všemu tomu rozruchu za posledních čtyřiaadvacet hodin, ale donutila jsem ji tam jít, protože jsem se nemohla dívat na to, jak se jí s každou minutou strávenou v tátově společnosti mění úsměv na pořád užší a užší čárku. Tohle máma dělá jenom tehdy, když se snaží nechat si pro sebe něco, co se jí dere na jazyk, a myslím, že tátovi už pěknou chvíli chtěla říct: „*Vypadni! Běž zpátky do hotelu! Platíš za to apartmá šest set dolarů denně! To v něm nemůžeš zůstat?*“

Táta mámu naprosto vytáčí, protože chodí po bytě a vyhrabává výpisy z banky z té ohromné salátové mísy, kam je máma hází, a snaží se ji přesvědčit, kolik by ušetřila, kdyby si převedla peníze z normálního účtu na termínovaný vklad.

Takže i když jí připadalo, že by měla zůstat doma, já věděla, že by nejspíš vybuchla, tak jsem jí řekla běž, prosím tě běž, my si tu s tátou sednem a budem debatovat o tom, jaké to je vládnout malému knížectví v dnešním prostředí tržní ekonomiky. Akorát když se máma objevila oblečená na rande, tedy v takových hrozně sexy černých minišatech z Victoria's Secret (máma nesnáší nakupování, takže si všechno oblečení vybírá z katalogů, když se po celém dni malování naloží do vany), táta se málem udusil kostkou ledu. Nejspíš nikdy předtím mámu v minišatech neviděl – když spolu chodili na univerzitu, oblékala se asi podobně jako já – protože do sebe tu skotskou hodil vážně rychle a otočil se na mámu: „V *tomhle* hodláš jít?“ na což máma odpověděla: „Co je na tom špatného?“ a znepokojeně se začala prohlížet v zrcadle.

Vypadala naprosto skvěle, mnohem lépe než obvykle, a v tom byl nejspíš ten problém. Totiž, možná to zní divně, že to říkám já, ale máma, když se trochu snaží, dokáže vypadat vážně moc sexy. Já můžu jenom doufat, že budu jednou tak hezká jako máma. Chci říct, máma nemá problémy s vlasy a není plochá jako žehlicí prkno a nenosí boty dvaáctýřicítky. Na mámu je opravdu hodně sexy.

Pak zabzučel zvonek zezdola a máma vyběhla, protože nechtěla zvát pana Gianiniho nahoru, kde by se inohl setkat s jejím bývalým, knížetem Genovie. Což bylo pochopitelné, protože kníže Genovie se ještě pořád dusil a nebyl na něj moc hezký pohled. Totiž, vypadal jako plešatý chlápek v kašmírovém svetru, celý rudý v obličejí, snažící se vykašlat pravou plící. Kdybych byla na jejím místě, taky bych se styděla přiznat, že jsem s ním kdysi spala.

Já jsem byla na každý pád ráda, že máma nepozvala pana Gianiniho nahoru, protože jsem se bála, že by se mě před rodiči zeptal, proč jsem nebyla v pátek na doučování.

Takže když odešli, pokusila jsem se tátovi předvést, o kolik lépe mi vyhovuje život na Manhattanu než život v Genovii, a objednala jsem nám perfektní italskou večeři, skládající se z *insalata caprese*, *ravioli al funghetto a pizzy margherita*, a to všechno za míň než dvacet dolarů, ale i když je to k neuvěření, na tátu to vůbec neudělalo dojem. Jenom si nalil další skotskou se sodou a pustil televizi. Ani si nevšiml, že si k němu přisedl Tlust'och Louie. Začal ho hladit, jako by se nic nedělo. A to přitom prohlašuje, že je na kočky alergický!

A pak, jako by toho nebylo dost, se mnou ani nechtěl mluvit o Genovii. Chtěl se jenom dívat na sport v televizi. Nedělám si legraci. Na sport. Máme sedmasedmdesát programů a on se chtěl dívat jenom na ty, kde se několik mužských v dresech honí za míčem. Žádný Clint Eastwood. Žádné MTV Prostě přepnul na sportovní kanál a zíral na obrazovku, a když jsem se zmínila, že s mámou většinou v sobotu večer koukáme na HBO, jenom to dal víc nahlas!!!

Jako dítě.

Připadá vám to děsné? To jste ho měli vidět, když dorazila večeře. Nařídil Larsovi poslíčka prohledat, než ho pustil nahoru! Není to k nevěře? Musela jsem Antoniovi dát dolar navíc, abych mu tu potupu vynahradila. A pak si táta sedl a snědl večeři, bez jediného

slova, a po další skotské se sodou prostě usnul na gauči s Louiem na klíně!

Zřejmě když jste kníže a prodělali jste právě rakovinu varlete, myslíte si o sobě hned, že jste něco extra. Chci říct, to by přece nešlo, aby se chvíli věnoval své jediné dceři a nástupnici trůnu!

Takže jsem zase, v sobotu večer, sama doma. Ne že bych někdy v sobotu večer byla někde jinde, pokud nejsem u Lilly. Proč jsem tak málo oblíbená? Totiž, vím, že vypadám děsně a tak, ale vážně se snažím být k lidem milá. Člověk by řekl, že si ho budou ostatní vážit jako lidské bytosti a že ho budou zvat na večírky, protože jsou rádi v jeho společnosti. Není to přece moje vina, že mám hrozné vlasy, tak jako není Lillyina vina, že vypadá jako buldok.

Pokoušela jsem se Lilly dovolat aspoň tisíckrát, ale bylo pořád obsazeno, což znamená, že Michael byl nejspíš doma a pracoval na svém časopise. Moscovitzovi se pokoušeli žádat o druhou linku, aby se jim taky občas někdo dovolal, ale telefonní společnost tvrdí, že už nemají k dispozici žádná čísla začínající na 212. Lillyina máma odmítá mít v jednom bytě dvě čísla s různou volačkou a jestli prý nemůže mít dvě stě dvanáctku, pořídí si radši pager. Kromě toho, Michael půjde napřesrok na podzim na univerzitu, a tím se jejich problémy s telefonem vyřeší.

Opravdu moc jsem chtěla s Lilly mluvit. Neřekla jsem jí sice nic o té záležitosti s princeznovstvím a nikdy, *nikdy* jí o tom neřeknu, ale někdy mi prostě stačí si s ní promluvit, aniž bych jí vysvětlovala, co mě trápí, a hned je mi líp. Možná by mi stačil ten pocit, že nejsem jediná holka v mém věku, co sedí v sobotu večer doma. Většina holek od nás ze třídy s někým chodí. Dokonce i Shameeka s někým chodí. Kluci se o ni začali zajímat poté, co jí přes léto narostla prsa. I když je pravda, že musí být doma před desátou a že každého, s kým jde na rande, musí představit rodičům spolu s detailním itinerářem na celý večer, a ten kluk navíc musí předložit panu Taylorovi dva doklady totožnosti s fotografií, které si pan Taylor okopíruje, než pustí Shameeku ven.

Ale stejně, aspoň s někým *chodí*. Někdo ji pozval na rande.

Mě v životě nikdo na rande nepozval.

Byla to celkem nuda, pozorovat tátu, jak chrápe, i když to, jak se na něj Louie pokaždé naštvane podíval, mělo něco do sebe. Všechny filmy s Clintem Eastwoodem už jsem viděla a nic jiného v televizi nebylo. Rozhodla jsem se, že zkusím poslat Michaelovi zprávu a poprosím ho, aby se na chvíli odlogoval, že potřebuji mluvit s Lilly.

CracKing: POTREBUJESŠ NECO, THERMOPOLISOVA?

TLouie: CHCI MLUVIT S LILLY, ODLOGUJ SE PROSIM TE, AT JI MUZU ZAVOLAT.

CracKing: O CEM S NI POTŘEBUJEŠ MLUVIT?

TLouie: DO TOHO TI NIC NENÍ, PROSTE SE ODLOGUJ, PROSIM. NEMUZES SI UZURPOVAT CELOU LINKU PRO SEBE. TO NENI FER.

CracKing: NIKDO NETVRDI, ZE JE ŽIVOT FER, THERMOPOLISOVA. CO VUBEC DELAS DOMA? STALO SE NECO? TVUJ RYTIR NEZAVOLAL?

TLouie: JAKÝ RYTIR?

CracKing: VSAK VIS, TVUJ IDEÁLNÍ PARTNER PRO KONEC SVETA. JOSH RICHTER.

Lilly mu to řekla! Nemůžu uvěřit, že to udělala! Zabiju ji.

TLouie: ODLOGUJES SE PROSIM TE, ABYCH JI MOHLA ZAVOLAT??????

CracKing: COPAK, COPAK, THERMOPOLISOVA? DOUFAM ZE JSEM SE TE NEDOTKNUL.

Odlogovala jsem se. Michael dokáže být někdy tak protivný.

Ale asi za pět minut zazvonil telefon a byla to Lilly. Takže nejspíš, i když je Michael protivný, dokáže být někdy protivný celkem milým způsobem. Když chce.

Lilly je celá špatná z toho, jak rodiče omezují její svobodu projevu, když jí nechtějí dovolit natočit ten díl pořadu věnovaný jejím nohám. Hned v pondělí ráno prý zavolá Výboru pro lidská práva. Bez finanční podpory rodičů, kterou jí momentálně odepřeli,

nemůže Lilly dál vysílat. Natáčení přijde asi na dvě stovky dolarů za jeden díl, když do toho započítáte kazetu a všechno. Veřejný kanál je jenom pro lidi, co na to mají.

Lilly byla tak nešťastná, že se mi nechtělo na ni křičet, proč proboha vykládala Michaelovi, že jsem si vybrala Joshe. Když to tak vezmu, možná je to lepší.

Můj život je zamotaná pavučina lží.

Neděle, 5. října

Nemůžu uvěřit, že jí to pan Gianini řekl. Nemůžu uvěřit, že mámě řekl, že jsem v pátek nebyla u něho na doučování!!!!

Chápe to někdo? To už tady nemám žádná práva? Nemůžu se jednou jedinkrát neukázat na doučování, aby to na mě nedonesl mámě její přítel?

Jako by můj život i bez toho nestál za nic: Vypadám děsně a navíc musím být princezna. To na mě ještě musí můj učitel matiky povědět všechno, co udělám????

Vážně dík, pane Gianini. Díky vám jsem mohla strávit celou neděli tím, že se do mě můj dementní otec pokoušel hahustit kvadratické rovnice, drbal se přitom na pleši a zoufale naříkal, když se ukázalo, že neumím násobit zlomky.

No tak? Mohla bych si dovolit připomenout, že sobota a neděle jsou od toho, aby si člověk od školy *odpočinul*?

A NAVÍC musel pan Gianini jít a říct mámě, že zítra bude neohlášená písemka? Totiž, nejspíš to od něho bylo celkem hezké, že se mi snažil dát náskok, ale na neohlášenou písemku se přece člověk nemusí učit. Účelem je zjistit, kolik si toho kdo zapamatoval.

Na druhou stranu, vzhledem k tomu, že jsem si podle všeho z matiky nezapamatovala nic už kolik let, nemůžu se asi na tátu zlobit, že se tak vytočil. Prohlásil, že jestli z matiky propadnu, pošle mě do letní školy. Odpověděla jsem, že mi to vůbec nevadí, protože už jsem podepsala, že budu trávit každé léto v Genovii. Na což on řekl, že tedy budu muset jít do letní školy v GENOVII!

No jasně. Potkala jsem pár dětí, co chodily do školy v Genovii, a nevěděly ani, co to je číselná osa. A všechno měří na kila a na centimetry. Jako kdyby metrický systém nebyl sto let za opicemi!

Ale pro všechny případy jsem si napsala řešení kvadratických rovnic na bílou gumu na podrážce mých kecek, do prohlubně pod patou. Vezmu si je zítra na sebe, hodím si nohu přes nohu, a když budu v koncích, mrknu dolů.

Pondělí, 6. října, 3 hodiny ráno

Celou noc jsem nemohla spát ze strachu, že mě nachytají, jak podvádím. Co když si někdo toho taháku na botě všimne? Vyhodí mě ze školy? Nechci být vyhozená ze školy! Protože, i když si všichni na škole Alberta Einsteina myslí, že jsem divná, tak nějak už jsem si na to zvykla. Nechci začínat znovu od začátku na úplně jiné škole. Nechci až do konce střední školy nést cejch podvodníka!

A co univerzita? Možná se nedostanu na univerzitu, když budu mít v záznamech, že jsem podváděla při písemce z matematiky.

Ne že bych chtěla jít na univerzitu. Ale co Greenpeace? U Greenpeace určitě taky o podvodníky nestojí. Panebože, co si jenom počnu???

Pondělí, 6. října, 4 hodiny ráno

Zkoušela jsem tu kvadratickou rovnici z boty umýt, ale nechce pustit! Musela jsem ji napsat nesmazatelným inkoustem nebo co! Co když to zjistí táta? Provozují se ještě v Genovii popravy stětím?

Pondělí, 6. října, 7 hodin ráno

Rozhodla jsem se jít do školy v martenskách a kecky cestou vyhodit, ale pak se mi přetrhla jedna tkanička! A žádné jiné boty si vzít nemůžu, protože mi za poslední měsíc vyrostla noha o centimetr a do žádných se nevejdu! V teniskách skoro neudělám krok a ze sandálů mi čouhají paty. Nemůžu dělat nic jiného, než jít v kečkách!

Určitě mě chytí, vím to.

Pondělí, 6. října, 9 hodin ráno

Cestou do školy v autě jsem si uvědomila, že jsem mohla jednoduše přehodit tkaničky z kecek do martensek. Jsem tak pitomá.

Lilly chtěla vědět, jak dlouho ještě bude můj táta ve městě. Nelíbí se jí jezdit do školy autem. Ráda jezdí metrem, protože si může opakovat španělštinu louskáním zdravotně osvětových plakátů. Řekla jsem, že nevím, dokdy hodlá být táta ve městě, ale že mám pocit, že už nikdy nikam metrem smět nebudu.

Lilly poznamenala, že táta tu svou neplodnost bere trochu moc vážně. Jenom proto, že už nemůže přivést žádnou ženu do nesnází, mě přece nemusí tak úzkostlivě chránit. Všimla jsem si, že Lars se na předním sedadle sám pro sebe zachechtal. Je to trapné.

Nicméně Lilly pokračovala dál a prohlásila, že bych se měla tátovi postavit teď, než se to všechno ještě zhorší, a že to na mně už začíná být vidět, protože jsem celá šedivá v obličeji a mám kruhy pod očima.

Pochopitelně že mám kruhy pod očima! Jsem vzhůru od tří a celou tu dobu se pokouším vydrhnout tahák z podrážky!

Zašla jsem na holčičí záchodky, abych se ještě jednou pokusila tu botu umýt. Zrovna, když jsem tam byla, přišla Lana Weinbergerová. Všimla si, jak si usilovně drhnu botu, obrátila oči v sloup a začala si rozčesávat ty svoje dlouhé blond vlasy a obdivovala se přitom v zrcadle. Napůl jsem čekala, že ten svůj odraz v zrcadle políbí, je do sebe zjevně zamilovaná.

Podařilo se mi ten tahák rozmazat, ale ještě pořád je čitelný. Ale přísahám, že se na něj při písence ani jednou nepodívám.

Pondělí, 6. října, speciálka

Dobrá, přiznávám. Podívala jsem se.

A že mi to vážně bylo co platné. Když vybral písemky, prošel pan Gianini ty příklady na tabuli a všechny do jednoho jsem měla špatně.

NEDOKÁŽU ANI PODVÁDĚT!!!

Jsem asi ten největší ubožák na téhle planetě.

mnohočleny

termín: proměnné násobené koeficientem mocniny ve výrazu (mnohočlenu) řadíme sestupně, tj. od nejvyššího stupně po nejnižší

No tak, copak tohle někoho *zajímá*? Existuje na světě někdo, koho by opravdu, ale opravdu zajímaly mnohočleny? Kromě lidí, jako je Michael Moscovitz a pan Gianini? Zajímá to někoho?

Když konečně zazvonilo, zeptal se pan Gianini: „Mio, budu mít tento pátek tu čest vidět tě na doučování?“

Řekla jsem, že ano, ale řekla jsem to tak potichu, aby to kromě něj nikdo neslyšel.

Proč zrovna já? *Proč, proč, proč, proč, proč?* Jako bych už tak neměla dost starostí. Propadám z matematiky, moje máma chodí s mým učitelem a jsem princezna Genovie.

Takhle to prostě dál nejde.

Úterý, 4. října

Óda na matiku

*Vrženi do bezbarvých tříd
zmíráme jako můry bez lampy
zamčení v bezútešnosti
blikajících zářivek a kovových stolů.
Deset minut do zvonění.
Co pro nás může udělat
kvadratická rovnice
v našem každodenním životě?
Dokáže odemknout tajemství
srdcí těch, které milujeme?
Pět minut do zvonění.
Krutý učiteli matiky,
proč nás už nenecháš jít?*

DOMACÍ ÚKOLY:

matika: příklady 17-30 na papíru

angličtina: osnova

zemák: otázky na konci kapitoly 7

speciálka: nic

franština: fráze s *huit*, viz příklad A na str. 31

biologie: referát

Středa, 8. října

Ach ne.

Ona je tady.

Teda, ne přímo *tady*, ale je v Americe. V New Yorku. Vlastně jenom nějakých sedmapadesát bloků odsud. Ubytovala se v hotelu Plaza, jako táta. Díkybohu. Takhle se s ní budu muset vidět jenom po škole a o víkendech. Byla by to hrůza, kdyby bydlela u nás.

Vidět ji hned po ránu není žádný med. Nosí na spaní taková opravdu nóbl negligé, s velkými kusy krajky, přes které je všechno vidět. Však víte. I věci, které byste si radši nechali ujít. Navíc, i když se před spaním odlíčí, má pořád černé oční linky, protože si je nechala vytetovat na víčka, když v osmdesátých letech procházela obdobím nervové lability po smrti kněžny Grace (alespoň to tvrdí máma). Je to hodně divný pocit, vidět jako první věc po ránu drobnou starou dámu v krajkové noční košili s ohromnými černými linkama kolem očí.

Ve skutečnosti je to pěkně hrůzostrašné. Hrůzostrašnější než Freddy Kruger a Jason dohromady.

Není divu, že Grandpère umřel na infarkt v posteli. Nespíš se jednou ráno překulil a pořádně zblízka se podíval na svoji ženu.

Někdo by měl varovat prezidentskou kancelář. Myslím to vážně, prezident by o tomhle opravdu měl vědět. Protože jestli někdo dokáže rozpoutat třetí světovou válku, bude to Grandmère.

Když jsem ji naposledy viděla, pořádala večeři a všem naservírovala *foie gras*, jenom jedné paní ne. Prostě přikázala Marii, své kuchařce, aby nechala talíř té paní na *foie gras* prázdný. A když jsem se pokoušela té paní dát moje *foie gras*, protože jsem myslela, že jim třeba došlo – a protože stejně nejím nic, co bylo kdysi našívu – Grandmère řekla akorát: „Amelie!“ Řekla to tak nahlas, že mě vyděsila a já upustila svoje *foie gras* na podlahu. Její příšerný trpasličí pudl ho z parket urval, než jsem se stačila pohnout.

A potom později, když všichni odešli, jsem se jí zeptala, proč nedala té paní *foie gras*, a Grandmère prý, že ta žena měla nemanželské dítě.

Prosím? Grandmère, mohla bych si dovolit připomenout, že tvůj vlastní syn má nemanželské dítě, a že to dítě jsem já, Mia, *tvoje vnučka*?

Ale když jsem jí tohle řekla, Grandmère jenom zavolala na svoji služebnou, ať jí donese další drink. Hmm, takže předpokládám, že není nic špatného na tom, mít nemanželské dítě, pokud jste KNÍŽE. Jenom pokud jste někdo obyčejný, musíte se obejít bez *foie gras*.

Ach ne! Co když Grandmère přijde sem? Nikdy náš podkrovní kutloch neviděla. Myslím, že nikdy nebyla dál od civilizace než na Sedmapadesáté. Ve Village se jí líbit nebude, to vám povídám rovnou. Lidé stejného pohlaví se tu běžně líbají a drží za ruce. Grandmère se může zbláznit, když vidí lidi *opačného* pohlaví, jak se drží za ruce. Co bude dělat, až se při Gay Pride Parade budou všichni líbat a držet za ruce a vykřikovat: „Jsme tady, máme se rádi, nemůžete to pochopit?“ Grandmère to tedy určitě nepochopí. Mohla by ji z toho klepnout pepka. Nesnáší ani piercing v uších, natož kdekoliv jinde.

Navíc je tady nezákonné kouřit v restauracích a Grandmère kouří pořád, dokonce i v posteli, což je důvod, proč Grandpère nainstaloval v každém pokoji na Miragnacu tyhle divné kyslíkové masky a nechal vykopat podzemní chodbu, kterou bychom mohli uprchnout, kdyby Grandmère náhodou usnula s cigaretou v puse a založila požár.

Grandmère taky nesnáší kočky. Myslí si, že skáčou na malé děti v postýlce a dusí je. Co bude dělat, až uvidí Tlust'ocha Louie? Louie se mnou spí v posteli každou noc. Kdyby mi někdy skočil na obličej, byla bych na místě mrtvá. Váží přes dvanáct kilo, před snídaní.

A dovedete si představit, co udělá, až uvidí máminu sbírku dřevěných sošek bohýn plodnosti?

Proč musela přijet zrovna TED? Úplně všechno zkazí. V životě se mi nepodaří to udržet v tajnosti, když tu bude ONA.

Proč?

Proč??

PROČ???

Čtvrtek, 9. října

Zjistila jsem proč.

Bude mi dávat hodiny princeznování.

Nemůžu psát, jsem příliš zničená. Více později.

Pátek, 10. října

Hodiny princeznování.

Nedělám si legraci. Přímo z doučování matiky musím jít každý den do hotelu Plaza na hodiny princeznování s Grandmère.

Fajn, pokud existuje Bůh, jak se tohle mohlo stát?

Myslím to vážně. Lidi pořád mluví o tom, jak Bůh na vás nikdy nenaloží víc, než můžete zvládnout, ale to vám říkám rovnou, já tohle nezvládnou. To už je prostě *moc*! Přece *nemůžu* chodit každý den po škole na hodiny princeznování. Ne s Grandmère. Vážně uvažuju, že uteču z domova.

Táta říká, že nemám na vybranou. Včera večer, když jsem odešla z babiččina apartmá v hotelu Plaza, jsem šla přímo k jeho pokoji, zabušila na dveře, a když se ozval, vrazila rovnou dovnitř a řekla mu, že do toho nejdu. Ani náhodou. Nikdo se ani slovem nezmínil o nějakých hodinách princeznování.

A víte, co řekl? Že prý jsem podepsala kompromis, takže je mojí povinností brát hodiny princeznování, protože to patří k mým povinnostem nástupníka trůnu.

Odpověděla jsem, že tedy budeme muset ten kompromis znovu projít, protože tam nepadlo ani slovo o tom, že musím každý den po škole chodit na nějaké hodiny s Grandmère.

Ale táta o tom úplně odmítl debatovat. Řekl, že musí běžet, a jestli prý bychom si o tom mohli promluvit později. A pak, jak jsem tam tak stála a pořád dokola opakovala, že je to nefér, vešla dovnitř televizní reportérka z ABC. Nejspíš měla s tátou udělat rozhovor, ale bylo to trochu zvláštní, protože jsem její rozhovory v televizi viděla a většinou, když mluví s prezidentem nebo někým podobným, na sobě nemá černé koktejlký bez rukávů.

Musím se dneska večer ještě jednou pořádně podívat na ten kompromis, protože si vážně nevzpomínám, že by se tam pravilo něco o hodinách princeznování.

Takhle vypadala moje první „hodina“ včera po škole:

Nejdřív mě vůbec nechtěli pustit do hotelu (to je překvápko). Pak si vrátný všiml Larse, který má přes dva metry a váží aspoň sto padesát kilo. Navíc má Lars pod sakem takovou bouli a já si teprve

ted' uvědomila, že je to pistole, a ne pahýl přebytečné třetí ruky, jak jsem si myslela původně. Nechtěla jsem se ho na to ptát, abych mu nepřivolala vzpomínky na traumata z dětství, kdy si z něj ostatní děti v Amsterdamu (nebo odkud je) utahovaly. Chci říct, já vím, jaké to je, když je člověk postižený. Takové věci je lepší nevytahovat na světlo.

Ale ne, je to pistole, a to se vrátnému vůbec nelíbilo, tak zavolal správce. Díkybohu si správce Larse pamatoval, protože Lars v hotelu koneckonců bydlí. Má svůj pokoj v tátově apartmá.

Takže pak mě správce osobně doprovodil nahoru do posledního patra, kde má Grandmère svoje apartmá. Nechte mě její apartmá trochu popsat: Je opravdu nóbl. Myslela jsem si, že dámské záchodky hotelu Plaza jsou nóbl? Ve srovnání s babiččiným apartmá to není nic.

Zaprvé, všechno je tam růžové. Růžové stěny, růžový koberec, růžové závěsy, růžový nábytek. Všude jsou růžové růže a na stěnách visí obrazy růžovolících pastýřek a tak podobně.

A zrovna, když mi připadalo, že se ve vši té růžové utopím, vešla Grandmère, celá oblečená ve fialové, od hedvábného turbanu až po pantoflíčky se štrasovými přezkami.

Aspoň doufám, že jsou jenom štrasové.

Grandmère vždycky chodí ve fialové. Lilly tvrdí, že lidé, kteří nosí často fialové oblečení, mají sklony k poruchám osobnosti, protože trpí iluzí velkoleposti. Historicky byl purpur vždycky vyhrazen pro oblečení aristokracie, protože obyčejní lidé neměli dovoleno barvit si látku na šaty indigem, a tudíž nedokázali vyrobit fialovou barvu.

Lilly pochopitelně neví, že Grandmère k aristokracii PATŘÍ. Takže i když Grandmère rozhodně pár iluzemi trpí, není to proto, že by si MYSLELA, že je aristokrat – ona opravdu JE.

Grandmère tedy vešla do pokoje z terasy, kde předtím stála, a první věc, kterou povídá, je: „Proč máš počmáranou botu?“

Ale nemusela jsem se obávat, že se přijde na to, že jsem podváděla, protože Grandmère okamžitě začala vypočítávat, co všechno je na mně v nepořádku.

„Proč máš na sobě tenisky k sukni? To mají být čisté punčocháče? Nemůžeš se narovnat? Co to máš s vlasama? Ty sis zase kousala nehty, Amélie? Myslela jsem, že jsme se dohodly, že se toho zlovyku zbavíš. Pane Bože, to nemůžeš přestat růst? To chceš být tak vysoká jako tvůj otec?“

Akorát že to všechno znělo ještě mnohem hůř, protože to říkala francouzsky.

A pak, jako by tohle všechno nestačilo, se tím svým stařeckým hlasem ochraptělým od cigaret zeptala: „To nedáš svojí *Grandmère* ani pusu?“

Takže jsem vstala a sklonila jsem se nad ní (*Grandmère* je asi o pětadvacet centimetrů menší než já) a dala jsem jí pusu na tvář (kterou má hrozně jemnou, protože si do obličeje každou noc před spaním vtírá vazelínu), a když jsem se chtěla zase odtáhnout, chytila mě a povídá: „*Pfui!* To jsi zapomněla všechno, co jsem tě učila?“ a donutila mě, abych ji políbila i na druhou tvář, protože v Evropě (a v SoHo) se tak lidé navzájem zdraví. Nicméně jsem se tedy znovu sklonila a políbila jsem ji na druhou tvář, přičemž jsem si všimla, že za ní vykukuje Rommel. Rommel je babiččin patnáctiletý trpasličí pudl. Má velikost i tvar leguána, akorát není ani způlky tak chytrý. Pořád se třese a musí nosit vlněný obleček. Dneska měl na sobě obleček ve stejném odstínu fialové jako šaty *Grandmère*. Rommel nikomu kromě *Grandmère* nedovolí, aby na něj sáhl, a i když ho hladí ona, tváří se, jako by ho mučili, a koulí očima.

Kdyby Noe někdy potkal Rommela, možná by změnil svůj názor a nepustil na archu po páru úplně od všech zvířat.

„Takže,“ povídá *Grandmère*, když dospěla k názoru, že už jsme projevilý dostatek vzájemné lásky. „Pochopila jsem správně, že ti tvůj otec oznámil, že jsi princezna, a ty ses rozplakala? Můžu vědět proč?“

Najednou jsem si připadala hrozně unavená. Musela jsem si sednou na jednu z těch nadýchaných růžových židlí, abych neupadla.

„Prosím, *Grandmère*,“ řekla jsem anglicky. „Nechci být princezna. Chci být to, co jsem, Mia.“

Grandmère odpověděla akorát: „Nemluv na mě anglicky. Je to vulgární. Když mluvíš se mnou, používej francouzštinu. Posad’ se

rovně. Nepřehazuj si nohy přes opěradlo. A nejsi Mia. Jsi Amelia. Ve skutečnosti jsi Amelia Mignonette Grimaldi Renaldo.“

Já na to: „Zapomněla jsi Thermopolis,“ a Grandmère na mě vrhla vzteklý pohled. To umí moc dobře.

„Ne,“ povídá. „Nezapomněla jsem.“

Pak si sedla do nadýchané židle vedle mě a zeptala se: „Chceš mi říct, že si nepřeješ zaujmout své právoplatné místo na trůně?“

Páni, byla jsem tak unavená. „Grandmère, víš stejně dobře jako já, že se na princeznu nehodím. Tak proč tady takhle plýtváme časem?“

Grandmère se na mě podívala zpod svých vytetovaných linek. Bylo jasné, že by mě nejradši zabila, ale že nemůže přijít na to, jak to udělat, aniž by si ušpinila ten růžový koberec od krve.

„Jsi nástupnicí trůnu Genovie,“ promluvila takovým hrozně vážným hlasem. „A po smrti mého syna zaujmeš jeho místo. Tak to prostě je. Jinak to nejde.“

Pane jo.

Tak já jsem jenom řekla: „Jo, jasně, Grandmère. Podívej, mám spoustu úkolů. Bude tohle princeznování trvat dlouho?“

Grandmère se na mě jenom podívala. „Bude to trvat,“ povídá, „tak dlouho, jak jen to bude nutné. Není mi líto obětovat svůj čas – nebo dokonce sebe – v zájmu své vlasti.“

Pane jo. To byla na mě trochu moc vlastenecká řeč. „Hm,“ odpověděla jsem. „Fajn.“

Takže pak jsem na ni chvíli zírala a ona zírala na mě a Rommel se natáhl na koberec mezi našimi židlemi, akorát že to udělal hrozně pomalu, jako by jeho křehké nožky neudržely váhu celého kilogramu, a potom Grandmère prolomila ticho a povídá: „Začneme zítra. Přijdeš sem rovnou ze školy.“

„No, Grandmère, já ale nemůžu přijít rovnou ze školy. Propadám z matiky. Musím chodit každý den po škole na doučování.“

„Tak přijdeš potom. A ne aby ses loudala. Přineseš s sebou seznam deseti žen, které nejvíce obdivuješ, spolu se zdůvodněním proč. To je všechno.“

Spadla mi čelist. *Domácí úkol*? To budu mít i *domácí úkoly*? Nikdo nic o úkolech neříkal!

„A zavři pusu,“ štekla na mě. „Je neslušné ji nechávat takhle dokořán.“

Zavřela jsem pusu. Domácí úkol???

„Zítra si na sebe vezmeš silonky. Žádné punčocháče. Žádné podkolenky. Na to už jsi moc stará. A přijdeš v botách k uniformě, ne v teniskách. Upravíš si vlasy, nalíčíš ústa a nalakuješ nehty – nebo to, co ti z nich zbývá.“ Grandmère vstala. Ani si nemusela při zvedání pomoci rukama. Grandmère je na svůj věk dost čilá. „Teď se musím obléct na večeri se šáhem. Sbohem.“

Jenom jsem tam seděla. Zbláznila se? Je úplně cvok? Má alespoň tu nejmenší představu, co po mně chce?

Zjevně měla, protože jsem nestačila ani mrknout a vedle mě stál Lars a Grandmère s Rommelem byli pryč.

Do háje! Domácí úkol!!! Nikdo neříkal, že k tomu patří i domácí úkoly.

A to není zdaleka to nejhorší. Silonky? Do školy? Chci říct, do školy nosí silonky jenom holky jako Lana Weinbergerová a pak holky z vyšších ročníků a tak. Vždyť víte. Ty, co se chtějí předvádět. Žádná z *mých* kamarádek silonky nenosí.

A mohla bych dodat, že žádná z *mých* kamarádek si nemaluje pusu ani nelakuje nehty. Rozhodně tedy ne *do školy*.

Ale copak jsem měla na vybranou? Grandmère mě těma svýma potetovanýma očima docela vyděsila. Prostě jsem jí NEDOKÁZALA odporovat.

Takže jsem si od mámy půjčila silonky. Nosí je, když má vernisáž nebo když jde na rande s panem Gianinim, jak jsem si všimla. Vzala jsem si tedy jedny její silonky v batohu s sebou do školy. Nemám žádné nehty, které bych si mohla nalakovat – podle Lilly trpím orální fixací, když můžu něco strčit do pusy, udělám to – ale půjčila jsem si také jednu máminu rtěnku. A zkusila jsem trochu tužící pěny na vlasy, co jsem našla v lékárnice. Muselo to zafungovat, protože když dneska ráno nastoupila Lilly do auta, povídá: „Kdes nabral tuhle holku, Larsí? V Jersey?“

Což asi mělo znamenat, že můj účes vypadal opravdu mohutně, podobný nosí dělnické dívky z New Jersey, když si vyrazí na Manhattan na romantickou večeři s přítelem.

Takže pak, po doučování s panem Gianinim, jsem se zašila na holčičí záchody a natáhla si silonky, namalovala pusku a přezula se do bot k uniformě, které jsou mi malé a hrozně mě tlačí. Když jsem se na sebe podívala do zrcadla, nebylo to zas až tak děsné. Grandmère bude spokojená, pomyslela jsem si.

Domnívala jsem se, že to ode mě bylo ohromně chytré počkat s převlečením, až bude po škole. Říkala jsem si, že v pátek odpoledne už tam tou dobou nikoho nepotkám. Kdo by se taky potuloval po škole v pátek odpoledne?

Samozřejmě jsem zapomněla na počítačový kroužek.

Na počítačový kroužek si nevzpomene *nikdo*, ani lidi, co do něj chodí. Nemají žádné kamarády, znají se jenom mezi sebou, a nikdo z nich s nikým nechodí – akorát, na rozdíl ode mě, to myslím, dělají schválně. Nikdo na škole Alberta Einsteina pro ně není dost chytrý – kromě ostatních z počítačového kroužku.

No prostě, jak jsem vyšla z holčičích záchodů, vrazila jsem rovnou do Michaela, Lillyina bratra. Je pokladníkem počítačového kroužku. Je dost chytrý, aby byl předsedou, ale tvrdí, že nemá zájem něco nebo někoho vést.

„Páni, Thermopolisová,“ povídá, zatímco jsem lezla po čtyřech po chodbě a snažila se posbírat všechno, co mi vypadlo z tašky, když jsem do něj vrazila – kecky, podkolenky a všechno ostatní. „Co se ti proboha stalo?“

Myslela jsem, že se ptá, co dělám ve škole tak pozdě. „Víš, mám doučování s panem Gianinim každý den odpoledne, protože propadám z máti –“

„To já vím,“ Michael zvedl rtěnku, která se mi vykutálela z batohu. „Chci říct, proč to válečné líčení?“

Sebrala jsem mu rtěnku z ruky. „Toho si nevšímej. Neříkej to Lilly.“

„Neříkej Lilly co?“ Vstala jsem ze země a on si všiml silonek. „Proboha, Thermopolisová, kam to jdeš?“

„Nikam.“ To musím být neustále nucena všem lhát? Vážně jsem si přála, aby vypadl. Navíc tam postávalo pár dalších počítačových maniaků a zírali na mě, jako bych byla nějaký nový operační systém nebo co. Byla jsem z nich nervózní.

„Nikdo nevypadá takhle, když jde *nikam*.“ Michael si přehodil notebook z jedné ruky do druhé, pak se na mě tak divně podíval. „Hele, Thermopolisová, ty jdeš *na rande*?“

„Cože? Jasně že nejdu na rande!“ Ta myšlenka mě úplně šokovala. Na *rande*? Já? To určitě! „Jdu za babičkou!“

Michael nevypadal, že mi to věří. „A to vždycky chodíš k babičce namalovaná a v silonkách?“

Ozvalo se diskrétní zakašlání. Ohlédla jsem se na druhý konec chodby, stál tam Lars a čekal na mě.

Nejspíš jsem tam mohla zůstat stát a vysvětlovat, že mi babička vyhrožovala tělesným násilím (teda skoro), pokud nepřijdu namalovaná a v silonkách. Ale tak nějak mě napadlo, že by mi stejně nevěřil. Takže jsem řekla jenom: „Hele, neříkej to prosím tě Lilly, jo?“

Pak jsem utekla.

Věděla jsem, že to je konec. Nepřichází v úvahu, že by Michael svojí sestře neřekl, že mě viděl po škole vycházet ze záchodů v silonkách a s namalovanou pusou. Ani náhodou.

A Grandmère byla DĚSNÁ. Řekla, že s tou rtěnkou vypadám jako *poulet*. Alespoň tak jsem jí rozuměla a nedokázala jsem pochopit, proč si myslí, že vypadám jako kuře. Až teď jsem si našla slovo *poulet* ve slovníku a zjistila, že *poulet* taky může znamenat „prostitutka“! Moje vlastní babička o mně řekla, že vypadám jako šlapka!

Páni! Co se stalo s roztomilými babičkami, které vám napečou koláče a mají vás nejradši na celém světě? To je prostě moje klika, že mám babičku, která má vytetované oční linky a říká *mně*, že vypadám jako šlapka.

A navíc prohlásila, že ty silonky mají špatnou barvu. Jak můžou mít špatnou barvu? Mají stejnou barvu jako všechny ostatní silonky! A pak jsem musela *dvě hodiny* nacvičovat sezení v sukni tak, aby mi nebylo vidět spodní prádlo!

Uvažuju, že zavolám Amnesty International. Tohle musejí uznat za mučení.

A když jsem jí dala ten seznam deseti žen, které nejvíc obdivuji, přečetla ho a roztrhala na kousíčky! Bez legrace!

Nemohla jsem si pomoci, začala jsem na ni křičet. „Proč jsi to udělala, Grandmère?“ A ona na to, úplně klidně: „To nejsou ty správné ženy, které bys měla obdivovat. Měla bys obdivovat *skutečné* ženy.“

Zeptala jsem se jí, co myslí těmi „*skutečnými ženami*“, protože všechny ty, co jsem o nich psala, skutečné jsou. Chci říct, Madonna možná měla pár plastik, ale přesto je *skutečná*.

Ale Grandmère odpověděla, že skutečné ženy jsou kněžna Grace a Coco Chanel. Podotkla jsem, že mám na seznamu princeznu Dianu, a víte, co řekla? Že prý princezna Diana byla „nevycválaná“! To o ní prohlásila, „nevycválaná“.

Akorát že to vyslovila jako „nefysválaná“.

To mě podrž!

Po hodině, kdy jsme nacvičovaly správné sezení, řekla Grandmère, že se musí jít vykoupat, protože jde dnes na večeři s nějakým ministerským předsedou. A ať prý jsem zítra v hotelu Plaza před desátou – ráno. Před desátou ráno!

„Grandmère,“ povídám, „zítra je ale sobota.“

„Já vím.“

„Ale Grandmère,“ opakovala jsem, „v sobotu vždycky pomáhám mojí kamarádce Lilly s natáčením jejího pořadu –“

Ale Grandmère se mě akorát zeptala, co je podle mě důležitější, Lillyino vysílání nebo budoucnost obyvatel Genovie, kterých, pro případ, že bych to nevěděla, je padesát tisíc.

Počítám, že padesát tisíc lidí bude asi důležitější než jedna epizoda *Bez příkras*. Ale stejně bude těžké vysvětlit Lilly, proč tam nebudu v roli kameramana, až si vezme na paškál pana a paní Hoovy, majitele Ho's Deli, lahůdkářství naproti škole. Lilly objevila, že Hoovi dávají slevy asijským studentům ze školy Alberta Einsteina, ale bílí, černí ani arabští studenti žádné slevy nedostávají. Lilly na tohle přišla včera, když si šla koupit svačinu a zaplatila za stejné plněné šátečky o celých *pět centů* víc než Ling Su před ní.

A když si Lilly začala stěžovat, paní Ho dělala, že nerozumí anglicky, i když trochu anglicky rozumět musí, jinak by neměla pořád za pultem puštěnou tu mrňavou televizi.

Lilly se rozhodla potají natočit důkaz o takovém neslýchaném protežování asijských studentů a vyhlásit v celé škole bojkot Hoova lahůdkářství.

Já si myslím, že okolo toho Lilly moc nadělá, kvůli pěti centům. Ale ona tvrdí, že jde o princip, a že kdyby někdo pořádně propral nacisty, když začali vymlácovat okna židovských obchodů, neskončilo by tolik lidí v pecích.

Já nevím. Hoovi nejsou žádní nacisté. Chovají se moc pěkně k té kočičce, co jim chytá krysy, aby nekradly kuřecí křídélka ze salátového baru.

Možná mi ani není tak moc líto, že o to natáčení zítra přijdu.

Ale *vážně* mě mrzí, že Grandmère roztrhala můj seznam deseti žen, které nejvíce obdivuji. Já jsem s ním byla spokojená. Když jsem dorazila domů, celý jsem ho znovu přepsala, protože mě vážně naštválo, co s ním udělala. Tu kopii jsem si založila sem do deníku.

A když jsem si ještě jednou pečlivě pročetla ten kompromis, nenašla jsem tam *nic* o hodinách princeznování. S tím se musí něco udělat. Celý večer jsem nechávala tátovi vzkazy na záznamníku, ale nezavolal. Kde může jenom být?

Lilly taky není doma. Maya říká, že Moscovitzovi šli všichni společně na večeři, aby si lépe porozuměli jakožto lidské bytosti.

Kdyby si tak Lilly chtěla pospíšit domů a zavolala mi zpátky. Nechci, aby si myslela, že nesouhlasím s jejím prošetřováním případu Hoových. Chci jí jenom říct, že nemůžu přijít, protože musím trávit celý den s babičkou.

Můj život stojí za houby.

Deset žen, které obdivuji nejvíce na celém světě *sestavila Mia Thermopolisová*

Madonna. *Madonna Ciccone změnila od základu svět módy svým netradičním stylem oblékání, který dokáže urazit lidi s nedostatečně tolerantními názory – například její ohromné štrasové náušnice ve tvaru kříže vyvolaly protesty mnoha křesťanských skupin – nebo s nedostatečným smyslem pro humor – jako společnost Pepsi, které se nelíbilo, když tančila před hořícími kříži. Protože se nebála provokovat lidi, jako je papež, stala se Madonna jednou z nejbohatších hvězd na světě a prorazila cestu mnoha dalším zpěvačkám, když jim ukázala, že je možné být sexy na scéně a chytrá mimo scénu.*

Princezna Diana. *I když je mrtvá, patří princezna Diana k mým nejoblíbenějším ženám vůbec. I ona změnila módu tím, že odmítla nosit ohavné klobouky, jak jí to přikazovala její tchýně, a namísto toho nosila modely od Halstona a Bula Blasse. Taky navštěvovala mnoho vážně nemocných, i když ji k tomu nikdo nenutil, a někteří lidé, včetně jejího manžela, si z ní kvůli tomu dělali legraci. Ten večer, co princezna Diana zemřela, jsem vytáhla televizi ze zásuvky a prohlásila, že už se na ni nikdy nebudu dívat, protože ji zabila média. Ale druhý den ráno jsem toho litovala, když jsem se nemohla dívat na japonské animované filmy na sci-fi kanálu, protože tím vytáhnutím televize ze zásuvky se nám porouchala kabelovka.*

Hillary Rodham Clintonová. *Hillary Rodham Clintonova správně poznala, že tlusté kotníky nejdou dohromady s image seriózního politika, a začala proto nosit kalhoty. Taky, i když ji všichni pomlouvali, že neodešla od manžela, který jí byl za jejími zády nevěrný, dělala, jako by se nic nestalo a dál řídila zemi tak jako předtím, což je přesně to, co by měl prezident dělat.*

Picabo Street. *Vyhrála všechny ty zlaté medaile v lyžování, protože trénovala jako divá a nikdy se nevzdávala, i když narážela do plotů a podobně. Navíc si sama vybrala jméno, což je fajn.*

Leola Mae Harmonová. Viděla jsem o ní film v televizi. Leola byla vojenská zdravotní sestríčka, která utrpěla úraz při autonehodě, a měla celou spodní půlku obličeje v podstatě pryč. Ale pak Armand Assante, který hrál plastického chirurga, řekl, že jí dokáže obličej spravit. Musela protrpět hodiny a hodiny bolestivých operací a manžel ji mezitím opustil, protože jí chyběly rty (nejspíš proto se ten film jmenoval *Proč já?*). Armand Assante jí slíbil, že jí udělá nové rty, ale ostatním vojenským doktorům se nelíbilo, že na to chce použít tkáň z její vagíny. Ale on to stejně udělal a pak se s Leolou oženil a společně potom dělali dalším obětem nehod rty z vagín. A celá ta věc byla natočená podle skutečnosti.

Johanka z Arku. Johanka z Arku – nebo Jeanne d'Arc, jak říkají ve Francii – žila někdy ve dvanáctém století a jednoho dne, když jí bylo asi tolik jako mně, k ní promluvil anděl a řekl jí, ať jde pomoci francouzské armádě v boji proti Angličanům (Francouzi vždycky bojovali s Angličany, dokud na ně nezaútočili nacisté, to pak hned obrátili a řekli: „Zut alors! Můžete nám pomoci?“ a Angličané museli jít a pokusit se zachránit jejich líné zadky, za což jim Francouzi nikdy nebyli pořádně vděční, důkazem čehož jsou jejich příšerné silnice, viz výše zmiňovaná smrt princezny Diany). Nicméně, Johanka si ostríhala vlasy a oblékla brnění, zrovna jako Mulan v té disneyovce, a šla a vedla francouzskou armádu v mnoha vítězných bitvách. Ale potom, jak je pro politiky typické, se francouzská vláda rozhodla, že má Johanka moc velký vliv, tak ji nařkli z čarodějnictví a upálili na hranici. A na rozdíl od Lilly nevěřím, že Johanka trpěla začínající schizofrenií. Věřím, že k ní OPRAVDU promluvil anděl. Nikdo ze schizofreniků u nás ve škole nikdy nedostal od těch hlasů, co slyší, příkaz, aby udělal něco pořádného, třeba vedl zemi do války. Všechno, co kdy Brandonu Hertenbaumovi jeho vnitřní hlasy řekly, bylo, aby šel a kružítkem vyryl na dveře záchodů nápis „Satan“. Tady to máte.

Christy. Christy není skutečná osoba. Je to fiktivní hrdinka mé nejoblíbenější knihy, která se jmenuje Christy a napsala ji Catherine

Marshalllová. Christy je mladá dívka, která na přelomu století odchází do hor učit, protože věří, že může pomoci, a zamiluje se do ní spousta úžasných mužů a ona objeví Boha a tyfus a podobně. Akorát že nemůžu nikomu říct, zvlášť ne Lilly, že je to má nejoblíbenější kniha, protože je to tak trochu sladák a navíc je tam to náboženství a neobjevují se tam žádné vesmírné lodi ani masoví vrahové.

Policistka, kterou jsem jednou viděla, *jak dala řidiči nákladáku pokutu za to, že troubil na ženu, která přecházela ulici v hodně krátké sukni. Ta policistka mu řekla, jestli prý přehlédl zákaz troubení, a když se s ní začal hádat, dala mu ještě jednu pokutu za odporování zástupci zákona.*

Lilly Moscovitzová. *Lilly Moscovitzová sice není ještě žena, ale opravdu hodně ji obdivuji. Je vážně moc chytrá, ale na rozdíl od mnoha inteligentních lidí mi nedává pořád najevo, o kolik je chytřejší než já. Nebo aspoň ne moc. Lilly má pořád nějaké legrační nápady, jako třeba abychom šly do knihkupectví a potají mě nafilmovala, jak se ptám jedné psychologické poradkyně, která tam podepisovala knihy, proč je rozvedená, když toho tolik ví, a pak abychom to daly do jejího pořadu, včetně té části, kde nás z toho obchodu vyhodili a zakázali nám tam jednou provždycky vstup. Lilly je moje nejlepší kamarádka a říkám jí všechno, kromě toho, že jsem princezna, což by nejspíš nepochopila.*

Helena Thermopolisová. *Helena Thermopolisová, kromě toho, že je moje máma, je i velmi nadaná malířka, která byla nedávno zařazena časopisem Art in America mezi nejvýznamnější malíře nového tisíciletí. Její obraz Žena čekající na proplacení šeku v Grand Union vyhrál velkou celonárodní cenu a prodal se za 140 000 dolarů, ale máma z toho dostala jenom část, protože patnáct procent si nechala galerie a polovinu ze zbytku spolkly daně, což je nefér. Ale i když je taková významná umělkyně, má na mě máma vždycky čas. Také ji obdivuji kvůli jejím pevným zásadám: Říká, že by ostatním nikdy*

nenutila své názory, a že by byla ráda, kdyby se k ní ostatní zachovali stejně.

Věřili byste, že Grandmère tohle roztrhala? Říkám vám, že před takovouhle esejí by měli všichni smeknout.

Sobota, 11. října, 9:30 ráno

Takže jsem měla pravdu: Lilly si skutečně myslí, že nejdu na natáčení, protože nesouhlasím s jejím bojkotem Hoových.

Vysvětlovala jsem jí, že to tak není, že musím strávit den s babičkou. A víte co? Nevěřila mi. Jednou v životě řeknu pravdu, a ona mi nevěří!

Lilly tvrdí, že kdybych se chtěla z toho dne s Grandmère vyvlíknout, mohla bych, ale protože prý se moc bojím konfliktů, nikdy nikomu neřeknu ne. Což je naprostý nesmysl, protože jsem přece právě řekla ne jí. Když jsem na to ale Lilly upozornila, akorát se ještě víc naštvála. Nemůžu přece říct ne mojí babičce, protože jí je pětadesát, a jestli je na světě nějaká spravedlnost, brzo umře.

Navíc, upozornila jsem ji, mojí babičku neznáš. Mojí babičce se *ne* neříká.

Načež Lilly vyjela: „Ne, neznám tvoji babičku, Mio. Není to trochu divné, vzhledem k tomu, že ty znáš všechny moje prarodiče“ – jsem zvaná každý rok o židovských Velikonocích k Moscovitzovým na večeři – „a já jsem ještě nepotkala nikoho z *tvých*?“

To je samozřejmě proto, že mámini rodiče jsou farmáři a žijí v Indianě v místě, co se jmenuje Versailles, akorát že tam se to vyslovuje „ver-zejlz“. Mámini rodiče se do New Yorku *bojí*, protože, jak říkají, je tu moc „cuzinců“ – čímž myslí cizince – a cokoliv, co není stoprocentně americké, je děsivé. To je jeden z důvodů, proč máma odešla z domova v osmnácti a od té doby se tam vrátila jenom dvakrát, se mnou. To vám povím, Versailles je opravdu hodně malé město. Tak malé, že na dveřích banky najdete ceduli MÁME-LI ZAVŘENO, STRČTE PENÍZE POD DVEŘE. Nelžu, vážně. Vyfotila jsem si to a přivezla sem, abych to mohla všem ukazovat, protože jsem věděla, že by mi nevěřili. Ta fotka visí u nás na ledniče.

Chci říct, že babička a děda Thermopolisovi se z Indiany moc často nedostanou.

A důvod, proč jsem nikdy nepředstavila Lilly Grandmère, je, že Grandmère nesnáší děti. A teď ji ani představit nemůžu, protože by

Lilly zjistila, že jsem princezna, a to mi věřte, že už bych pak nikdy neměla chvilku klidu. Nejspíš by se mnou chtěla udělat rozhovor pro svůj pořad nebo něco na ten způsob. To je to poslední, co potřebuju, vidět svoje jméno a obličej na celém Manhhattanském televizním kanálu.

Takže jsem tohle všechno Lilly vykládala – tedy, ne to, že jsem princezna, ale to, že musím za babičkou – a přitom jsem ji na druhém konci slyšela dýchat takovým tím způsobem, jako dýchá, když je našťvaná, a nakonec řekla akorát: „Fajn, tak přijď aspoň večer, pomůžeš mi se střihem,“ a praštila telefonem.

Páni.

No, aspoň že jí Michael neřekl o té rtěnce a silonkách. To by ji rozhodně našťvalo. Nikdy by neuvěřila, že jsem šla jenom za babičkou. Nikdy.

Tohle všechno se stalo asi v půl desáté, když jsem se chystala odjet za Grandmère. Grandmère řekla, že dneska nemusím chodit nalíčená ani v silonkách. Že si na sebe můžu vzít, co chci. Takže jsem si vzala svoje oblíbené lacláče. Víím, že je nesnáší, ale řekla přece cokoliv chci. He he.

Ouvej, musím běžet. Lars právě zastavil před hotelem Plaza. Jsme tady.

Sobota, 11. října

Nikdy už nemůžu do školy. Nikdy už nemůžu vůbec nikam. Nikdy, nikdy v životě mě už nikdo nedostane z bytu.

Nevěřili byste, co mi udělala. Ani *já* nemůžu uvěřit, že to udělala. Nechápu, jak ji táta mohl *nechat*, aby mi tohle udělala.

Však on za to zaplatí. Zaplatí za všechno tohle, i s úrokama. Hned, jak jsem dorazila domů (tedy, hned potom, co na mě máma houkla: „Nazdar, Rosemary. Kde máš děťátko?“ což měl být asi nějaký vtip na účet mého nového účesu, ale vtipné to ani trochu nebylo), jsem šla hezky rovnou k němu a povídám: „Za tohle zaplatíš. I s úrokama.“

Kdo mi bude tvrdit, že mám strach z konfrontace?

Naprosto se snažil z toho vykroutit. „O čem to mluvíš, Mio? Vypadáš překrásně. Mámu neposlouchej, co ta o tom ví? Líbí se mi, jak máš udělané vlasy. Jsou takové... nakrátko.“

Páni, to by mě zajímalo, proč. Možná proto, že na nás s Larsem jeho matka ráno čekala v hotelové hale a akorát ukázala na dveře. Pak na ně ukázala ještě jednou a povídá: „*On y va*,“ což francouzsky znamená „Jdeme.“

„Kam jdeme?“ zeptala jsem se nevinně (nezapomeňte, že se to stalo dneska ráno, když jsem ještě byla nevinná).

„Chez Paolo,“ ona na to. *Chez Paolo* znamená „U Paola“. Takže jsem se domnívala, že jdeme na návštěvu k někomu z jejích přátel, na svačinu nebo tak, a říkala jsem si, bezva, výlet do terénu. Možná tyhle hodiny princeznování nebudou tak špatné.

Ale pak jsme tam dorazili, a já zjistila, že to není žádný obytný dům. Nejdřív jsem nemohla poznat, co to vlastně je. Vypadalo to tam trochu jako v hodně nóbl špitále – všude matné sklo a bonsaje. A pak jsme vešli, a tam poletovala spousta hubených mladých lidí v černém. Všichni byli nadšení, že babičku vidí, a odvedli nás do malé místnosti s gauči a časopisy. Říkala jsem si, že třeba Grandmère chce jít na plastickou operaci, a i když já s plastickými operacemi ze zásady nesouhlasím – tedy, pokud nejste Leola Mae a nechybí vám rty – byla jsem ráda, že se jí aspoň na chvíli zbavím.

Pořádně jsem se sekla. Paolo není doktor. Pochybuju, že má vůbec vysokou školu! Paolo je stylist! Nedělám si legraci. Živí se tím, že z neatraktivních hastrošů, jako jsem já, vyrábí elegantní lidi. A Grandmère ho nasadila *na mě! Mě!!* Jako by nestačilo, že nemám prsa. To to musí ještě navíc vykládat nějakému Paolovi?

Co je to vůbec za jméno, Paolo? Chci říct, tohle je přece Amerika! JMENUJEŠ SE PAUL!!!

Chtělo se mi na něj proto zaječet. Ale samozřejmě že jsem nemohla. Totiž, nebyla to přece Paolova vina, že mě tam Grandmère odtáhla. A jak mi nezapomněl zdůraznit, udělal si na mě čas ve svém neuvěřitelně nabitém rozvrhu jenom proto, že mu Grandmère řekla, že se jedná o stav krajní nouze.

Páni, to je teda trapné. Já jsem stav krajní nouze.

Každopádně jsem byla na Grandmère pěkně našťavaná, ale nemohla jsem na ni začít ječet před Paolem. A ona to moc dobře věděla. Prostě tam seděla na jednom z těch gaučů a hladila Rommela, který seděl s překříženýma nohama vedle ní – dokonce i svého psa naučila sedět po dámském způsobu –, usrkávala Sidecar, který jí někdo připravil, a listovala časopisem.

Mezitím se mi Paolo hrabal ve vlasech a s nešťastným výrazem opakoval pořád dokola: „To musí pryč, to musí všechno pryč.“

A taky že ano. Šlo to pryč všechno. Nebo skoro všechno. Zbyla mi ještě trocha ofiny a nějaké ty vlasy vzadu.

A zmínila jsem se, že už nejsem špinavá blondýna? Nejsem. Ted' jsem prostě normální blondýna.

A ani to Paolovi nestačilo. Mám ted' nehty, bez legrace. Poprvé v životě mám nehty. Jsou úplně falešné, ale mám je. A nejspíš ještě chvíli mít budu: zkoušela jsem jeden odlepit a pěkně to bolelo. Jaké lepidlo to proboha ta manikérka používá?

Možná se divíte, když se mi nelíbilo přijít o všechny vlasy a nechat si přes opravdové nehty nalepit falešné, proč jsem je nechala, aby to udělali.

Sama se tomu divím. Totiž, vím, že trpím strachem z konfrontace. Takže nehrozilo, že bych po nich hodila svoji sklenici limonády a řekla: „Nesahejte na mě, ruce pryč, okamžitě!“ Dali mi limonádu, věřili byste tomu? Tam, co chodíme s mámou, mi

rozhodně nikdy limonádu nenabídli. Ale zase tam stojí stříhání s foukáním jenom devět dolarů devětadevadesát centů.

A je tak trochu těžké, když kolem vás poskakují všichni tihle krásní lidé a tvrdí vám, jak perfektně vám tohle sluší a jak támhleto zdůrazní vaše lícní kosti, si vzpomenout, že jste feministka a ekoložka a nevěříte na používání mejkapu a chemikálií škodlivých pro životní prostředí. Nechtěla jsem je ranit nebo dělat scény nebo tak něco.

A pořád jsem si opakovala: Dělá to jenom proto, že tě má ráda. Grandmère, myslím. Víím, že to nejspíš nebyl ten pravý důvod, proč to udělala – Grandmère mě nejspíš nemá v lásce o nic víc než já ji – ale radši jsem si to namlouvala.

Říkala jsem si to i později, když jsme odešly od Paola do obchodu Bergdorf Goodman, kde mi Grandmère koupila čtyři páry bot, které stály skoro tolik jako to odstranění ponožky z Louiových vnitřností. To jsem si řekla poté, co mi koupila hromadu oblečení, které v životě nevezmu na sebe. Řekla jsem jí, že ty šaty nikdy nosit nebudu, ale ona jenom mávla rukou, jako by chtěla říct: „Ale jdi. Ty toho napovídáš.“

Já jí o to vážně nestojím. Není na mně čtvereční centimetr místa, který by nebyl ostříhaný, namalovaný, propíchnutý, odrhnutý, vysušený nebo zvlhčený. Mám dokonce i nehty.

Ale šťastná nejsem. Nejsem ani trochu šťastná. *Grandmère* je šťastná. *Grandmère* nad mojí proměnou jenom září. Protože nevypadám ani trochu jako Mia Thermopolisová. Mia Thermopolisová neměla nehty. Mia Thermopolisová neměla na vlasech blond melír. Mia Thermopolisová nenosila mejkap, ani boty od Guccioho, ani sukně Chanel, ani podprsenky Christian Dior, které se mimochodem ani nevyrábějí ve velikosti 32 A, což je moje velikost. Ani nevím, kdo teď vlastně jsem. Rozhodně ne Mia Thermopolisová.

Snaží se ze mě udělat někoho jiného.

Takže jsem stála před tátou a s tím novým účesem jsem vypadala jako oživlá vatová tyčinka, a dala jsem mu pořádně do těla.

„Nejdřív mi začne dávat domácí úkoly. Pak je roztrhá. Pak mi dává hodiny sezení. Pak mi nechá obarvit vlasy na jinou barvu a

většinu jich nechá ostříhat a na nehty mi nechá nalepit miniaturní surfová prkna, koupí mi boty, co stojí tolik jako operace menšího zvířete, a šaty, ve kterých vypadám jako Vicky, dcera kapitána v tom seriálu ze sedmdesátých let.“

„Je mi líto, tati, ale já nejsem Vicky. Nikdy nebudu, ať si mě Grandmère navleče, do čeho chce. Nikdy nebudu mít samé jedničky, nebudu neustále veselá a nebudu se zamilovávat do námořníků. To je Vicky. Já taková nejsem!“

Jak jsem na něj tohle sypala, vyšla ze dveří svého pokoje máma a rukama si uhlazovala šaty na rande. Měla na sobě tentokrát něco jiného, pestrobarevnou španělskou sukni a tričko s výstřihem pod rameny. Dlouhé vlasy měla rozpuštěné a vypadala opravdu senzačně. Když ji uviděl táta, zamířil honem zase ke skřínce s alkoholem.

„Mio,“ povídá máma. „Nikdo po tobě nechce, abys byla Vicky, kapitánova dcera.“

„Grandmère to chce!“

„Tvoje babička se tě jenom snaží připravit, Mio.“

„Připravit na co? Takhle přece nemůžu jít do školy, jako bys to nevěděla!“ křičela jsem na ni.

Máma se zatvářila nechápavě. „Proč bys nemohla?“

Panebože. Proč zrovna já?

„Protože,“ odpověděla jsem tak trpělivě, jak jsem jenom dokázala, „já nechci, aby ve škole přišli na to, že jsem princezna Genovie.“

Máma zavrtěla hlavou. „Ale Mio, miláčku, stejně na to jednou přijdou.“

To tedy nevím jak. Mám to všechno promyšlené: Budu princeznou jenom v Genovii, a vzhledem k tomu, že šance, že by někdo ze školy jel do Genovie, je mizivá, nehrozí mi, že by si o mně mysleli, že jsem divná jako Tina Hakim Baba. Teda, alespoň ne tak divná, že bych každý den jezdila do školy limuzínou a všude by se mnou chodila ochranka.

Když jsem jí tohle řekla, máma akorát pokrčila rameny: „A co když to bude v novinách?“

„Proč by to mělo být v novinách?“

Máma se podívala na tátu. Táta odvrátil pohled a přihnul si ze sklenice.

Nevěřili byste, co udělal potom. Odložil sklenici, sáhl do kapsy, vytáhl odtamtud peněženku, otevřel ji a zeptal se: „Kolik?“

Byla jsem v šoku. Máma taky.

„Phillipe,“ řekla, ale táta se pořád jenom díval na mě.

„Myslím to vážně, Helen,“ povídá. „Jak je vidět, ten kompromis, co jsme sepsali, je k ničemu. Jediným řešením v takové situaci jsou prachy. Takže, kolik ti musím zaplatit, Mio, abys babičce laskavě dovolila změnit tě v princeznu?“

„To má být, o co se snaží?“ znovu jsem zvýšila hlas. „Jestli se pokouší o tohle, má v tom nějaký zmatek. V životě jsem neviděla princeznu s takhle krátkými vlasy, nebo s tak velkýma nohama, jako mám já, o nedostatku prsou ani nemluvě!“

Táta se jenom podíval na hodinky. Nejspíš musel někam běžet. Pravděpodobně měl další „rozhovor“ s tou blondátou novinářkou z ABC.

„Ber to jako práci,“ odpověděl. „Myslím to, že se budeš učit, jak být princeznou. Budu ti za to dávat plat. Takže, kolik chceš?“

Začala jsem na něj zase ječet něco o integritě jedince a jak odmítám prodat svou duši a podobně. Věci, co jsem odposlechla z jedné z máminých starých desek. Myslím, že to poznala, protože se hned snažila vypařit s tím, že se musí připravit na schůzku s panem G. Táta po ní vrhl zlý pohled – umí to skoro tak dobře jako Grandmère – a pak vzdychl a povídá: „Mio, budu tvým jménem dávat sto dolarů denně tomu – jak se to jmenuje – Greenpeace, aby mohli zachránit všechny velryby, co budou chtít. Stačí když uděláš mojí matce radost a necháš ji, aby tě učila, jak být princeznou.“

Inu.

Tohle je něco docela jiného. Jedna věc by bylo nechat si platit za to, že si přebarvíte vlasy. Ale platit sto dolarů denně Greenpeace: To je 356 000 dolarů ročně! Mým jménem! Páni, to mě pak Greenpeace budou *muset* přijmout, až dokončím školu. Tou dobou ode mě budou mít skoro milion dolarů!

Počkat, možná je to jenom 36 500 dolarů. Kam jsem dala kalkulačku???

Později v sobotu

Nevím, kdo si Lilly Moscovitzová myslí, že je, ale vím jistě, co není: moje přítelkyně. Nikdo, kdo si říká moje přítelkyně, by ke mně nemohl být tak hnusný jako Lilly dneska večer. Nemohla jsem tomu uvěřit. A to všechno jenom kvůli mým *vlasům*!

Nejspíš bych dokázala pochopit, kdyby na mě Lilly byla našťvaná kvůli něčemu důležitému – třeba proto, že jsem nepřišla na natáčení jejího pořadu. Chci říct, jsem pro Lillyinu šou něco jako hlavní kameraman. Taky mám na starosti spoustu věcí okolo. Když nepřijdu, Shameeka musí ještě zastat moji práci kromě své, a to je už tak vedoucí produkce a průzkumník terénu.

Takže bych dokázala pochopit, kdyby Lilly byla našťvaná, že jsem dneska na natáčení nedorazila. Domnívá se, že aféra Ho-Gate – tak tomu začala říkat – je to nejzávažnější téma, jaké kdy natočila. Já si myslím, že je to trochu hloupé. Komu sejde na pěti centech? Ale Lilly říká věci jako: „Konečně prolomíme kruh rasizmu, ovládajícího obchod s lahůdkami.“

No jasně. Já akorát vím, že jsem dneska večer přišla k Moscovitzovým domů, Lilly se podívala na moje vlasy a povídá: „Panebože, co se ti stalo?“

Jako kdybych měla po celém obličeji omrzliny a nos mi zčernal a upadl jako těm lidem, co lezli na Mount Everest.

Čekala jsem, že se budou lidi na moje vlasy tvářit divně. Než jsem šla k Lilly, pořádně jsem si je umyla, abych z nich dostala všechno tužidlo. Taky jsem se zbavila všeho toho mejkapu, co na mě naplácal Paolo, a vzala jsem si na sebe svoje lacláče a kecky (ten tahák už skoro není vidět). Vážně jsem si myslela, že až na ty vlasy vypadám docela normálně. Vlastně mi přišlo, že vypadám docela dobře – pokud to vůbec jde.

Ale Lilly si to podle všeho nemyslela.

Snažila jsem se tvářit, jako by o nic nešlo. Taky že nejde. To není, jako bych si nechala dát prsní implantáty nebo něco na ten způsob.

„Jo,“ povídám, když jsem si sundala kabát. „Babička mě vzala k tomuhle chlápkoví, co si říká Paolo, a on –“

Ale Lilly mě ani nenechala domluvit. Vypadala naprosto šokovaná. „Máš stejnou barvu vlasů jako Lana Weinbergerová,“ povídá.

„No,“ odpověděla jsem, „já vím.“

„A co to máš na *prstech*? To máš falešné nehty? Lana je taky nosí!“ Zírala na mě s vytrštěným očima. „Panebože, Mio, ty se měníš na Lanu Weinbergerovou!“

Tak to mě trochu naštvalo. Totiž, zaprvé se na Lanu Weinbergerovou *neměním*. Zadruhé, i kdyby ano, Lilly přece vždycky přednáší o tom, že nezáleží, jak člověk vypadá, ale jaký je uvnitř.

Takže jsem tam stála v Moscovitzovic předsíni, která je celá z černého mramoru, a Pavlov na mě skákal, protože měl radost, že mě zase vidí, a blekotala jsem: „To jsem nebyla já. To udělala babička. Musela jsem –“

„Jak to myslíš, musela?“ Lilly se začínala tvářit opravdu naštvaně. Stejně se tváří, jenom když nám učitel těláku řekne, abychom oběhly rybníček v Central Parku. Lilly nesnáší běhání, především běhání kolem toho rybníčku (je vážně velký).

„A co ty?“ chtěla vědět. „To ses ani nebránila? Jsi němá nebo co? Nedokážeš říct *ne*? Víš, Mio, opravdu budeme muset na té tvé asertivitě trochu zapracovat. Vypadá to, že máš s babičkou nějaké nevyřešené problémy. Totiž, říct *ne* mně, ti podle všeho nevadí. Opravdu jsem tě tam dneska potřebovala, a tys mě nechala takhle ve štychu. Ale klidně necháš babičku, aby ti ostříhala všechny vlasy, a co zbylo, přebarvila na žluto –“ Nezapomínejte, že jsem předtím celý den poslouchala, jak děsně vypadám – tedy, alespoň do chvíle, než si mě vzal na starost Paolo a proměnil mě v Lanu Weinbergerovou. Teď jsem ještě měla poslouchat, jak mám pokřivenou osobnost.

Takže jsem vybuchla. „Lilly, *drž* hubu.“

Nikdy předtím jsem jí neřekla, ať drží hubu. Nikdy v životě. Nepamatuju se, že bych to někdy řekla vůbec někomu. Není mi to podobné. Vážně nevím, co se to stalo. Možná za to mohly ty nehty. Nikdy předtím jsem nehty neměla. Tak nějak mi dávaly pocit síly. Totiž, uznejte, proč by mi Lilly měla *vždycky* vykládat, co mám dělat?

Bohužel, právě když jsem Lilly říkala, ať drží hubu, vešel Michael s prázdnou miskou od kukuřičných lupínků a bez košile.

„Páni,“ řekl a udělal krok zpět. Nevěděla jsem, jestli to bylo kvůli tomu, co jsem řekla, nebo kvůli tomu, jak jsem vypadala.

„Cože?“ povídá Lilly. „Cos mi to právě řekla?“

Vypadala v tu chvíli víc jako buldok než kdykoliv jindy.

Nejvíc ze všeho jsem se z toho chtěla vykroutit. Ale neudělala jsem to, protože vím, že má pravdu: potřebuju být asertivnější.

Takže jsem místo toho řekla: „Už mě nebaví, jak mě pořád jenom shazuješ. Celé dny poslouchám od mámy a od táty a od babičky a od učitelů, co mám dělat. Nemám zapotřebí, aby si na mě zasedli i moji kamarádi.“

„Páni,“ povídá zase Michael. Tentokrát jsem věděla, že je to kvůli tomu, co jsem řekla.

Lilly zúžila oči: „Co máš za problém?“

Já na to: „Víš co? Já nemám problém. To ty máš problém. Máš problém se mnou. A víš co ještě? Já ho za tebe vyřeším. Jdu pryč. Stejně jsem ti nikdy nechtěla pomoci s tvým pitomým pořadem o Ho-Gate. Hoovi jsou fajn lidi. Nic špatného neudělali. Nechápu, proč sis na ně zasedla. A ještě jedna věc,“ – to už jsem otvírala dveře – „nemám žluté vlasy.“

Pak jsem odešla. Práskla jsem za sebou dveřmi.

Jak jsem čekala na výtah, myslela jsem si, že by Lilly mohla vyběhnout a omluvit se mi.

Ale neudělala to.

Jela jsem rovnou domů, vykoupala se a vlezla do postele s Louiem a dálkovým ovládáním. Louie je jediný, kdo mě má rád i tak, jak teď vypadám. Doufala jsem tak trochu, že Lilly zavolá, aby se omluvila, ale zatím nezavolala.

Já se tedy rozhodně neomluvím dřív než ona.

A víte co? Před chvilkou jsem na sebe koukala do zrcadla a ty vlasy nevypadají tak děsně.

Neděle, 12. října, po půlnoci

Ještě pořád nezavolala.

Neděle, 12. října

Ach panebože. Tohle je trapas. Nejradši bych se propadla. Nevěřili byste, co se mi právě stalo.

Vyšla jsem ze svého pokoje do kuchyně, abych se nasnídala, a tam u stolu seděla máma s panem Gianinim a cpali se lívanci!

A pan Gianini měl na sobě tričko a trenýrky!! Máma byla v županu!!! Když mě uviděla, zaskočil jí pomerančový džus. Pak povídá: „Mio, co tady děláš? Myslela jsem, že jsi na noc u Lilly.“

Kéž by. Kéž bych nebyla včera večer tak asertivní. Mohla jsem zůstat u Moscovitzových a nikdy bych neviděla pana Gianiniho v trenýrkách. Mohla jsem žít plným a šťastným životem, kdybych si tenhle pohled ušetřila.

A to nemluvím o tom, že on mě viděl v mé červené flanelové noční košili.

Jak budu moci jít ještě někdy na doučování?

Tohle je vážně hrůza. Chtěla bych zavolat Lilly, ale bohužel spolu nemluvíme.

Později v neděli

No dobrá. Máma právě přišla ke mně do pokoje a tvrdí, že pan Gianini přespal na gauči, protože na trati, kterou obvykle jezdí domů do Brooklyn, vykolejil vlak a zastavili tam na několik hodin provoz. Tak mu máma nabídla, že může přespat tady.

Kdybych se ještě kamarádila s Lilly, nejspíš by řekla, že moje máma úmyslně lhala, aby mi vykompenzovala trauma, které mi způsobila, když narušila můj pohled na ni jakožto mateřskou, a tedy asexuální bytost. To říká Lilly vždycky, když si něčí máma pozve na noc přítele a pak o tom lže.

Já ale radši mámině lži věřím. Je to jediný způsob, jak můžu prolézt z matiky, když budu téhle lži věřit. Jinak bych tam nemohla jen tak sedět a soustředit se na mnohočleny, kdybych věděla, že ten chlápek přede mnou pravděpodobně nejenom strkal mojí mámě jazyk do pusy, ale nejspíš ji viděl i nahou.

Proč se všechny tyhle hrozné věci musejí dít právě mně? Člověk by řekl, že už by se mi mohlo pro změnu stát něco příjemného.

Když mě tedy máma přišla utěšovat tou svojí lží, oblékla jsem se a vrátila se do kuchyně udělat si něco k snídani. Musela jsem, protože máma odmítla přinést mi snídani do pokoje, když jsem ji o to poprosila. Řekla akorát: „Kdo si vůbec myslíš, že jsi? Princezna?“

Což asi považuje za náramně vtipné, ale mě to tak vtipné nepřijde.

Když jsem tedy vyšla z pokoje, všimla jsem si, že pan Gianini se už také oblékl. Snažil se dělat si legraci z toho, co se právě stalo, což je asi to nejlepší, co se v takové situaci dá dělat.

Mně nejdřív moc do smíchu nebylo. Ale potom pan G. začal vykládat, jaké by to bylo vidět všechny možné lidi ze školy v pyžamu. Třeba ředitelku Guptovou. Pan G. si myslí, že paní ředitelka nejspíš nosí do postele fotbalový trikot a manželovy podvlékačky. Musela jsem se smát, když jsem si představila naši ředitelku v podvlékačkách. Řekla jsem, že bych se vsadila, že paní Hillová nosí jedno z těch elegantních negligé s péry. Ale pan G. si myslí, že paní Hillová dává před peřím přednost flanelu. Zajímalo by mě, jak to

může vědět. To chodil i s paní Hillovou? Na nudného chlápka s plnou náprsní kapsou tužek se docela vyzná.

Po snídani se mě máma s panem Gianinim snažili přemluvit, abych s nimi šla do Central Parku, protože bylo venku hezky, ale řekla jsem, že mám moc úkolů, což nebyla zas až taková lež. *Mám* spoustu úkolů – kdo jiný by to měl vědět, když ne pan G. – ale není to tak hrozné. Jenom jsem jim nechtěla dělat kořena. Jako když kdysi Shameeka začala chodit s Aaronem Ben-Simonem a chtěla po nás, abychom s nimi chodili do kina a všude, protože její táta by jí v životě nedovolil jít někam samotnou s nějakým klukem (i kdyby ten kluk byl naprosto neškodný jako Aaron Ben-Simon, který má krk silný jako já nadloktí), ale když jsme s nimi šli, celou dobu si nás vůbec nevšímal, což byl asi ten záměr. Akorát že celé dva týdny, co spolu chodili, nebyla s Shameekou žádná řeč, protože se nedokázala bavit o ničem jiném než o Aaronovi.

Ne že by máma nemluvila o ničem jiném než o panu Gianinim. Máma taková není. Ale měla jsem pocit, že kdybych s nimi šla do Central Parku, mohla bych vidět, jak se líbají. Ne že by na líbání bylo něco špatného, třeba v televizi. Ale když je to vaše máma s vaším učitelem matematiky...

Víte, co myslím, ne?

DŮVODY, PROČ BYCH SE MĚLA USMÍŘIT S LILLY

1. Kamarádíme spolu od mateřské školky.
2. Jedna z nás musí projevit dost velkodušnosti a udělat první krok.
3. Dokáže mě rozesmát.
4. S kým jiným bych chodila na oběd?
5. Chybí mi.

DŮVODY, PROČ BYCH SE NEMĚLA USMÍŘIT S LILLY

1. Pořád mi říká, co mám dělat.
2. Myslí si, že spolkla všechnu moudrost.
3. Lilly s tímhle začala, tak by se taky měla jako první omluvit.
4. Nikdy nebudu dost asertivní, když budu pořád ustupovat ze svých stanovisek.
5. Co když se omluvím, a ona PŘESTO odmítne se mnou mluvit???

Ještě později v neděli

Zapnula jsem počítač, abych si na internetu našla něco o Afghánistánu (musím na zemák napsat referát o nějaké současné události), a najednou jsem si všimla, že mi někdo posílá zprávu. Skoro nikdy zprávy nedostávám, takže jsem byla naprosto nadšená.

Ale pak jsem si všimla, od koho to je: CracKing.

Michael Moscovitz? Co ten mi může chtít?

Tohle mi napsal:

CracKing: NAZDAR THERMOPOLISOVA. CO TO S TEBOU VCERA VECER BYLO? JAKO BY TI UPLNE PRESKOČILO.

Přeskočilo? Mně???

TLouie: JESTLI CHCEŠ NECO VEDET, NEPRESKOČILO MI. JENOM UZ ME NEBAVI, JAK MI TVOJE SESTRA PORAD POVIDA, CO MAM DELAT. A TOBE DO TOHO VÜBEC NIC NENÍ.

CracKing: PROC JSI TAKOVA PODRAZDENA? SAMOZREJME, ZE MI DO TOHO NECO JE. MUSÍM TU S NI VYDRZET.

TLouie: COZE? PROC? ONA O MNE MLUVI?

CracKing: DALO BY SE TO TAK RICT.

Nemůžu uvěřit, že o mně Lilly mluvila. Vsaším se, že určitě neříkala nic pěkného.

TLouie: CO RIKALA?

CracKing: MYSLEL JSEM, ZE MI DO TOHO NIC NENI.

Jsem fakt ráda, že nemám bratra.

TLouie: TAKY ZE NE. CO O MNE RIKALA?

CracKing: ZE NEMA TUSENI, CO TO S TEBOU V POSLEDNI DOBE JE, ALE ZE CO JE TADY TVUJ TATA, CHOVAÁS SE JAKO POSUK.

TLouie: POSUK? JA? A CO ONA? ONA BY ME PORAD JENOM KRITIZOVALA. NEJSEM JI NA TO ZVEDAVA!!! JESTLI SE MNOU CHCE KAMARADIT, PROC ME PROSTE NEZANE BRAT TAKOVOU, JAKA JSEM????

CracKing: NEMUSIS RVAT.

TLouie: JA NERVU!!!!

CracKing: POUZIVAS NADMERNE MNOŽSTVÍ INTERPUNKČNÍCH ZNAMÉNEK A TO SE NA INTERNETU ROVNA RVANI. KROME TOHO, ONA NENÍ JEDINA, KDO TADY KRITIZUJE. RIKA, ZE ODMITAS JEJI BOJKOT HOOVYCH.

TLouie: TO MA TEDA PRAVDU. ODMITAM. JE TO UPLNA BLBOST, NEMYSLÍŠ?

CracKing: JASNE ZE JE TO BLBOST. JESTE PORAD PROPADÁŠ Z MATIKY?

Tak tohle jsem od něj nečekala.

TLouie: JO, PROPADAM, ALE VZHLEDEM K TOMU, ZE U NAS PAN G. ZE VČEREJSKA NA DNEŠEK SPAL, ASI PROLEZU. PROC?

CracKing: COZE? PAN G. U VAS PRESPAL? JAKE TO BYLO?

Páni, proč jsem mu to vůbec vykládala? Zítra ráno to bude vědět celá škola. Možná pana Gianiniho vyhodí! Nemám tušení, jestli mají učitelé dovoleno chodit s matkami svých studentů. Proč jenom jsem to Michaelovi řekla?

TLouie: BYLO TO DOST DESNE. ALE PAK SI Z TOHO ZACAL DELAT LEGRACI, TAKZE TO NEDOPADLO TAK SPATNE. JA NEVIM. ASI BYCH MELA BYT NASTVANA, ALE JE TO TEZKE, KDYZ JE MAMA STESTIM BEZ SEBE.

CracKing: TVOJE MAMA BY MOHLA DOPADNOUT HUR, PAN G. NENI ZAS TAK SPATNA PARTIE. PREDSTAV SI, ZE BY CHODILA S PANEM STUARTEM.

Pan Stuart učí zdravotvůdu. Myslí si, že je dar seslaný Bohem všem ženám. Ještě nás neměl, protože zdravotvůda je až v posledním ročníku, ale i já vím, že je nebezpečné přibližovat se ke stolu pana Stuarta, protože vám začne mačkat ramena, jako by vám dával masáž, ale všichni vědí, že jenom zkoumá, jestli máte podprsenku nebo ne.

Kdyby máma začala chodit s panem Stuartem, odstěhovala bych se do Afghánistánu.

TLouie: HA HA HA. PROC TE ZAJIMA, JESTLI PROPADÁM Z MATIKY?

CrackKing: ALE, PROTOZE MAM NA TENHLE MESIC UZ HOTOVE CELE CISLO CRACKHEADU A MYSLEL JSEM, JESTLI BYS NEPOTREBOVALA DOUCOVAT BEHEM SPECIALKY.

Michael Moscovitz se právě nabídl, že by pro mě něco udělal? Nemůžu tomu uvěřit. Málem jsem spadla ze židle.

TLouie: TO BY BYLO BEZVA! DIK!

CrackKing: NIC SE NESTALO. VYDRZ, THERMOPOLISOVA.

Pak se odlogoval.

Věřili byste tomu? Nebylo to od něj hezké? Zajímalo by mě, co to do něj vjelo.

Rozhodně bych se měla s Lilly hádat častěji.

Ještě později v neděli

Zrovna když jsem si myslela, že to všechno začíná vypadat o trochu líp, zavolal táta. Že prý posílá Larse, aby mě vyzvednul a odvezl do hotelu Plaza na večeři s tátou a s Grandmère.

Všimněte si, že o mámě se ani nezmínil.

Ale to je nejspíš v pořádku, protože máma by stejně nešla. Když jsem jí řekla, že musím jít, vlastně ji to celkem rozveselilo.

„Nic se neděje,“ povídá. „Já zůstanu doma, objednáám si nějaké thajské menu a budu koukat na televizi.“

Byla v dobré náladě už od chvíle, kdy se vrátila z Central Parku. Řekla, že si s panem G. vyjeli na projížďku jedním z těch turistických kočárů. Byla jsem v šoku. Majitelé těch kočárů se vůbec nestarají o koně. Vždycky mezi nimi uvidíte nějakou staříčkou herku, které se žízní podlamují nohy. Přísahala jsem, že nikdy žádným z těch kočárů nepojedu. Aspoň dokud neuznají, že koně také mají nějaká práva. Vždycky jsem si myslela, že v tomhle se mnou máma souhlasí.

Láska dokáže dělat s lidmi divné věci.

V hotelu Plaza to tentokrát nebylo tak děsné. Asi už si začínám zvykat. Vrátní už vědí, kdo jsem – nebo alespoň poznají Larse – takže mi už nedělají problémy. Grandmère i táta měli špatnou náladu. Nevím proč. Asi je za to, že jsou spolu, nikdo neplatí jako mě.

Večeře byla hrozně nudná. Grandmère jenom pořád vysvětlovala, jaká vidlička se používá na co a proč. Měli jsme spoustu chodů a většina z nich se skládala z masa. Jeden chod byla ryba, kterou jsem snědla, a potom moučník, což byla ohromná krásná čokoládová věž. Grandmère se mě snažila přesvědčit, že až budu reprezentovat Genovii na státních událostech, budu muset jíst, co mi předloží, abych neurazila hostitele a nevyvolala mezinárodní konflikt. Ale já jsem jí řekla, že bych předem dala prostřednictvím svého štábu hostiteli instrukce, aby mi nedávali maso, protože ho nejím.

Grandmère se tvářila našťavaně. Nejspíš ji nikdy nenapadlo, že jsem viděla v televizi dokument o princezně Dianě. Vím všechno o

tom, jak zařídit, abyste na státních večeřích nemuseli jíst, i jak potom všechno vyzvracet (to bych ale nikdy neudělala).

Během celé večeře měl táta pořád spoustu divných otázek ohledně mámy. Jako jestli mi vadí, že chodí s panem Gianinim, a jestli bych chtěla, aby jí táta něco řekl. Myslím, že se ze mě pokoušel vytáhnout, jak moc je to mezi mámou a panem G. vážné.

No, já myslím, že to vážné je, když u nás spal. Máma dovolí u nás doma přespát jenom lidem, na kterých jí opravdu záleží. Včetně pana G. to zatím byli jenom tři mužští: Wolfgang, ze kterého se vyklubal teplouš, nějaký Tim, ze kterého se vyklubal republikán, a teď můj učitel matematiky. To vážně není tak moc. Zhruba jeden za čtyři roky.

Nebo tak něco.

Ale pochopitelně jsem nemohla tátovi říct, že u nás pan G. spal, protože jsem věděla, že by ho ranila mrtvice. Je takový hrozný šovinista – s ním jezdí jeho přítelkyně na Miragnac každé léto, někdy je dokonce po dvou týdnech mění! – ale od mámy čeká, že zůstane čistá jako padlý sníh.

Kdyby se mnou Lilly mluvila, určitě by řekla, že mužští jsou prostě pokrytci.

Část mě chtěla tátovi o panu G. říct, aby se přestal tvářit tak samolibě. Ale nechtěla jsem dát Grandmère další munici proti mámě – Grandmère říká, že je moje máma „přelétavá“ – takže jsem prostě předstírala, že o tom nic nevím.

Grandmère prohlásila, že zítra zapracujeme na mém vyjadřování. Že prý má francouzština je příšerná, ale moje angličtina je ještě mnohem horší. A jestli mě prý ještě jednou uslyší říct „Jasně“, vezme mýdlo a umyje mi pusu zevnitř.

Odpověděla jsem: „Jasně, Grandmère,“ a ona po mně hodila takovým hnusným pohledem. A to jsem to ani neudělala, abych ji naštvála. Prostě jsem se zapomněla.

K dnešnímu dni jsem vydělala Greenpeace dvě stě dolarů. Nejspíš se zapíšu do historie jako dívka, která zachránila všechny velryby.

Když jsem dorazila domů, všimla jsem si, že v odpadkovém koši byly dvě vaničky od thajského menu. Taky dvě sady

umělohmotných příborů a *dvě* lahve od piva. Zeptala jsem se mámy, jestli tam byl na večeři pan G. – propána, vždyť spolu předtím strávili celý den! – a ona na to: „Ne, miláčku, jenom jsem měla vážně hlad.“

To je podruhé, co mi za jeden den lhala. Tahle záležitost s panem G. musí být opravdu vážná.

Lilly ještě pořád nezavolala. Začínám uvažovat, jestli bych neměla zavolat já jí. Ale co bych jí řekla? Já nic neprovedla. Teda, řekla jsem jí, ať drží hubu, ale to bylo jenom proto, že ona mi řekla, že se měním na Lanu Weinbergerovou. Měla jsem naprosté právo jí říct, ať sklapne.

Nebo ne? Možná že nikdo nemá právo něco takového říct. Možná že takhle začínají války, protože někdo někomu řekne, ať drží hubu, a ani jedna strana se pak neomluví.

Jestli to takhle půjde dál, s kým budu zítra sedět na obědě?

Ponděli, 13. října, matika

Když Lars dnes ráno zastavil před Lillyiným domem, abychom ji vyzvedli, vrátný nám řekl, že už odjela. Že jí to naštvaní ale dokáže vydržet!

Takhle dlouho jsme ještě nikdy rozhádané nebyly.

Jakmile jsem vstoupila do školy, někdo mi strčil do obličeje petici.

Bojkot Hoova lahůdkářství!

Přidejte svůj podpis a postavte se rasizmu!

Řekla jsem, že to nepodepíšu, a Boris, který mi tu petici do obličeje strčil, řekl, že jsem nevděčná a že v zemi, odkud pochází, vláda drtí protestující hlasy železnou pěstí, a že bych měla být ráda, že žiju v zemi, kde můžu podepsat petici, aniž bych se musela bát, že pro mě přijde tajná policie.

Řekla jsem Borisovi, že v Americe nenosíme svetr zastrčený do kalhot.

Jednu věc Lilly musím přiznat: Dokáže jednat rychle. Celá škola je polepená plakáty jejího bojkotu.

A ještě jednu věc je nutné o Lilly říct: Když se naštve, je naštvaná. Vůbec se mnou nemluví.

Přála bych si, aby mi pan G. dal pokoj. Koho *zajímají* nějaká celá čísla?

Operace s reálnými čísly: čísla záporná a opačná – čísla na protilehlých koncích číselné osy, ale se stejnou vzdáleností od nuly, se nazývají čísla opačná

Co se dá dělat při matice

*Co jenom dělat při matice!
Možností je tu bezpočet:
Kružítkem rýt do lavice,
vrtět se nebo otáčet.*

*Můžete spát, z okna se dívat,
snažit se rozumět výkladu.
Můžete lodi hrát anebo zívát,
když vám to zlepší náladu.*

*Hodinky sledovat, tiše si broukat,
snažit se dopředu posunout čas.
Můžete smrkat a na zem se koukat,
pak od začátku začít zas.*

JENŽE NIC NEFUNGUJE!!!!

Později v pondělí, francouzština

Takže, i kdybychom se s Lilly nepohádaly, nemohla bych s ní při obědě sedět. Stala se totiž celebritou. Kolem stolu, kde normálně s ní, Shameekou a Ling Su obědváme, se tísnil hlouček lidí a na mém místě seděl *Boris Pelkowski*.

Lilly musí být v sedmém nebi. Vždycky chtěla, aby ji obdivoval hudební génius.

Takže jsem tam stála jako úplný idiot, s pitomým salátem na pitomém tácu, protože salát byl dneska jediným vegetariánským chodem, a sama sebe jsem se ptala: A kde budu dneska sedět *já*? Máme v jídelně jenom asi deset stolů, protože se třídy přes oběd střídají. Je tam stůl, kde normálně sedáváme s Lilly, pak stůl sportovního oddílu, stůl fanynek, stůl bohatých dětí, stůl hip-hopáků, stůl letáků, stůl dramatického kroužku, stůl premiantů, stůl zahraničních studentů a pak stůl, u kterého sedává Tina Hakim Baba se svým bodyguardem.

Nemohla jsem si sednout ke sportovnímu stolu ani ke stolu fanynek, protože mezi ně nepatřím. Nemohla jsem si sednout mezi bohaté děti, protože nemám mobilní telefon ani vlastního makléře. Hip-hop mě nebaví a drogy neberu, v poslední divadelní hře jsem nedostala ani štek a vzhledem k tomu, že propadám z matiky, mezi premianty bych se asi taky nedostala. Zahraničním studentům nerozumím ani slovo, protože nikdo z nich není z Francie.

Podívala jsem se na Tinu Hakim Babu. Měla před sebou misku salátu, zrovna jako já. Akorát že Tina jí salát proto, že má problémy s nadváhou, ne proto, že by byla vegetarián. Četla si nějaký zamilovaný román. Na přední straně obálky měl fotografii mladého chlapce, jak objímá mladou dívku. Ta dívka měla dlouhé blond vlasy a na někoho s tak štíhlými stehny pořádně vyvinutá prsa. Vypadala přesně tak, jak by Grandmère chtěla, abych vypadala já.

Přešla jsem k jejich stolu a položila si tác vedle Tinina.

„Můžu si přisednout?“ zeptala jsem se.

Tina zvedla oči od knihy. Vypadala naprosto překvapeně. Podívala se na mě a pak na svého bodyguarda. Je to vysoký snědý chlap v černém obleku. Měl černé brýle, i když jsme byli uvnitř.

Myslím, že Lars by ho pravděpodobně zvládnul, kdyby se spolu porvali.

Když se na něj tedy Tina podívala, on se podíval na mě – alespoň myslím, že se na mě podíval, s těmi černými brýlemi to nebylo tak úplně poznat – a přikývl.

Tina se celá rozzářila. „Prosím,“ řekla a odložila knihu. „Sedni si ke mně.“

Posadila jsem se. Když jsem viděla, jakou má Tina radost, bylo mi trapně. Totiž, měla jsem pocit, že jsem si k ní třeba měla přísednout někdy dřív. Ale myslela jsem si, že je úplně divná, když ji všude doprovází ochranka.

Teď už si nemyslím, že je tak úplně divná.

Snědly jsme s Tinou každá svou miskou salátu a bavily se přitom o tom, jak školní jídlo stojí za houby. Vyprávěla mi o své dietě. Má ji předepsanou od mámy. Chce před Plesem kulturní rozmanitosti shodit deset kilo. Ale Ples kulturní rozmanitosti je tuhle sobotu, tak nevím, jak to chce zvládnout. Zeptala jsem se Tiny, jestli už má na ten ples s kým jít, a ona se začala hihňat a řekla, že ano. Jde s nějakým klukem z Trinity, což je jiná soukromá škola na Manhattanu. Ten kluk se jmenuje Dave Farouq El-Abar.

Vážně. Tohle není fér. I Tina Hakim Baba, které otec nedovolí jít pěšky dva bloky do školy, má s kým jít.

No, má prsa, což bude asi ten důvod.

Tina je celkem fajn. Když vstala, aby si došla pro novou limonádu – bodyguard šel s ní, kdyby mě někdy začal Lars takhle sledovat, zabila bych se – přečetla jsem si zadní obálku její knihy. Ta kniha se jmenovala *Myslím, že mi říkájí Amanda* a byla o dívce, která se probere z komatu a nemůže si vzpomenout, kdo je. Do nemocnice za ní přijde takový fešák a řekne, že ona se jmenuje Amanda a on že je její snoubenec. Zbytek knihy ta dívka pak stráví tím, že se pokouší zjistit, jestli jí lhal, nebo ne.

To určitě! Kdyby za vámi přišel nějaký fešák s tím, že je váš snoubenec, proč byste ho při tom nenechali? Někdo prostě neví, co má.

Zatímco jsem si tedy četla tu zadní stranu obálky, najednou mi někdo stoupl do světla, a když jsem se podívala nahoru, stála nade

mnou Lana Weinbergerová. Ten den musel být zápas, protože na sobě měla uniformu, zelenobílou skládanou sukni a přiléhavý bílý svetr s obřím A na prsou. Myslím, že si ty svoje bambule na mávání, když je zrovna nepoužívá, vždycky nacpe do podprsenky. Jinak nechápu, jak by mohla mít takové poprsí.

„Pěkný účes, Amélie,“ povídá takovým nafoukaným hlasem. „Za koho ses nám to převlíkla? Za Tank Girl?“

Podívala jsem se za ni. Stál tam Josh Richter a pár jeho stupidních přátel ze sportovního oddílu. Nevěnovali mně ani Laně tu nejmenší pozornost. Bavili se o mejdanu, na kterém byli o víkendu. Byli všichni úplně „odrovnaní“, protože vypili moc piva.

Zajímalo by mě, jestli to ví jejich trenér.

„Jak se vůbec říká téhle barvě?“ pokračovala Lana a projela mi prsty vlasy na vrchu hlavy. „Žlut’ shnilá?“

Zatímco tam Lana stála a mučila mě, vrátila se Tina Hakim Baba se svým bodyguardem. Kromě limonády přinesla Tina taky kornout zmrzliny pro mě a podala mi ho. Myslím, že je to od ní moc hezké, když uvážíte, že jsem se s ní nikdy do té doby nebavila.

Ale Laně to vůbec hezké nepřišlo. Namísto toho se s nevinným úsměvem zeptala: „Páni, ty jsi vážně koupila Amélii zmrzlinu, Tino? To ti dal dneska papínek sto dolarů navíc, ať si koupíš kamarádku?“

Tininy tmavé oči byly najednou plné bolesti. Její bodyguard si toho všiml a otevřel pusou.

Pak se stala divná věc. Seděla jsem tam a koukala, jak Tina Hakim Baba začíná nabírat k pláči, a pak jsem najednou zničehonic vzala svoji zmrzlinu a plnou silou ji připlácla Laně na svetr.

Lana se podívala dolů, na vanilkovou zmrzlinu, čokoládový kornout a oříšky na svém poprsí. Josh Richter a jeho kamarádi ztichli a taky se dívali na Lanino poprsí. V jídelně se rozprostřelo ticho, jaké tam nepamatuji. Všichni se dívali na kornout trčící Laně z hrudníku. Bylo takové ticho, že jsem slyšela sípavý dech Borise Pelkowského.

Pak Lana začala ječet.

„Ty-ty –“ Nejspíš nemohla přijít na dostatečně strašlivou urážku, kterou by mě počastovala. „Ty-ty... podívej, co jsi udělala! Jen se podívej, cos mi udělala se svetrem!“

Vstala jsem a popadla táč. „Pojď, Tino,“ povídám. „Půjďme někam, kde bude trocha klidu.“

Tina, s očima ještě stále upřenýma na čokoládový kornout trčící přímo uprostřed písmene A na Lanině svetr, vzala svůj táč a šla za mnou. Bodyguard šel za ní. Přisahal bych, že se smál.

Když jsme procházely okolo stolu, kde obvykle sedávám s Lilly, viděla jsem, jak na mě Lilly zírá s otevřenými ústy. Samozřejmě že to všechno viděla.

No, předpokládám, že bude muset změnit svoji diagnózu: teď už nemůže tvrdit, že nejsem dostatečně *asertivní*. Když chci, dokážu to.

Tohle nevím jistě, ale myslím, že jak jsme s Tinou a jejím bodyguardem odcházeli, zaslechla jsem od divadelnického stolu potlesk.

Myslím, že se konečně učím víc prosazovat svou.

Později v pondělí

Panebože, tak teď jsem vážné v průšvihů. Nic takového se mi ještě nikdy nestalo!

Sedím v ředitelně!

Přesně tak. Zavolali si mě do ředitelny, protože jsem málem zabodla Lanu Weinbergerovou kornoutem zmrzliny!

Mohlo mě napadnout, že to na mě praskne. Je tak ufňukaná.

Trochu se bojím. Nikdy předtím jsem školní pravidla neporušila. Vždycky jsem se snažila chovat vzorně. Když přišla do speciálky služba s růžovou propustkou, nikdy by mě nenapadlo, že je to pro mě. Seděla jsem tam s Michaellem Moscovitzem. Pokoušel se mi vysvětlit, jak naprosto špatně odčítám. Říká, že můj největší problém je, že si při převádění nepíšu čísla dost přehledně. A taky že nemám pořádek v zápiscích a naškrabu si je do kteréhokoliv sešitu, který mám zrovna po ruce. Michael říká, že by si měla všechny poznámky z matiky zapisovat do jednoho sešitu.

A ještě říká, že mi dělá problémy soustředit se.

Jenže já se nedokázala soustředit proto, že jsem nikdy předtím neseděla tak blízko žádného kluka! Ano, já vím, že to byl jenom Michael Moscovitz a že se s ním vídám skoro pořád a že by mě stejně nechtěl, protože jsem v prváku, kdežto on už je v posledním ročníku a já jsem nejlepší kamarádka jeho mladší sestry – tedy alespoň jsem bývala.

Nicméně je to pořád kluk a celkem pohledný, i když je Lillyin bratr. Bylo vážně těžké soustředit se na odčítání, když vedle mě voněl takovou hezkou klučičí vůní. A navíc mi každou chvíli položil svoji ruku na moji, aby mi mohl vzít tužku a opravit mě: „Takhle ne, Mio.“

A taky jsem se pochopitelně nemohla soustředit, protože mi pořád připadalo, že se na nás Lilly dívá. Samozřejmě že se nedívala. Teď když táhne do boje proti hrozbě rasizmu v našem sousedství, nemá na ubožáky, jako jsem já, čas. Seděla u největšího stolu obklopená svými příznivci a připravovala další krok v ofenzívě proti Hoovým. Dokonce pustila Borise z kumbálu, aby jí pomohl. Smím podotknout, že se na ni jenom lepil? Jak může snést tu jeho vychrtlou

houslistickou ruku na opěradle své židle, to nikdy nepochopím. A on si *ještě pořád* nevyndal svetr z kalhot.

Takže jsem si opravdu nemusela dělat starosti, že si mě s Michaelem někdo všimne. Michael rozhodně ruku na opěradle *mé* židle neměl. I když jednou pod stolem zavadil svým kolenem o moje. Bylo to tak příjemné, že jsem málem umřela.

A pak přišla ta prokletá propustka s mým jménem. Zajímalo by mě, jestli mě vyhodí. Jestli mě vyhodí, mohla bych možná přejít na jinou školu, kde by nikdo nevěděl, jak vypadaly moje vlasy dřív, ani že tyhle nehty nejsou pravé. To by mohlo být fajn.

ODE DNEŠKA BUDU

1. Myslet dříve než jednat.
2. Zkoušet být laskavá a nenechat se vyprovokovat.
3. Mluvit pravdu, pokud by to někomu neublížilo.
4. Držet se co možná nejdál od Lany Weinbergerové.

Ó já, ředitelka Guptova se mnou chce mluvit.

Pondělí večer

Tak to už vážně nevím, co budu dělat. Mám být týden po škole, a k tomu mám doučování s panem G. a ještě navíc hodiny princeznování s Grandmère.

Dneska jsem se dostala domů v devět večer. Takhle by to nešlo.

Táta zuří. Říká, že školu zažaluje. Že jeho dceru nebude nikdo nechávat po škole proto, že bránila slabší. Odpověděla jsem mu, že ředitelka Guptova mě klidně po škole nechá. Může dělat, co chce. Je přece ředitelka.

Nemůžu ani říct, že bych jí to měla za zlé. Koneckonců já se ani neomluvila. Ředitelka Guptova je celkem milá dáma, ale co mohla dělat? Přiznala jsem se k činu. Ona mi řekla, že se musím Laně omluvit a zaplatit jí čistírnu. Já na to, že čistírnu klidně zaplatím, ale neomluvím se ani náhodou. Ředitelka Guptova se na mě podívala přes obroučky brýlí a povídá: „Cos to říkala, Mio?“

Opakovala jsem, že se odmítám omluvit. Srdce mi poskakovalo jako splašené. Nechtěla jsem nikoho naštvat, zvlášť ne paní Guptovou, která dokáže opravdu pouštět hrůzu, když chce. Zkoušela jsem si ji přestavit v manželových podvlékačkách, ale nefungovalo to. I tak z ní šla hrůza.

Ale Laně se neomluvím. Ani náhodou.

Ředitelka Guptova ale nevypadala moc naštvaně. Tvářila se znepokojeně. Tak se nejspíš mají tvářit všichni pedagogové. Však víte. Jako že jim na vás záleží. Pak pokračovala: „Mio, musím říct, že jsem byla překvapená, když si sem přišla Lana stěžovat. Většinou sem musím volat Lilly Moscovitzovou. Nikdy bych nečekala, že sem budu muset zavolat tebe. Rozhodně ne z kázeňských důvodů. Možná z prospěchových. Slyšela jsem, že máš problémy s matematikou. Ale nikdy bych do tebe neřekla, že ti bude dělat potíže kázeň. Mám pocit, že bych se na tohle opravdu měla zeptat, Mio – děje se něco?“

Asi minutu jsem na ni jenom zírala.

Děje se něco? *Děje se něco?*

No, počkejte... moje máma chodí s mým učitelem matiky, předmětu, z kterého propadám; moje nejlepší kamarádka se mnou odmítá mluvit; je mi čtrnáct a v životě jsem nebyla na rande; nemám

prsa; a abych nezapomněla, právě jsem zjistila, že jsem princezna Genovie.

„Ne,“ odpověděla jsem paní Guptové. „Nic se neděje. Všechno je v naprostém pořádku.“

„Víš to jistě, Mio? Protože já si nejsem jistá, jestli tohle není důsledkem nějakých problémů, které máš... třeba doma?“

Kdo si vůbec myslí, že jsem? Ufňukaná Lana? To si myslí, že si tam sednu a vyklopím jí všechny svoje problémy? Ano, paní ředitelko. A navíc k tomu všemu je ještě ve městě moje babička a táta mi platí sto dolarů denně, abych k ní chodila na hodiny princeznování. Jo, a taky jsem tenhle víkend vrazila u nás v kuchyni do pana Gianiniho, který měl na sobě jenom trenky. Ještě něco si přejete vědět?

„Mio,“ pokračovala dál ředitelka Guptová. „Chtěla bych, abys věděla, že jsi velmi unikátní osobnost s mnoha obdivuhodnými vlastnostmi. Nemusíš si připadat ohrožená Lanou Weinbergerovou. Ani trochu ne.“

No bezva. Jenom proto, že je to ta nejhezčí a nejpobláznější holka u nás ve třídě a že chodí s tím nejhezčím a nejpobláznějším klukem na celé škole, nemusím si připadat ohrožená. Zvláště když mě ponižuje, kdykoliv se jí k tomu naskytne šance. Ohrožená? *Já?* Nikdy.

„Víš, Mio,“ mluvila dál paní Guptová. „Vsadím se, že kdyby ses snažila k Laně proniknout blíž, zjistila bys, že je to velice milá dívka. Dívka jako ty.“

Jasně. Úplně jako já.

Byla jsem tak naštvaná, že jsem to proti svému nejlepšímu přesvědčení všechno vyklopila Grandmère při konverzaci. Překvapilo mě, že se tvářila chápavě.

„Když já jsem byla v tvém věku,“ povídá Grandmère, „měli jsme ve třídě zrovna takovou dívku, jako je Lana. Jmenovala se Genevieve. Seděla za mnou při zeměpise a měla ve zvyku mi namáčet konec copu do kalamáře s inkoustem, takže když jsem pak vstala, měla jsem celé šaty od inkoustu. Ale učitelé mi nikdy nevěřili, že to dělá Genevieve schválně.“

„Vážně?“ To na mě zapůsobilo. Tahle Genevieve musela mít odvalu. Nikdy jsem nepotkala nikoho, kdo by se pokoušel ponížit moji babičku. „A co jsi udělala ty?“

Grandmère se jenom zasmála takovým zlým smíchem. „Ale, nic.“

Nepřichází v úvahu, že by Grandmère neudělala té Genevieve nic. Ne, když se takhle směje. Ale ať jsem se ji snažila přesvědčit, jak jsem mohla, Grandmère mi neřekla, jak se Genevieve pomstila. Myslím, že ji nejspíš zabila.

Klidně by se to mohlo stát.

Ale asi jsem neměla Grandmère tak přemlouvat, ať mi to řekne, protože aby mě umlčela, dala mi test! Nedělám si legraci!

A byl pěkně těžký. Vložila jsem ho sem, protože jsem ho napsala na 98 bodů. Grandmère říká, že už jsem udělala dost velký pokrok od doby, co jsme začaly.

Test od Grandmère

Jak správně naložit v restauraci s ubrouskem, když vstáváš od stolu, aby ses přepudrovala?

Pokud je to čtyřhvězdičková restaurace, podám ubrousek číšníkovi, který přiběhne, aby mi pomohl se židlí. Pokud je to obyčejná restaurace a žádný číšník nepřiběhne, nechám ubrousek na prázdné židli.

Za jakých okolností je přípustné líčit se na veřejnosti?

Nikdy.

Jak bys charakterizovala kapitalismus?

Soukromé vlastnictví výrobních prostředků a výměna zboží založená, na zákonech trhu.

Jaká je správná odpověď, jestliže ti muž vyznává lásku?

Děkuji vám. To je od vás velice milé.

Co považoval Marx za paradox kapitalismu?

Hodnota jakéhokoli zboží je určena množstvím práce nutně vynaložené na jeho výrobu. Tím, že upírá dělníkům odměnu ve výši vyprodukované hodnoty, kapitalismus sám sebe podkopává.

Bílé boty jsou nepřípustné...

Na pohřbu, po Svátku práce, před Dnem obětí války a kdekoliv, kde se dá předpokládat, že budou koně.

Popiš oligarchii.

Malá skupina lidí drží v rukou moc, většinou z nemorálních důvodů.

Popiš Sidecar.

1/3 citrónové šťávy, 1/3 Cointreau, 1/3 brandy, promíchat s ledem a před podáváním přecedit.

Jediná otázka, kterou jsem měla špatně, byla ta, co říct muži, který vám vyzná lásku. Podle všeho se od vás neočekává, že budete děkovat.

Ne že by mi něco podobného někdy hrozilo, pochopitelně. Ale Grandmère tvrdí, že bych jednou mohla být překvapená.

Kéž by!

Čtvrtek, 14. října, třídnická hodina

Lilly s námi ráno zase nejela. Ne že bych to od ní čekala. Ale stejně jsem Larsovi řekla, ať u nich zastaví, jenom pro případ, že by se mnou chtěla zase začít mluvit. Chci říct, mohla si všimnout, jak asertivně jsem se zachovala k Laně, a dojít k názoru, že mě možná zbytečně moc kritizovala.

Ale nejspíš to tak nebude.

Je legrační, že zrovna když mě Lars vysazoval před školou, vystupovala tam z auta i Tina Hakim Baba. Tak jsme se na sebe usmály a pak šly do školy společně a její bodyguard šel za námi. Tina řekla, že mi chce poděkovat za to, co jsem udělala včera. Že prý o tom vyprávěla rodičům a že by mě chtěli pozvat v pátek na večeři.

„A možná,“ dodala nesměle Tina, „bys pak mohla zůstat přes noc, kdyby se ti chtělo.“

Řekla jsem: „Fajn,“ hlavně proto, že mi bylo Tiny líto, protože nemá žádné kamarády a všichni si o ní myslí, že je divná, když má bodyguarda a tak. Taky jsem to řekla proto, že jsem slyšela, že mají doma fontánu jako Donald Trump a chtěla jsem vidět, jestli je to pravda.

A mám ji celkem ráda. Je ke mně aspoň milá.

Je příjemné, když je k vám někdo pro změnu milý.

MUSÍM (!)

1. Přestat čekat, že zazvoní telefon (Lilly nezavolá a Josh Richter taky ne).
2. Najít si víc přátel.
3. Být sebevědomější.
4. Přestat si kousat falešné nehty.
5. Začít se chovat více:
 - A. zodpovědně
 - B. dospěle
 - C. vyspěle
6. Být šťastnější.
7. Dokázat si prosadit svou.

8. Koupit:

pytlíky do odpadkového koše

ubrousky

kondicionér

tuňáka

toaletní papír!!!!

Ještě úterý, matika

Panebože. Nemůžu tomu uvěřit. Ale určitě je to pravda, protože mi to právě řekla Shameeka.

Lilly má partnera na Ples kulturní rozmanitosti, který se koná tenhle víkend.

Lilly. Dokonce i *Lilly* někdo pozval na rande. Myslela jsem, že se všichni kluci ve škole *Lilly* děsí.

Ale podle všeho jeden ne:

Boris Pelkowski.

AAAAAAHHHHHHHHHHHHHHH!

Ještě v úterý, angličtina

Mě nikdo nikdy na rande nevezme. Nikdy. Úplně KAŽDÝ má partnera na Ples kulturní rozmanitosti: Shameeka, Lilly, Ling Su, Tina Hakim Baba. Já jediná nejdu. JEDINÁ.

Proč jsem se musela narodit pod takovou nešťastnou hvězdou? Proč musím být takový uchyl? Proč? PROČ???

Dala bych cokoliv, kdybych mohla být namísto stopětasedmdesáticentimetrové princezny s plochým hrudníkem o půl hlavy menší normální holka s prsama.

COKOLIV.

Satira – používá systematicky humoru ke kritice nedostatků

Ironie – posměšné užívání slov vyjadřujících opak toho, co se míní

Parodie – nápodoba, která zdůrazňuje směšné nebo nepřiměřené prvky

Ještě v úterý, francouzština

Dneska při speciálce, když mi vysvětloval krácení zlomků, vyjádřil se Michael Moscovitz s obdivem o mé roli v tom, co nazval Incident Weinbergerová. Překvapilo mě, že o tom slyšel. Říkal, že o tom mluví celá škola, o tom, jak jsem zdecimovala Lanu přímo před Joshem. Zeptal se: „Ty máš skříňku hned vedle Joshe, ne?“

Řekla jsem, že ano.

Pokračoval: „To musí být divné,“ ale odpověděla jsem, že to tak divné není, protože Lana se té oblasti poslední dobou vyhýbá a Josh mi stejně nikdy neřekne nic jiného než: „Můžu projít?“

Zeptala jsem se ho, jestli mě Lilly ještě pořád pomlouvá a on na to, úplně překvapeně: „Ale ona tě nikdy nepomlouvala. Jenom nechápe, proč jsi na ni tak vyjela.“

Odpověděla jsem: „Prostě proto, že se mě pořád snaží shazovat! Už jsem to nemohla vydržet. Mám dost problémů i bez toho, nepotřebuju ještě kamarády, kteří mě nedokáží podpořit.“

Zasmál se. „Co ty můžeš mít za problémy?“

Jako bych byla ještě moc malá na to, abych měla problémy!

Ale vyvedla jsem ho z omylu. Nemohla jsem mu sice říct, že jsem princezna Genovie, ale připomněla jsem mu, že propadám z matiky, celý týden jsem po škole a nedávno jsem měla tu čest vidět pana Gianiniho, jak ve spodním prádle snídá s mojí mámou.

Přiznal, že nejspíš trochu problémů mám.

Celou dobu, co jsme se s Michaelem bavili, viděla jsem Lilly, jak po nás vrhá pohledy zpoza transparentu, na který velkým černým fixem malovala slogany proti Hoovým. Takže nejspíš proto, že ona se mnou nemluví, nemám ani právo se bavit s jejím bratrem.

Nebo je možná jenom našťvaná, protože její kampaň obrátila školu vzhůru nohama. Nejdřív ze všeho začali všichni asijsí studenti nakupovat jenom u Hoových. Proč taky ne? Díky Lillyině kampani teď vědí, že tam mohou dostat slevu pěti centů skoro na cokoli. Další problém je, že blízko školy není žádné jiné lahůdkářství. To způsobilo rozvrat uvnitř řad studentů, kteří se připojili k bojkotu. Nekuřáci chtějí pokračovat, ale kuřáci jsou pro, aby se Hoovým napsal odsuzující dopis a tím se celá věc smetla ze stolu, A vzhledem

k tomu, že skoro všichni vlivní studenti u nás ve škole kouří, nemá Lilly jejich podporu. Chodí si k Hoovým pro kamelky jako dřív.

Když nedostanete na svou stranu vlivné studenty, jste nahraní: Bez podpory celebrit nemá žádná záležitost šanci uspět. Kde by byly všechny hladovějící děti bez Sally Struthersové?

A pak mi Michael položil tuhle divnou otázku: „Takže máš domácí vězení?“

Podívala jsem se na něj: „Myslíš proto, že musím být po škole? Ne, samozřejmě že ne. Máma je naprosto na mojí straně. A táta chce žalovat školu.“

Michael na to: „To je bezva, jestli totiž nemáš co dělat v sobotu večer, myslel jsem, že bychom mohli –“

Ale vtom vešla paní Hillová a nechala nás vyplnit nějaké dotazníky pro její postgraduální výzkum o kriminalitě mládeže ve velkoměstech, i když Lilly namítala, že jsme stěží správná skupina respondentů, protože jediné násilí, kterému byla většina z nás kdy vystavená, byl výprodej džín v Gapu na Madison Avenue.

Pak zazvonilo a já vyběhla ze třídy, jak jsem mohla nejrychleji. Věděla jsem totiž, co se mě chtěl Michael zeptat. Chtěl navrhnout, abychom se spolu podívali na písemné dělení, které, jak říká, mi přímo tragicky nejde. A já vím, že bych tohle nesnesla. Matiku? O víkendu? Když trávím s matikou téměř každou minutu během týdne?

Ne, dík.

Ale nechtěla jsem být neslušná, tak jsem vypadla, než měl šanci se znovu zeptat. Bylo to ode mě sprosté?

Vážně, ještě poslouchat, jak kritizuje moje zacházení se zbytky, to už bych neunesla.

<i>ma</i>	<i>mon</i>	<i>mes</i>
<i>ta</i>	<i>ton</i>	<i>tes</i>
<i>sa</i>	<i>son</i>	<i>ses</i>
<i>notre</i>	<i>notre</i>	<i>nos</i>
<i>votre</i>	<i>votre</i>	<i>vos</i>
<i>leur</i>	<i>leur</i>	<i>leurs</i>

DOMÁCÍ ÚKOLY

Matika: str. 121, 1-57 jenom lichá

Angličtina: ??? (zeptat se Shameeky)

Zemák: otázky na konci kapitoly 9

speciálka: nic

Franština: *pour demain, une vignette culturelle*

Biologie: nic

Úterý večer

Grandmère říká, že Tina Hakim Baba se pro mne zdá být mnohem vhodnější kamarádka než Lilly Moscovitzová. Ale myslím, že to tvrdí jenom proto, že Lillyini rodiče jsou psychoanalytici, zatímco táta Tiny je nějaký arabský šejk a její máma je spřízněná se švédskou královskou rodinou, takže představují pro princeznu Genovie daleko vhodnější společnost.

Hakim Babovi jsou také příšerně bohatí, alespoň to říká Grandmère. Patří jim něco jako miliarda ropných vrtů. Grandmère mi také přikázala, abych s sebou v pátek, až k nim půjdu na návštěvu, vzala nějaký dárek jako pozornost a abych šla v těch botách od Gucciho. Zeptala jsem se, jaký dárek by to měl být, a ona odpověděla, že snídaně. Speciálně ji objedná od Balducciho a nechá ji dodat na sobotu ráno.

Být princeznou není vůbec lehké.

Právě jsem si vzpomněla: Dneska na obědě měla Tina novou knihu. Obálka vypadala stejně jako u té předchozí, akorát hrdinka byla tentokrát brunetka. Jmenovalo se to *Má tajná láska* a bylo to o chudé dívce, která se zamiluje do bohatého mladíka, ale ten si jí vůbec nevšímá. Pak strýc té dívky unese toho mladíka kvůli výkupnému a ona ho musí ošetřovat a pomůže mu uprchnout a tak, a on se do ní pochopitelně šíleně zamiluje. Tina tvrdí, že už si přečetla konec a že se ta dívka, když jejího strýce zavřou a ona zůstane bez podpory, nastěhuje k rodičům toho mladíka a žije u nich.

Jak to že *mně* se nikdy nic takového nestane?

Středa, 15. října, třídnická hodina

Zase žádná Lilly. Lars navrhl, že by bylo rychlejší, kdybychom jeli příště rovnou do školy a nestavěli každý den u jejího domu. Má nejspíš pravdu.

Když jsme zastavili před školou, něco na první pohled nebylo v pořádku. Všichni studenti, co normálně před vyučováním postávají na schodech a pokuřují nebo posedávají na Joeovi, našem kamenném lvu, byli shluknutí do několika skupinek. Nejspíš něčího tátu zase nařkli z praní špinavých peněz. Rodiče dovedou být tak sobečtí. Nežli se zapletou do něčeho protizákonného, měli by se zamyslet, jak asi bude jejich dětem, jestli je chytnou.

Kdybych byla Chelsea Clintonova, nechám si změnit jméno a odstěhuju se na Island.

Prošla jsem přímo okolo, abych ukázala, že mě drby nezajímají. Pár lidí na mě zíralo. Michael má nejspíš pravdu: vážně se to s tou Lanou a zmrzlinovým kornoutem rozkřiklo. Bud' to, nebo jsem měla něco divného s vlasama. Ale prohlédla jsem se v zrcadle a vlasy vypadaly v pořádku.

Když jsem vcházela na záchody, vyběhla odtamtud skupina holek a hihňaly se jak ztřeštěné.

Někdy bych si přála žít na pustém ostrově. Vážně. Bez jediného člověka na stovky mil daleko. Jenom já, moře, písek a kokosová palma.

A možná sedmatřicetipalcová televize se satelitní anténou a Sony PlayStation, kdybych se nudila.

MÁLO ZNÁMÁ FAKTA

1. Nejčastěji kladenou otázkou na škole Alberta Einsteina je: „Máš žvejku?“
2. Včely a býky přitahuje červená barva.
3. Při třídnické hodině někdy trvá půl hodiny jenom kontrola docházky.
4. Mrzí mě, že se mnou Lilly Moscovitzová ještě pořád nemluví.

Později ve středu, před matikou

Stala se naprosto divná věc. Josh Richter přišel ke svojí skříňce, aby si tam uklidil učebnici geometrie, a já jsem si zrovna brala ze své skříňky učebnici matematiky a on se mě zeptal: „Jak se máš?“

Prísahám, že jsem si to nevymyslela.

Byla jsem naprosto šokovaná, málem jsem upustila batoh. Nemám tušení, co jsem mu odpověděla. Myslím, že jsem řekla, že fajn. Doufám, že jsem řekla, že fajn.

Proč mě Josh Richter oslovil?

Musel to být další výpadek synapsí, jako tenkrát u pokladny.

Pak Josh zabouchl svou skříňku, *podíval se dolů, přímo mně do obličeje* – je vážně vysoký – a povídá: „Tak nashle.“

Pak odešel.

Trvalo mi pět minut, než jsem dokázala zase normálně dýchat.

Má tak modré oči, až to bolí.

Středa, ředitelna

Je po všem.

Jsem mrtvola.

Fakticky.

Teď už vím, na co všichni tam venku tak zírali. Víím, proč utíkali a šeptali si a hihňali se. Víím, proč ty holky utekly ze záchodu. Víím, proč mě Josh Richter pozdravil.

Moje fotka je na obálce *Postu*.

Přesně tak. Na obálce *New York Post*. Novin, které čtou denně miliony newyorčanů.

Jo, jsem odrovnaná.

Je to ve skutečnosti celkem podařená fotka. Někdo mě musel vyfotit, když jsem v neděli večer odcházela z hotelu Plaza, po té večeři s Grandmère a s tátou. Scházím na té fotce ze schodů před otáčivými dveřmi. Trochu se usmívám, ale ne do objektivu. Nepamatuji se, že by mě tam někdo fotil, ale nejspíš ano.

Přes fotku je titulěk *Princezna Amélie* a pod tím menším písmem *Dědička trůnu z New Yorku*.

Bezva. Prostě bezva.

První na to přišel pan Gianini. Tvrdí, že pospíchal na metro do školy a na stánku uviděl tu první stranu. Zavolal mámě. Máma se ale sprchovala a neslyšela telefon. Pan G. jí nechal vzkaz na záznamníku. Ale máma záznamník nikdy ráno nekontroluje, protože každý, kdo ji zná, ví, že nemá cenu jí volat před polednem. Když pan G. zavolal znovu, už byla na cestě do ateliéru, kde zásadně nezvedá telefon, protože má při malování na uších walkmana a poslouchá Howarda Sterna.

Takže pak pan G. neměl na vybranou a zavolal tátovi do hotelu Plaza, což od něj bylo dost statečné, když to tak vezmete. Podle pana G. táta vyletěl do stropu. Přikázal panu G. aby mě, než dorazí do školy, zavedli do ředitelny, kde bych byla „v bezpečí“.

Táta se nejspíš nikdy nesetkal s naší ředitelkou. Ne, to bych vlastně neměla říkat. Nebyla tak hrozná. Ukázala mi ty noviny a trochu kousavě, ale celkem mile řekla: „Mohla ses mi s tím svěřit,

Mio, když jsem se tě tuhle ptala, jestli nemáš doma nějaké problémy.“

Začervenala jsem se. „No,“ odpověděla jsem, „nemyslela jsem si, že by mi to někdo uvěřil.“

„Je to vážně,“ přikývla ředitelka Guptová, „všechno trochu neuvěřitelné.“

Totéž tvrdil i článek na straně dvě Postu. POHÁDKA SE MĚNÍ VE SKUTEČNOST PRO ŠŤASTNOU DÍVKU Z MANHATTANU, jak to charakterizovala reportérka, nějaká Carol Fernandezová. Jako kdybych vyhrála v loterii nebo co. Jako bych z toho měla být šťastím bez sebe.

Pak se Carol Fernandezová rozepsala o mojí mámě: „avantgardní umělkyně s havraní hřívou“ a o tátovi: „pohledný kníže Phillipe z Genovie,“ který „úspěšně zvítězil nad útokem rakoviny varlat.“ Vážně díky, Carol Fernandezová, že vykládáte celému New Yorku, že má můj táta jenom jedno, však víte co.

Potom začala popisovat mě, jako „urostlou krásku, která je následkem bouřlivé vysokoškolské romance Helen a Phillipa.“

COŽE??? CAROL FERNANDEZOVÁ, ZBLÁZNILA JSTE SE ÚPLNĚ???

Já NEJSEM urostlá kráska. Ano, jsem VYSOKÁ. Až moc VYSOKÁ. Ale kráska nejsem ani náhodou. Ať Carol Fernandezová kouřila cokoli, pokud si myslí, že jsem kráska, chci to taky.

Není divu, že se mi všichni smáli. Je to trapas. No fakt.

A, už je tady táta. Páni, ten ale *vypadá* našťavaně...

Ještě ve středu, angličtina

Tohle není fér.

Není to vůbec ani trochu fér.

Totíž, každý jiný táta by vás vzal domů. Každý jiný táta, kdyby se fotka jeho dítěte objevila na první stránce *Postu*, by řekl: „Možná bys měla být pár dní doma, než se všechno trochu uklidní.“

Každý jiný táta by řekl: „Možná bys měla přestoupit do jiné školy. Co třeba Iowa? Chtěla bys chodit do školy v Iowě?“

Ale to ne. Ne *můj* táta. Protože *můj* táta je kníže. A tvrdí, že členové královské rodiny v Genovii „neutíkají domů v době krize.“ Ne, zůstanou, kde jsou, a bojují.

Bojují. Můj táta má něco společného s Carol Fernandezovou: OBA jsou nejspíš zfetovaní.

Pak mi táta připomněl, že to nedělám zadarmo. No jasně! Stovka pitomých dolarů! Stovka pitomých dolarů za to, že si ze mě budou všichni veřejně utahovat.

Ty velryby by mi měly být zatraceně vděčné.

Takže teď tady sedím na angličtině a všichni si šeptají za mémi zády a ukazují si na mě, jako kdyby mě unesli marťani nebo co, a táta po mně chce, abych je nechala, protože jsem princezna a princezny se tak chovají.

Ale tyhle děti jsou *kruté*.

Pokoušela jsem se to tátovi vysvětlit. Řekla jsem mu: „Ale tati, ty to nechápeš, oni se mi smějí.“

A on akorát řekl: „Mrzí mě to, miláčku, budeš to prostě muset vydržet. Věděla jsi, že k tomu jednou dojde. Doufal jsem, že to nebude tak brzo, ale nejspíš je lepší mít to co nejdříve z krku...“

Co prosím? Já jsem *nevěděla*, že k tomuhle jednou dojde. Myslela jsem, že celou tu záležitost s princeznovstvím udržím v tajnosti. Můj skvělý plán, jak budu princeznou jenom v Genovii, se rozpadá. Musím být princeznou přímo tady na Manhattanu, a to vám povídám, že to není žádný med.

Byla jsem na tátu tak naštvaná, když mě přinutil vrátit se zpátky do třídy, že jsem ho obvinila, že na mě sám Carol Fernandezovou poštal.

To ho urazilo. *Já?* „Já žádnou Carol Fernandezovou neznám.“ Hodil takovým divným pohledem po panu Gianinim, který tam stál s rukama v kapsách a tvářil se ustaraně.

„Cože?“ řekl pan Gianini a rázem se začal místo ustaraně tvářit překvapeně. *Já?* „Já do dnešního rána v životě ani *neslyšel* o Genovii.“

„Panebože, tati,“ vložila jsem se do toho. „Neházej to na pana G., *ten* rozhodně za nic nemůže.“

Táta se netvářil moc přesvědčeně. „Inu, někdo to musel tisku prozradit...,“ poznamenal takovým slizkým tónem. Bylo naprosto jasné, že si myslí, že to udělal pan G. Ale pan Gianini to rozhodně nebyl. Carol Fernandezová psala v tom článku o věcech, o kterých nemohl mít pan G. ani ponětí, protože o nich neví ani *máma*. Jako třeba že má Miragnac vlastní letiště. To jsem jí nikdy neřekla.

Ale když jsem se to takhle snažila vysvětlit tátovi, akorát vrhl po panu G. další podezřívavý pohled. „No dobrá,“ povídá. „Tak budu muset téhle Carol Fernandezové zavolat a zeptat se na její zdroj informací.“

A zatímco na tom táta pracoval, hodil mi na krk Larse. Nedělám si legraci. Jsem teď úplně jako Tina Hakim Baba, taky mě ze třídy do třídy doprovází bodyguard. Jako by se mi už tak všichni nesmáli.

Mám teď ozbrojený doprovod.

Snažila jsem se z toho vykroutit, jak jsem mohla. Řekla jsem tátovi: „Tati, ale já se fakt o sebe dokážu postarat sama,“ ale on byl naprosto neústupný a odpověděl, že Genovie je sice malá země, ale bohatá, a že nemůže riskovat, že by mě někdo unesl a požadoval výkupné, jako se to stalo tomu mladíkovi v *Mé tajné lásce*. Akorát že to už táta neřekl, protože nikdy *Mou tajnou lásku* nečetl.

Bránila jsem se: „Tati, kdo by mě unášel, tady jsem *ve škole*,“ ale on jako by neslyšel. Zeptal se místo toho ředitelky Guptové, jestli nic nenamítá, a ona na to: „Jistěže ne, Vaše Veličenstvo.“

Vaše Veličenstvo! Ředitelka Guptová řekla mému tátovi Vaše Veličenstvo! Kdyby to všechno nebylo tak vážné, počurala bych se smíchy.

Jediná dobrá věc na tom všem byla, že mi paní Guptová zrušila na zbytek týdne trest s tím, že mít fotku v *Postu* je dostatečně hrozné, a nemusím už tedy být po škole.

Ale skutečný důvod je, že ji naprosto okouznil můj táta. Zahrál na ni úplného Jeana-Luca Picarda, že byste tomu nevěřili, a oslovoval ji „madam“ a omlouval se za všechen ten zmatek. Jenom jsem čekala, kdy jí políbí ruku, jak s ní flirtoval. A to je paní Guptová už bůhvíkolik let vdaná a má na nose ohromnou černou pihu. A ona mu na to naprosto skočila! Žrala mu z ruky!

Zajímalo by mě, jestli se mnou bude Tina Hakim Baba ještě ochotná sedět při obědě. Jestli ano, aspoň se naši bodyguardi nebudou nudit: můžou si porovnávat techniky ochrany civilních osob.

Ještě ve středu, hodina francouzštiny

Nejspíš bych měla mít fotku na první straně *Postu* častěji.

Zničehonic jsem ohromně populární.

Když jsem vešla do jídelny (řekla jsem Larsovi, ať se drží pět kroků za mnou, protože mi pořád šlapal na paty), přistoupila ke mně ve frontě Lana Weinbergerová a povídá: „Ahoj, Mio, nechceš si dneska sednout k nám?“

Nedělám si legraci. Ta hnusná pokrytecká Lana se najednou chce se mnou kamarádit, když se ukázalo, že jsem princezna.

Tina stála ve frontě za mnou (tedy, Lars stál za mnou, Tina stála za Larsem a její bodyguard stál za ní). Ale pozvala Lana ji, ať si k nim přisedne? Samozřejmě že ne. Tinu nepopsal *New York Post* jako „urostlou krásku“. Malá, přitloustlá děvčata – i když je jejich otec arabský šejk – nejsou pro stůl *Lany Weinbergerové* dost dobrá. To tedy ne. Jenom čistokrevné genovské princezny jsou dost dobré na to, aby seděly vedle *Lany*.

Div jsem si nepozvracela ták.

„Ne, díky, Lano,“ povídám. „Už sedím s někým jiným.“

Přála bych vám vidět Lanin obličej. Naposledy, když jsem ji viděla tak šokovanou, trčel jí z poprsí zmrzlinový kornout.

Později, když jsme si sedly ke stolu, Tina se akorát přehrabovala v salátu. Ani slovem se nezmínila o celé té princeznovské aféře. Ale všichni ostatní v jídelně – včetně stolu premiantů, kteří normálně ignorují celý svět – zírali naším směrem. To vám povídám, že to nebylo ani trochu příjemné. Úplně jsem cítila, jak mě Lilly propichuje pohledem. Neřekla mi ani slovo, ale myslím, že už o tom taky určitě věděla. Lilly nic neunikne.

Ale po chvíli už jsem to nemohla vydržet. Položila jsem vidličku s rýží a fazolemi a povídám: „Podívej, Tino, jestli už se mnou nechceš sedět, chápu to.“

Tině vhrkly slzy do těch jejích velikých očí. Zavrtěla hlavou, až jí poskočil cop. „Jak to myslíš?“ zeptala se. „Ty už mě nemáš ráda, Mio?“

Ted' jsem byla zase překvapená já. „Cože? Samozřejmě že tě mám ráda. Myslela jsem, že možná ty nebudeš mít ráda *mě*. Chci

říct, kvůli tomu, jak na nás všichni zírají. Pochopila bych, kdybys se mnou nechtěla sedět.“

Tina se smutně usmála. „Jsem zvyklá, že na mě všichni zírají,“ odpověděla. „To kvůli Wahimovi, víš.“

Wahim je její bodyguard. Vahim a Lars seděli u stolu s námi a dohadovali se, či pistole je účinnější, jestli Wahimova 357 Magnum nebo Larsova 9mm Glock. Bylo to trochu zvláštní téma konverzace, ale oba se tvářili šťastně jako malé děti. Jenom jsem čekala, kdy se tam začnou přetlačovat.

„Takže jak vidíš,“ pokračovala Tina, „já jsem zvyklá, že si o mně všichni myslí, že jsem divná. To *tebe* je mi líto, Mio. Mohla bys sedět s kýmkoliv – s kýmkoliv v celé jídelně – a místo toho skončíš se mnou. Nechci, aby sis myslela, že na mě musíš být hodná jenom proto, že na mě nikdo jiný hodný není.“

V tu chvíli jsem se opravdu naštvála. Ne na Tinu. Na všechny ostatní na škole Alberta Einsteina. Chci říct, Tina Hakim Baba je vážně moc milá a nikdo to neví, protože se s ní nikdy nikdo nebaví, protože není hubená a je trochu tichá a má na krku pitomého bodyguarda. Zatímco se dělá poprask kolem toho, že v lahůdkářství dávají někomu slevu pěti centů, jsou u nás ve škole lidské bytosti, které trpí, protože jim nikdo neřekne ani „Ahoj“ nebo „Jak bylo o víkendu?“

A pak mě začalo hlodat svědomí, protože ještě před týdnem jsem byla i *já* jedním z těch lidí. Vždycky jsem si myslela, že je Tina Hakim Baba divná. Hlavní důvod, proč jsem nechtěla, aby se zjistilo, že jsem princezna, bylo, že jsem se bála, abych neskončila jako Tina Hakim Baba. A teď, když jsem ji poznala, vím, jak moc jsem se pletla, když jsem o ní měla špatné mínění.

Takže jsem Tině řekla, že nechci sedět s nikým jiným, než s ní. Řekla jsem jí, že musíme držet pohromadě, a to nejenom ze zjevných důvodů (kvůli Wahimovi a Larsovi). Řekla jsem jí, že musíme držet spolu, protože všichni ostatní v téhle pitomé škole jsou úplní MAGOŘI.

Nato se Tina začala tvářit o dost šťastněji a vyprávěla mi o nové knize, co má rozečtenou. Tahle se jmenuje *Miluješ jen jednou* a je o dívce, která se zamiluje do chlapce, který má nevyléčitelnou

rakovinu. Řekla jsem Tině, že to zní dost depresivně, ale utěšila mě, že už si přečetla konec a že tu nevyлéčitelnou rakovinu se nakonec podaří vyléčit. Takže to je asi v pořádku.

Když jsme uklízely svoje tácy, všimla jsem si, že na mě zírá Lilly. Nebyl to pohled člověka, který se vám chystá omluvit. Takže mě nepřekvapilo, že když jsem později přišla do speciálky, Lilly už tam seděla a zase na mě začala zírat. Boris se pokoušel jí něco povídat, ale ona ho vůbec neposlouchala. Nakonec to vzdal, popadl housle a zalezl do komory, kam patří.

Mezitím moje doučování s Lillyiným bratrem probíhalo následovně:

Já: Nazdar, Michaeli. Vyřešila jsem všechny ty příklady, cos mi zadal. Ale ještě pořád nechápu, proč by se člověk, který chce vědět, kdy dorazí do Farga v Severní Dakotě vlak vyjíždějící ze Salt Lake City v 7 hodin a jedoucí průměrnou rychlostí 67 mil v hodině, nemohl prostě podívat do jízdního řádu.

Michael: Takže princezna Genovie, co? Chystala ses nám to někdy prozradit, nebo jsme na to měli přijít sami?

Já: No víš, tak nějak jsem doufala, že se na to nikdy neprijde.

Michael: No, to je jasné. Ale nechápu proč. Není na tom nic špatného.

Já: Děláš si legraci? Samozřejmě že je to hrůza!

Michael: Četla jsi vůbec ten článek v *Postu*, Thermopolisová?

Já: Ani náhodou. Nebudu takové blbosti číst. Nevím, kdo si tahle Carol Fernandezová myslí, že je, ale –

Tady se do toho vložila Lilly, jako by nevydržela stát mimo.

Lilly: Takže ty nevíš, že osobní majetek knížete Genovie – to jest tvého táty – včetně nemovitostí a sbírky uměleckých děl, je odhadován asi na tři sta milionů dolarů?

No, je myslím dost jasné, že *Lilly* ten článek v *Postu* četla.

Já: No...

Cože? Tři sta milionů dolarů?? A já dostávám ubohých sto babek denně???

Lilly: Zajímalo by mě, kolik z toho jmění bylo nahromaděno vykořisťováním ubohých dělníků.

Michael: Uvážíme-li, že lidé v Genovii nikdy v dějinách neplatili daně z příjmu ani z majetku, řekl bych, že nic. A co tě to vůbec chytá, Lil?

Lilly: Jestli ty chceš tolerovat výstřelky monarchie, posluž si, Michaeli. Ale já si náhodou myslím, že je to nechutné, když v dnešní celosvětové ekonomické situaci má někdo majetek ve výši tří set milionů dolarů... zvláště když je to někdo, kdo pro ty peníze ani nehnul prstem!

Michael: Promiň, Lilly, ale já se domnívám, že Miin táta pracuje pro svou zemi velice tvrdě. Slib, který dal jeho otec Francii po Mussoliniho invazi v roce 1939, že bude vládnout v souladu s ekonomickými a politickými zájmy Francie, jestliže mu za to poskytne v případě války vojenskou ochranu, by dokázal slabšímu politikovi svázat ruce, ale Miin táta dokázal tu dohodu obejít. Výsledkem jeho snah je národ s nejvyšší úrovní vzdělanosti v Evropě, jedním z nejlepších školských systémů a nejnižší dětskou úmrtností, inflací a nezaměstnaností na západní polokouli.

Zůstala jsem na Michaela zírat. *Páni.* Proč mi Grandmère neříká takovéhle věci? To jsou informace, které by mi opravdu k něčemu byly. Nepotřebuji k životu vědět, na jakou stranu naklánět talíř s polívkou. Potřebuji vědět, jak se bránit zuřivým odpůrcům monarchie, jako je má bývalá nejlepší kamarádka Lilly.

Lilly: (k Michaelovi) Ty mlč. (ke mně) Vidím, že tě už naučili papouškovat tu jejich populistickou propagandu.

Já: Mě? To Michael –

Michael: Ale Lilly, ty prostě žárlíš.

Lilly: Nežárlím!

Michael: Ano, žárlíš. Žárlíš, protože se Mia nechala ostříhat, aniž se tě zeptala. Žárlíš, protože jsi s ní přestala mluvit a ona si našla novou kamarádku. A žárlíš, protože celou tuhle dobu před tebou měla Mia tajemství.

Lilly: Michaeli, MLČ!

Boris: (vykláněje se ze dveří komory) Říkala jsi něco, Lilly?

Lilly: S TEBOU SE NEBAVÍM, BORISI!

Boris: Tak promiň, (zalézá zpátky do komory)

Lilly: (ted' už opravdu našťvaně) Páni, Michaeli, ty se najednou můžeš přetrhnout, aby ses Mii zastal. Napadlo tě někdy, že tvá argumentace, i když je navenek založená na logice, má možná libidinózní kořeny?

Michael: (který najednou z nějakého důvodu zrudnul) A co ta tvoje šťvanice na Hoovy? Je ta založená na intelektuálních pohnutkách, nebo je to spíš případ marnivosti, která se trochu vymkla z rukou?

Lilly: To je obcházení argumentu.

Michael: Ne, to je čistě empirická otázka.

Páni. Michael a Lilly jsou tak inteligentní. Grandmère má pravdu. Musím zapracovat na své slovní zásobě.

Michael: (ke mně) Takže, ted' tě musí tenhle člověk (ukázal na Larse) všude sledovat?

Já: Ano.

Michael: Yážně? Všude?

Já: Všude kromě dámských záchodků. To čeká venku.

Michael: A co kdybys šla na rande? Třeba na Ples kulturní rozmanitosti ted' v sobotu?

Já: O tom nemá cenu dumat, vzhledem k tomu, že mě stejně nikdo nepozval.

Boris: (znova se vykláněje z komory) Promiňte. Převrhl jsem omylem loktem lahvičku lepidla a nedá se tady dýchat. Můžu už ven?

Všichni ve třídě: NE!!!

Paní Hillová: (nahlízejíc dovnitř dveřmi z chodby) Co je to tu za rámus? Ve sborovně není slyšet vlastního slova. Borisi, co děláš v komoře? Koukej odtamtud vylézt. A všichni ostatní, zpátky do práce!

Musím se na ten článek v *Postu* pořádně podívat.

Tři sta milionů dolarů?? To je tolik, co vydělala za loňský rok Oprah!

Když jsme tak bohatí, proč mám v pokoji jenom černobílou televizi?

Poznámka: vyhledat ve slovníku slova *empirický* a *libidinózní*

Středa večer

Není divu, že článek Carol Fernandezové tátu tak vytočil! Když jsme s Larsem vyšli před školu, všude byla spousta reportérů. Nedělám si legraci. Jako kdybych byla vrah nebo nějaká hvězda.

Podle pana Gianiniho, který šel s námi, se tam novináři sjížděli celý den. Byla tam auta New York One, Fox News, CNN, Entertainment Tonight – na co si vzpomenete. Snažili se udělat rozhovor s každým, kdo chodí do školy Alberta Einsteina, a všech se ptali, jestli mě znají (pro jednou se mi vyplatilo, že nejsem populární, nevěřím, že našli někoho, kdo by si mě pamatoval). Pan G. říká, že ředitelka Guptová musela zavolat policii, protože škola stojí na soukromém pozemku a reportéři si chodili, kam se jim zachtělo a všude za sebou trousili cigaretové nedopalky, opírali se o Joea a podobně.

Což, když to tak vezmete, je přesně totéž, co dělají studenti, když se poflakují okolo školy po zvonění, a ředitelka Guptová na ně ještě nikdy policii nezavolala... ale na druhou stranu, jejich rodiče aspoň platí školné.

Musím říct, že už chápu, jak asi bylo princezně Dianě. Když jsme s Larsem a panem Gianinim vyšli ze školy, vrhli se na nás reportéři ze všech stran a mávali mi před obličejem mikrofony a pokřikovali věci jako: „Amélie, úsměv, prosím!“ a „Amélie, jaké to je jeden den vstát jako dítě svobodné matky a jít spát jako princezna v ceně tří set milionů dolarů?“

Byla jsem z toho vyděšená. I kdybych chtěla, nemohla jsem jim na jejich otázky odpovědět, protože bych nevěděla, do kterého mikrofonu mluvit. Navíc jsem skoro nic neviděla, protože mě oslňovaly všechny ty blesky.

Pak se do toho vložil Lars. Měli jste to vidět. Nejdřív mi řekl, ať na nic neodpovídám. Pak mi dal ruku kolem ramen a řekl panu G., ať mi dá ruku kolem druhého ramene. Pak, sama nevím jak, jsme sehnuli hlavy a protlačili se mezi všemi těmi mikrofony a foťáky a lidmi, co k nim patřili, až k autu, kde mě Lars zatlačil na zadní sedadlo a naskočil za mnou.

Páni, počítám, že se všechen ten trénink v izraelské armádě vyplatil! (Slyšela jsem Larse vyprávět Wahimovi, že tam se naučil zacházet se samopalem. Wahim a Lars mají, jak se zdá, několik společných přátel. Nejspíš chodí všichni bodyguardi do stejné školy někde v poušti Gobi.)

Takže, hned jak za námi Lars zabouchl dveře, křiknul: „Jedem!“ a chlápek za volantem na to šlápl. Neznala jsem ho, ale vedle něj na sedadle spolujezdce seděl táta. A jak jsme odtamtud s kvílením pneumatik odjížděli a všude cvakaly blesky a reportéři se nám vrhali na přední sklo, aby získali lepší záběr, zeptal se, jako by se nechumelilo: „Tak jak bylo ve škole, Mio?“

To mě podržte!

Rozhodla jsem se tátu ignorovat. Namísto toho jsem se na sedadle otočila, abych zamávala panu G. Ale pana G. už mezitím pohltilo moře mikrofonů. Ale odmítl s nimi mluvit. Jenom na ně mával rukama a snažil se prodrat k metru, aby se dostal domů.

Bylo mi v tu chvíli pana Gianiniho líto. Možná že strčil mámě jazyk do pusy, ale je vážně moc milý a nezaslouží si, aby ho pronásledovala média.

Řekla jsem to tátovi a dodala jsem, že jsme měli pana G. svézt domů, ale táta jenom zavrčel a začal si popotahovat bezpečnostní pás. „Zatracené krámy,“ nadával. „Vždycky mě škrtí.“

Tak jsem se táty zeptala, kam teď budu chodit do školy.

Podíval se na mě, jako bych se zbláznila. „Říkala jsi přece, že chceš chodit do školy Alberta Einsteina!“ skoro křičel.

Řekla jsem, že ano, ale to že bylo předtím, nežli mě Carol Fernandezová odhalila.

Na to táta řekl, že přece nepůjdu do jiné školy jenom proto, že se roznese, že jsem princezna. Prohlásil, že zůstanu na škole Alberta Einsteina a Lars že mě bude doprovázet ze třídy do třídy a bude mě chránit před reportéry.

Tak jsem se ho zeptala, kdo mu bude dělat řidiče, a on jenom ukázal na toho nového chlápka, Hanse.

Ten na mě kývl ve zpětném zrcátku a povídá: „Nazdar.“

A já se zeptala: „To se mnou teď Lars bude chodit úplně všude?“ Co kdybych jenom chtěla jít na návštěvu k Lilly? Teda,

kdybychom se s Lilly ještě kamarádily. Což se rozhodně už teď nestane.

Táta přikývl: „Lars by šel s tebou.“

Takže v podstatě už nikdy nikam nepůjdu sama.

To mě tak trochu našťvalo. Seděla jsem na zadním sedadle a do obličeje mi svítila červená ze semaforu a já povídám: „Dobrá, to stačí. Už nechci být princezna. Vezmi si zpátky těch svých sto dolarů a pošli Grandmère zase do Francie. Já jdu od toho.“

Na to táta takovým unaveným hlasem odpověděl: „Nemůžeš tomu utéct, Mio. Ten dnešní článek v novinách to zpečetil. Zítra bude tvoje fotka v každých novinách v Americe – možná i na světě. Každý bude vědět, že jsi Amélie, princezna Genovie. A nemůžeš utéct před tím, co jsi.“

Myslím, že to nebylo úplně princeznovské chování, ale zbytek cesty k hotelu Plaza jsem probřečela. Lars mi půjčil kapesník, což od něj bylo moc hezké.

Ještě ve středu

Máma si myslí, že na mě Carol Fernandezovou poslala Grandmère.

Ale já nemůžu uvěřit, že by Grandmère něco takového udělala – vždyť víte, nemohla přece *Postu* poskytnout všechny důvěrné informace o mně. Zvlášť když jsem sotva pokročila v hodinách princeznování. Chápete? Teď je skoro jisté, že se budu muset začít chovat jako princezna – myslím, *doopravdy* se chovat jako princezna – ale Grandmère se přitom ještě nedostala k tomu, aby mě naučila ty nejdůležitější věci, jako třeba jak se mám bránit zuřivým antioajalistům, jako je Lilly. Zatím mě Grandmère naučila jenom sedět, oblékat se, používat rybí příbor, oslovovat starší členy služebnictva, říkat velice vám děkuji a ne, to nechci v sedmi jazycích, připravovat Sidecar a trochu teorie marxismu.

K čemu mi něco z TOHO kdy bude?

Ale máma je o tom skálopevně přesvědčená. Její názor nic nezmění. Táta se na ni opravdu naštvál, ale ona si stojí na svém. Tvrdí, že to Grandmère dala Carol Fernandezové ten tip a že stačí, aby se jí táta zeptal, a zjistí, že je to pravda.

Táta se jí zeptal – ne Grandmère, ale mámy – jestli ji někdy napadlo, že by to mohl být její přítel, kdo to všechno Carol Fernandezové vyslepičil.

Myslím, že toho litoval, hned jak to vypustil z úst. Protože máma zúžila oči, tak jak to dělá, když je naštvaná – myslím *opravdu* naštvaná, jako tehdy, když jsem jí řekla, jak na nás s Lilly jednou při natáčení na Washington Square vyskočil exhibicionista. Zúžila oči tak, až z nich byly jenom tenounké čárky. Pak si natáhla kabát a vydala se tomu exhibicionistovi dát co proto.

Jenže tentokrát, když na ni táta vytáhl to o panu Gianinim, si kabát neoblékla. Namísto toho zase tak zúžila oči a sevřela rty tak, že skoro nebyly vidět, a povídá: „Vypadni... vypadni odsud,“ takovým hlasem, jako měl jeden poltergeist v hororu.

Ale táta nevypadl, i když oficiálně ten byt patří mámě (díkybohu, že Carol Fernandezová nedala do článku naši adresu, a díkybohu, že je máma tak paranoidní, že nedala naše číslo uvést v

telefonním seznamu, žádní novináři zatím náš byt nenašli, takže si aspoň můžeme objednat čínu, aniž bychom se musely bát, že se druhý den dočteme, jak má princezna Amélie ráda zeleninové mušy).

Namísto toho táta povídá: „Vážně, Helen, myslím, že ti tvoje nenávisť vůči mé matce nedovoluje vidět skutečnou pravdu.“

„Skutečnou pravdu?“ obořila se na něj máma. „Skutečná pravda je, Phillipe, že tvoje matka –“

V tu chvíli jsem se rozhodla, že by bylo nejmoudřejší vypařit se k sobě do pokoje. Dala jsem si na uši sluchátka, abych nemusela poslouchat, jak se hádají. To je trik, který jsem se naučila z televizních seriálů od dětí, jejichž rodiče se rozvádějí. Moje nejoblíbenější cédečko je zrovna teď poslední Britney Spears, což je, jak uznávám, pěkně na hlavu, a v životě bych to nemohla přiznat před Lilly, ale v duchu si přeju, abych mohla být jako Britney Spears. Jednou se mi zdálo, že jsem Britney Spears a že mám koncert v hale školy Alberta Einsteina, a měla jsem na sobě takové růžové minišaty a Josh Richter mi je pochválil, než jsem šla na scénu.

Není to trapné, něco takového přiznat? Legrační je, že bych Lilly o tom snu nikdy nemohla říct, hned by mě začala zasypávat freudovskou hantýrkou a vykládat mi, jak jsou růžové šaty falickým symbolem a to, že jsem Britney, znamená, jak nízké mám o sobě mínění nebo něco na ten způsob. Víím, že Tině Hakim Babě bych to říct mohla a že by mi rozuměla a zajímalo by ji akorát, jestli měl Josh na sobě kožené kalhoty.

Nevím, jestli jsem se o tom už zmínila, ale s těmi falešnými nehty se mi píše opravdu špatně.

Čím víc o tom uvažuji, tím víc by mě zajímalo, jestli na mě Carol Fernandezovou opravdu poštvála Grandmère. Totiž, když jsem dneska přišla k ní na hodinu, ještě jsem brečela, a Grandmère neprojevila ani kapku soucitu. Řekla akorát: „Proč jsi tak ubrečená?“ A když jsem jí to vyprávěla, jenom zdvihla svá namalovaná obočí – vytrhává si obočí a každé ráno si je zase namaluje, což podle mě nedává moc smysl, ale aťsi – a povídá: „*C'est la vie*,“ což ve francouzštině znamená „To je život.“

Akorát že v normálním životě se většině holek nestává, aby jejich obličej rozmázli přes celou první stránku Postu, pokud zrovna nevyhrály v loterii nebo nespaly s prezidentem nebo podobně. Jediné, čím jsem se provinila já, bylo, že jsem se narodila.

Vůbec si nemyslím, že „to je život“. Myslím si, že to stojí za houbu, abyste věděli.

Pak začala Grandmère povídat o tom, jak musela celý den odrážet telefonáty novinářů a jak se mnou všichni chtějí udělat rozhovor, včetně Leezy Gibbonsové a Barbary Waltersové a tak, a řekla, že bych měla udělat tiskovou konferenci, a že už o tom mluvila s personálem hotelu Plaza a že mi vyhradí zvláštní místnost s pódium a džbánem studené vody a palmami v květináčích.

Nemůžu tomu uvěřit! Povídám: „Grandmère! Já *nechci* mluvit s Barbarou Waltersovou! Panebože! Jako kdybych chtěla, aby se všichni hrabali v mém soukromí!“

A Grandmère nedůtklivě prohlásila: „Inu, jestli nechceš vyjít vstříc médiím, budou se snažit získat tu story jinak, což znamená, že za tebou nejspíš přijdou do školy. A přijdou k tvým kamarádům domů, a přijdou k vám do pekárny a taky do půjčovny videokazet, kde si půjčuješ všechny ty filmy, co máš tak ráda.“

Grandmère nesnáší video. Tvrdí, že kdyby Bůh chtěl, abychom se dívali na filmy doma, nestvořil by kina.

Pak chtěla Grandmère vědět, co se stalo s mým smyslem pro občanskou povinnost. Že prý kdybych se ukázala na *Dateline*, o dost by to zvýšilo příliv turistů do Genovie.

Opravdu chci pro Genovii jenom to nejlepší. Vážně. Ale také musím dělat to, co je nejlepší pro MiuThermopolisovou. A ukazovat se na *Dateline* by pro mě rozhodně nejlepší nebylo.

Ale Grandmère se tváří, že se ohledně té reklamy pro Genovii nedá tak snadno odbýt. Takže mně začalo vrtat hlavou, jestli čirou náhodou nemá máma pravdu. Možná že na mě Carol Fernandezovou *opravdu* navedla Grandmère.

Ale udělala by Grandmère něco takového?

Jasně že udělala.

Právě jsem si zkusila zvednout sluchátka. Ještě pořád se hádají.

Vypadá to, že máme před sebou dlouhou noc.

Čtvrtek, 16. října, třídnická hodina

Dneska ráno byla moje fotka na obálce *Daily News* a *New York Newsday*. Taky v metro příloze *New York Times*. Použili mou školní fotku a to vám povídám, že z toho máma nebyla ani trochu nadšená, protože to znamená, že jim ji musel dát buď někdo z rodiny, komu tu fotku poslala – to vypadá špatně pro Grandmère – nebo někdo ze školy, což zase vypadá špatně pro pana Gianiniho. Taky jsem z toho neměla moc velkou radost, protože ta fotka byla z doby před tím, než mi Paolo udělal nový účes, a vypadám tam jako jedna z těch dívek, co chodí do televize vyprávět o tom, jak patřily k nějakému kultu nebo jak je zneužíval manžel.

Když ráno Hans zastavil před školou Alberta Einsteina, bylo tam víc novinářů než kdykoliv dřív. Nejspíš všechny ranní zprávy potřebovaly nějakovi živou reportáž. Obvykle to bývá převrhnutý nákladák s kuřaty na Palisades Parkway nebo nějaký maniak, který drží v zajetí vlastní ženu a děti někde v Queensu. Dneska jsem to byla já.

Tak trochu jsem předvídala, že by se tohle mohlo stát, a byla jsem na to lépe připravená než včera. Takže, abych ukázala, že mi nesejde na babiččiných představách o správném společenském úboru, vzala jsem si martensky s novými tkaničkami (pro případ, že bych potřebovala nakopnout někoho, kdo by se dostal s mikrofonom moc blízko) a na batohu jsem měla všechny placky Greenpeace a boje proti kožešinám, abych alespoň využila svoji popularitu k propagaci něčeho užitečného.

Proběhlo to stejně jako předchozí den. Lars mě chytil za paži a společně jsme prosprintovali skrze všechny ty mikrofony a kamery do školy. Cestou jsem slyšela, jak na mě pokřikují: „Amélie, chcete následovat příklad princezny Diany a stát se královnou lidských srdcí?“ a „Amélie, komu dáváte přednost, Leonardu di Caprio nebo princí Williamovi?“ a „Amélie, jaký je váš názor na masný průmysl?“

Na to jsem se málem chytila. Začala jsem se otáčet, ale Lars mě odtáhl do školy.

CO MUSÍM BEZPODMÍNEČNĚ UDĚLAT

1. Vymyslet, jak přimět Lilly, aby se mnou zase začala kamarádit.
2. Přestat být takový srab.
3. Přestat lhát *a/nebo* Vymyslet lepší lži.
4. Přestat všechno tak dramatizovat.
5. Snažit se být
 - A. nezávislejší
 - B. samostatnější
 - C. dospělejší
6. Přestat myslet na Joshe Richtera.
7. Přestat myslet na Michaela Moscovitze.
8. Zlepšit známky.
9. Naučit se prosazovat svou.

Čtvrtek, matika

Dneska při matice se nám pan Gianini snažil vykládat o karteziánském plánu, ale nikdo ho neposlouchal, protože venku stála všechna ta novinářská auta a každou chvíli se někdo vyklonil z okna a zařval: „Zabili jste Dianu! Vraťte nám Dianu!“

Pan Gianini se snažil zjednat kázeň, ale nešlo to. Lilly se tvářila čím dál tím otráveněji, protože se všichni obrátili proti novinářům a nikdo s ní nechtěl stát před obchodem Hoových a vykřikovat: „Jsme proti rasizmu Hoových!“

Což se vyslovuje o dost hůř než „Zabili jste Dianu! Vraťte nám Dianu!“ takže v tom je možná ten pravý důvod. Lillyin pokřik je prostě moc složitý.

Takže pak pan Gianini řekl, že bychom mohli diskutovat o tom, jestli smrt princezny Diany opravdu zavinila média, nebo jestli to bylo tím, že ten chlápek, co řídil její auto, byl opilý. A pak se někdo pokoušel navrhnout, že možná nebyl opilý, ale otrávený, a že to všechno měla na svědomí britská tajná služba, ale pan Gianini řekl, jestli bychom se, prosím, mohli vrátit zpátky do reality.

A pak chtěla Lana Weinbergerová vědět, jak dlouho už vím, že jsem princezna, a já nemohla uvěřit, že se mě na něco ptá, aniž by se u toho tvářila povýšeně, a tak povídám, no, já nevím, asi tak dva týdny, a Lana na to, že kdyby ona zjistila, že je princezna, jela by rovnou do Disneyworldu, a já jí řekla, že ne, že to by tedy nejela, protože by prošvihla trénink, a ona se mě zeptala, proč jsem tedy nejela já, když nemám žádné mimoškolní aktivity, a pak Lilly spustila o disneyfikaci Ameriky a o tom, že Walt Disney byl vlastně fašista, a pak se všichni začali dohadovat, jestli je vážně pravda, že je jeho mrtvola udržovaná ve zmrazeném stavu pod zámkem v Anaheimu, a pak pan Gianini povídá, mohli bychom se, prosím vás, vrátit ke karteziánskému plánu?

Což je nejspíš bezpečnější plán, než ten, na kterém žijeme, když to tak vezmete. Alespoň tam nejsou žádní novináři.

Karteziánský systém koordinát rozděluje plán na 4 části zvané kvadranty

Čtvrtek, speciálka

Takže jsem při obědě zase seděla u stolu s Tinou Hakim Babou, Larsem a Wahimem a Tina mi vyprávěla, jak v Saudské Arábii, odkud pochází její otec, musí dívky nosit takové hábity, které je zakrývají od hlavy k patě a mají jenom úzký průhled pro oči. Má je to chránit před chlípnými zraky mužů, ale Tina říká, že její sestřenice nosí pod hábitem džíny, a když není v dohledu žádný dospělý, hábit si sundají a normálně chodí s kluky tak jako my.

Teda, jako bychom my chodily, kdyby někdo chtěl chodit s námi.

Beru to zpátky. Zapomněla jsem, že Tina má partnera na Ples kulturní rozmanitosti, Davea Farouq El-Abara.

Páni. Co se mnou je jenom v nepořádku? Proč nikdo nechce chodit se *mnou*?

Zatímco mi Tina vyprávěla to o těch hábitech, přišla k nám Lana Weinbergerová a položila si táč k nám na stůl.

Nedělám si legraci. *Lana Weinbergerová*.

Já jsem si samozřejmě myslela, že mi přinesla účet z čistírny za ten svetr nebo že nám začne polévat salát tabaskem nebo tak, ale namísto toho jenom žoviálně povídá: „Nevadilo by vám kdybychom si k vám přisedli?“

A pak jsem viděla, jak vedle mého tácu přistál další, naložený dvěma dvojítymi cheeseburgery, velkou porcí hranolek, dvěma čokoládovými koktejly, sáčkem Doritos, salátem s francouzským dresinkem, miskou čili, jablkem a velkou kolou. Když jsem se podívala vzhůru, abych zjistila, kdo to dokáže zkonsumovat takové množství nasycených tuků, uviděla jsem Joshe Richtera, jak si přisouvá židli vedle mě.

Nedělám si legraci. *Joshe Richtera*.

Povídá mi: „Nazdar,“ a sedl si vedle mě a dal se do jídla.

Podívala jsem se na Tinu a Tina se podívala na mě a pak jsme se obě podívaly na svoje bodyguardy. Ale ti byli příliš zaujatí diskuzí o tom, jestli se opravdu vyplatí používat proti výtržníkům gumové projektily, nebo jestli jsou lepší obyčejné hadice.

Podívaly jsme se s Tinou zpátky na Lanu a Joshe.

Skutečně atraktivní lidé jako Lana a Josh nikdy nikam nechodí sami. Vždycky je všude provází procesí obdivovatelů. Lanino procesí se skládá převážně z podobných dívek, jako je ona. Všechny jsou moc hezké a mají dlouhé vlasy a poprsí jako Lana.

Joshovo procesí se skládá ze skupiny starších kluků, kteří s ním chodí do sportovního oddílu. Všichni jsou hezcí a urostlí a živí se přílišným množstvím živočišných produktů jako Josh.

Joshovo procesí si položilo tácy vedle Joshe. Lanino procesí si položilo tácy vedle Lany. A v tu ránu byl náš stůl, u kterého předtím seděly jenom dvě divné holky, osazen těmi nejhezčími lidmi na škole Alberta Einsteina – a možná na celém Manhattanu.

Podívala jsem se Lillyiným směrem a všimla si, že Lilly vyvaluje oči takovým tím způsobem, jako když si myslí, že by něco bylo zajímavým tématem jejího pořadu.

„Takže,“ povídá Lana rozmarně, zatímco se přehrabovala v salátu – bez dresinku a jenom s vodou. „Co děláš tenhle víkend, Mio? Jdeš na Ples kulturní rozmanitosti?“

Bylo to poprvé, co mi řekla Mio a ne Amélie.

„Uhm,“ povídám inteligentně. „Ještě nevím.“

„Protože Joshovi rodiče na víkend odjíždějí a chtěli jsme se v sobotu večer navést k němu domů, myslím po plese a tak. Měla bys taky přijít.“

„No,“ odpověděla jsem. „Když já –“

„Určitě by měla přijít,“ povídá Lana a nabodla na vidličku miniaturní rajče. „Nemyslíš, Joshi?“

Josh se právě ze všech sil ládoval čili a používat přitom místo lžice Doritos. „Jasně,“ přikývl s plnou pusou. „Jasně že by měla přijít.“

„Bude to *bezva*,“ pokračovala Lana. „U Joshe doma je to vážně *perfektní*. Mají šest ložnic. Na Park Avenue. A v hlavní ložnici mají vířivku, že ano, Joshi?“

Josh řekl: „Jasně, máme –“

Přerušil ho Pierce, jeden z jeho suity: „Pamatuješ, Richtere, jak po posledním plese Bonham-Allenová usnula ve vířivce vaší mámy? To byla sranda.“

Lana se zahihňala. „Panebože, kopla do sebe tenkrát celou láhev Bailey’s. Pamatuješ, Joshi? Skoro celou ji vypila sama – jako čuně! – a pak pořád zvracela.“

„Pořádná blitka,“ souhlasil Pierce.

„Museli jí vypumpovat žaludek,“ vysvětlovala Lana mně s Tinou. „Doktoři říkali, že kdyby je Josh nezavolal, umřela by.“

Všichni jsme se otočili na Joshe. Skromně odpověděl: „Byla to fakt hrůza.“

Lana se přestala hihňat. „To teda byla,“ souhlasila teď naprosto vážně, když Josh Richter prohlásil, že to nebylo k smíchu.

Nenapadalo mě, co bych na to měla říct, tak jsem řekla jenom: „Páni.“

„No tak,“ povídá Lana. Spolkla kousek salátu a zapila ho trochou vody. „Přijdeš nebo ne?“

„Je mi líto,“ zavrtěla jsem hlavou. „Nemůžu.“

Několik Laniných kamarádek, které se do té doby bavily mezi sebou, zmlklo a podívalo se na mě. Joshovi přátelé ale nerušené pokračovali v jídle.

„Nemůžeš?“ udiveně se na mě zatvářila Lana.

„Ne,“ opakovala jsem. „Nemůžu.“

„Jak to myslíš, že *nemůžeš*?“

Napadlo mě, že bych mohla zalhat. Říct něco jako: Nemůžu, Lano, protože večeřím s ministerským předsedou Islandu. Mohla jsem říct, že nemůžu, protože musím jít křtít výletní loď. Je spousta výmluv, které jsem si mohla vymyslet. Ale pro jednu, pro jednu v mém pitomém životě, jsem řekla pravdu.

„Nemůžu,“ povídám, „protože by mě máma na takový mejdan nikdy nepustila.“

Panebože. Proč jsem to řekla? Proč, proč, proč? Měla jsem lhát. Rozhodně jsem měla lhát. Protože, jak to muselo znít, když jsem to řekla? Jako že jsem fakt divná. Horší než divná. Uchyl. Blbec a šprt.

Nevím, co mě vůbec přimělo říct pravdu. Nebyla to dokonce ani úplná pravda. Pravda to sice byla, ale nebyl to ten skutečný důvod, proč jsem odmítla. Je fakt, že by mi máma nikdy nedovolila na takový mejdan jít. Ani s Larsem ne. Ale skutečný důvod, proč jsem odmítla, je, že bych se na takovém mejdanu ani neuměla *chovat*.

Chci říct, slyšela jsem, jak to na takových párty vypadá. Jsou tam celé pokoje vyhrazené pro ty, kdo chtějí mít trochu soukromí. Francouzské líbání a víc. Možná i osahávání. Nevím to jistě, protože nikdo, koho znám, nikdy na žádném z těchto mejdanů nebyl. Nikdo, koho znám, není dost populární na to, aby ho pozvali.

Navíc tam všichni pijí. Ale já nepiju a nemám ani nikoho, s kým bych se mohla osahávat. Takže co bych tam *dělala*?

Lana se na mě ještě jednou podívala, pak se podívala na svoje kamarádky a začala se smát. Nahlas. Totiž, OPRAVDU nahlas.

No, myslím, že jí to nemůžu mít za zlé.

„Páni,“ povídá Lana, když se trochu uklidnila a popadla dech. „To nemyslíš vážně.“

Hned mi bylo jasné, že Lana právě objevila nový způsob, jak by mě mohla mučit. Bylo mi to celkem jedno, ale měla jsem starost o Tinu Hakim Babu, které se tak dlouho dařilo držet se v pozadí. Najednou, kvůli mně, je vtažena přímo do epicentra mučení.

„Panebože,“ pokračovala Lana. „Děláš si legraci?“

„Uhm,“ odpověděla jsem. „Nedělám.“

„Samozřejmě že jí nemůžeš říct *pravdu*,“ povídá Lana zase už tím svým nafoukaným tónem.

Nevěděla jsem, co myslí.

„Mámě. *Nikdo* neříká mámě pravdu. Řekneš jí, že budeš spát u kamarádky. No tak.“

Aha.

Myslela lhát. Lhát mámě. Lana nejspíš nikdy moji mámu nepotkala. Mojí mámě *nikdo* nelže. To prostě nejde. Ne o takovéhle věci. V žádném případě.

Takže jsem jenom řekla: „Hele, vážně oceňuju to pozvání a vůbec, ale fakt nemyslím, že bych mohla přijít. Navíc ani nepiju...“

Fajn, další velká chyba.

Lana se na mě podívala, jako bych právě řekla, že jsem v životě neviděla *Beverly Hills*. Vyvalila na mě oči: „Ty *nepiješ*?“

Prostě jsem jí pohled oplatila. Totiž, na Miragnacu pijou. Pijeme každý den k večeři víno. Tak se to prostě ve Francii dělá. Ale nepijete ho pro zábavu. Pijete ho proto, že se to k tomu jídlu hodí. Prý s vínem chutná *foie gras* lépe. Což nemůžu posoudit, protože

nejím *foie gras*, ale můžu potvrdit, že ke kozímu sýru se hodí víno lépe než kola.

Rozhodně bych ho ale nevypila celou láhev. Ani kdybych se vsadila. Ani kvůli Joshi Richterovi ne.

Takže jsem jenom pokrčila rameny a povídám: „Ne. Snažím se chovat ke svému tělu zodpovědně a nezahlcovat ho příliš velkým množstvím toxinů.“

Lana si pohrdavě odfrkla, ale naproti ní – vedle mě – Josh Richter spolkl sousto cheesburgeru a řekl: „To беру.“

Laně spadla čelist. Mně, že to tak musím říct, taky. Josh Richter řekl, že bere něco, co jsem *já* prohlásila? To si ze mě *utahujete*?

Ale tvářil se naprosto vážně. Víc než vážně. Vypadal jako tenkrát v drogerii, jako by ty jeho modré oči dokázaly nahlédnout do nejhlubších zákoutí mé duše...

Lana si ale nespíš nevšimla, že mi její přítel nahlíží do duše. Protože se na něj osopila: „Páni, Joshi, vždyť ty piješ víc než kdokoliv jiný na téhle škole!“

Josh se k ní otočil a upřel na ni ten hypnotický pohled. Aniž by se usmál, pronesl: „Možná bych tedy měl přestat.“

Lana se dala do smíchu. „No jasně, už tě vidím,“ zajíkala se.

Josh se ale nesmál. Jenom na ni dál koukal.

Byla jsem ráda, že tak nekouká na mě. S těma jeho modrýma očima nejsou žádné žerty.

Rychle jsem vstala a popadla tác. Tina, když mě uviděla, udělala totéž.

„No,“ povídám. „Tak nashle.“

Pak jsme odtamtud vypadly.

Když jsme šly odložit tácy, Tina se mě zeptala: „Co to mělo všechno znamenat?“ a já musela přiznat, že nevím. Ale jednu věc vím určitě:

Ted' zrovna jsem moc ráda, že nejsem Lana Weinbergerová.

Ještě čtvrtek, francouzština

Když jsem po obědě šla k sobě do skříňky pro učebnice na francouzštinu, Josh tam stál. Opíral se o zavřená dvířka svojí skříňky a rozhlížel se kolem. Když mě uviděl přicházet, narovnal se a povídá: „Nazdar!“

A pak se usmál. Tak, že byly vidět všechny ty jeho rovné bílé zuby. Musela jsem odvrátit pohled, aby mě neoslnily.

„Nazdar,“ oplatila jsem mu pozdrav. Připadala jsem si naprosto trapně, a protože jsem byla před pár minutami svědkem toho, jak se pohádal s Lanou, myslela jsem, že tam na ni čeká, aby se usmířili a mohli se tam zase začít líbat jako obvykle, takže jsem se snažila otevřít skříňku co nejrychleji, abych odtamtud už mohla vypadnout a nemusela se na ně dívat.

Ale Josh se se mnou začal *bavit*. „Vážně souhlasím s tím, co jsi řekla před chvílí v jídelně,“ prohlásil. „Teda to o tom zodpovědném chování k vlastnímu tělu. Myslím si, že to je fakt bezva názor.“

Cítila jsem, jak mi začínají hořet tváře. Snažila jsem se soustředit, abych něco neupustila. Škoda že mám teď tak krátké vlasy. Nemohla jsem se předklonit, abych zakryla skutečnost, že se červenuám. „Hmm,“ odpověděla jsem jako skutečný inteligent.

„Takže,“ povídá Josh, „máš už partnera na ples nebo ne?“

Upustila jsem učebnici matiky a ta se rozlétla po chodbě. Sehnula jsem se, abych ji zdvihla.

„Uhm,“ řekla jsem, abych se vyhnula odpovědi na jeho otázku.

Lezla jsem po zemi po všech čtyřech a sbírala papíry, co mi vyletěly z učebnice matiky, když se mi v zorném poli objevila dvojice kolen v šedém flanelu. Pak se těsně před mýma očima vynořil Joshův obličej.

„Tumáš,“ povídá a podal mi mou nejoblíbenější tužku, tu s bambulkou na konci.

„Díky,“ odpověděla jsem. Pak jsem udělala tu chybu, že jsem se mu podívala do očí.

„Ne,“ řekla jsem mdle, protože přesně tak mi z jeho pohledu bylo na omdlení. „S nikým na ples zatím nejdu.“

Pak zazvonilo.

Josh řekl: „Tak se měj,“ a odešel.

Ještě teď jsem celá v šoku.

Josh Richter se mnou *mluvil*. *Bavil* se se mnou. Dvakrát.

Poprvé za poslední měsíc je mi jedno, že propadám z matiky. Je mi jedno, že moje máma chodí s mým učitelem. Je mi jedno, že jsem dědičkou trůnu. Je mi dokonce jedno, že se mnou nemluví moje nejlepší kamarádka.

Myslím, že se možná Joshi Richterovi *líbím*.

DOMÁCÍ ÚKOLY

Matika:??? Nepamatuji se!!!

Angličtina:??? Zeptat se Shameeky

Zemák:??? Zeptat se Lilly. Ne, zapomněla jsem, že se mnou Lilly nemluví.

Speciálka: nic

Francouzština:???

Biologie:???

Páni, jenom proto, že se možná někomu líbím, jsem úplně přišla o rozum. Sama sobě se hnusím.

Čtvrtek večer

Grandmère říká: „Ale pochopitelně, že se mu líbíš. Proč by ses mu neměla líbit? Díky Paolovu umění a mé výuce děláš pokroky.“

Páni, tak vážně dík, Grandmère. Jako by mě nikdo nemohl mít rád kvůli tomu, kdo *jsem*, a ne jenom proto, že je ze mě najednou princezna s účesem za dvě stě dolarů.

Myslím, že ji trochu nesnáším.

Vážně. Víím, že je špatné někoho nesnášet, ale já opravdu svou babičku tak trochu nesnáším. Nebo ji mám aspoň dost nerada. Totiž, kromě toho, že si o sobě moc myslí, taky dokáže být pěkně hnusná k ostatním.

Jako třeba dneska večer:

Grandmère se rozhodla, že dneska místo obyčejné hodiny půjdeme na večeři někam mimo hotel, aby mi mohla předvést, jak mám jednat s novináři. Akorát že když jsme vyšly ven, moc novinářů tam nebylo, jenom nějaký mladý reportér z *TigerBeatu* nebo odkud. Všichni skuteční novináři nejspíš odešli domů na večeři. (Navíc pro ně nemůže být vůbec legrace vás sledovat, když jste na ně připravení. Jenom když to čekáte nejmén, vynoří se někde za rohem. Tak je to aspoň baví, pokud jsem si mohla všimnout.)

Nicméně, já jsem z toho měla celkem radost, protože kdo je zvědavý na to, aby na něj někdo pokřikoval otázky a blikal mu do obličeje bleskem? Už takhle, to mi věřte, mám pořád před očima obrovské purpurové skvrny.

Ale pak, když jsem nasedala do auta, které nám přistavil Hans, Grandmère povídá: „Počkej chvíličku,“ a vrátila se zpátky do hotelu. Myslela jsem, že si třeba zapomněla čelenku nebo tak něco, ale vrátila se o chvíli později a vypadala zrovna tak jako předtím.

Ale pak, když jsme zastavili před restaurací *Four Seasons*, byly tam všude zástupy novinářů! Nejdřív jsem si myslela, že musí být vevnitř někdo slavný, třeba Shaquille O'Neal nebo Madonna, ale pak mě všichni začali fotit a pokřikovat na mě: „Princezno Amélie, jaké to je, vyrůstat jako dítě svobodné matky a pak zjistit, že má váš otec tři sta milionů dolarů?“ a „Princezno, jaké nosíte nejraději tenisky?“

Úplně jsem zapomněla na svůj strach z konfrontace. Zuřila jsem. Obrátila jsem se v autě ke Grandmère a zeptala jsem se jí: „Jak mohli vědět, že se sem chystáme?“

Grandmère se pořád dál přehrabovala v kabelce a hledala cigarety. „Kam jsem jenom dala ten zapalovač?“ zeptala se.

„Tys jim zavolala, že mám pravdu?“ Byla jsem tak naštvaná, že se mi dělaly mžitky před očima. „Zavolalas jim a řekla jsi jim, že jedeme sem.“

„Nebud' směšná,“ odpověděla Grandmère. „Kdy bych asi zavolala tolika lidem?“

„Ani jsi nemusela. Stačilo zavolat jednomu a všichni sem přitáhli za ním. *Proč*, Grandmère?“

Grandmère si zapálila cigaretu. Nesnáším, když kouří v autě. „Tohle je důležitá část vladařských povinností, Amélie,“ povídá. „Musíš se naučit jednat s tiskem. Proč se tak rozčiluješ?“

„To ty jsi dala Carol Fernandezové všechny ty informace,“ pronesla jsem s naprostým klidem.

„Samozřejmě že ano,“ pokrčila Grandmère rameny, jako by chtěla říct *A co má být?*

„Babi,“ křičela jsem na ni. „Jak jsi to mohla udělat?“

Zatvářila se naprosto šokované. „Neříkej mi babi.“

„Myslím to vážně,“ křičela jsem dál. „Táta si myslí, že to udělal pan Gianini! Hrozně se kvůli tomu s mámou pohádali. Ona tvrdí, žeš to byla ty, ale táta jí to nechce věřit!“

Grandmère vyfoukla cigaretový dým nosem. „Phillipe,“ prohlásila, „byl vždycky neobyčejně naivní.“

„Dobrá,“ povídám, „já mu to řeknu. Řeknu mu pravdu.“

Grandmère jenom mávla rukou, jako by chtěla říct *Klidně*.

„Vážně,“ pokračovala jsem. „Řeknu mu to. Bude na tebe vážně naštvaný, Grandmère.“

„Nebude. Je to pro tvoje dobro, zlatíčko. Ten článek v Postu byl jenom začátek. Brzo budeš na obálce Vogue a pak –“

„Grandmère!“ to už jsem skoro řvala. „JÁ NECHCI BÝT NA OBÁLCE VOGUE! COPAK TO NECHÁPEŠ? CHCI JENOM POSTOUPIT DO DALŠÍHO ROČNÍKU!“

Grandmère se zatvářila trochu vyděšeně. „Dobrá, zlatíčko, to víš, že ano. Nemusíš na mě kvůli tomu ještě ječet.“

Nevím, kolik z toho, co jsem říkala, k ní proniklo, ale po večeři jsem si všimla, že všichni reportéři odešli. Takže mě možná přece jenom slyšela.

Když jsem dorazila domů, byl tam pan Gianini. ZASE. Musela jsem jít k sobě do pokoje, abych mohla zavolat tátovi. „Tati,“ řekla jsem mu, „byla to babička, a ne pan Gianini, kdo to všechno řekl Carol Fernandezové,“ a on takovým zničeným hlasem odpověděl: „Já vím.“

„Ty víš?“ nemohla jsem tomu uvěřit. „Ty to víš, a přitom jsi nic neřekl?“

Povídá: „Víš, Mio, mezi mnou a tvou babičkou je vážně moc komplikovaný vztah.“

Chce říct, že se jí bojí. Nejspíš mu to nemůžu mít za zlé, když uvážím, že ho zavírala do mučírny a vůbec.

„Dobrá,“ povídám, „ale stejně by ses mohl mámě omluvit za to, co jsi řekl o panu Gianinim.“

Zase tak zničeně odpověděl: „Já vím.“

Tak jsem se ho zeptala: „No a? Uděláš to?“

A on na to jenom: „Mio...“ a zněl už opravdu zoufale. Řekla jsem si, že už jsem ten den udělala dobrých skutků až dost, a zavěsila jsem.

Pak jsem seděla chvíli v kuchyni a pan Gianini mi pomáhal s domácími úkoly. Je s ním celkem legrace. Na rozdíl od některých bývalých přátel mé mámy si třeba nesyslí dálkové ovládání jenom pro sebe. A nekouká v televizi na sport.

Asi půl hodiny před tím, než jsem šla do postele, zavolal ještě táta a chtěl mluvit s mámou. Zalezla do pokoje, aby s ním mohla v klidu mluvit, a když se zase objevila, měla ve tváři takový spokojený výraz, jako by z ní úplně vyzářovalo takové „vždyť jsem vám to říkala.“

Kéž bych mohla Lilly říct, že se se mnou bavil Josh Richter.

Pátek, 17. října, angličtina

PANEBOŽE!!!

JOSH A LANA SE ROZEŠLI!!!!

Nedělám si legraci. Je toho plná škola. Josh se s ní rozešel včera po tréninku. Šli spolu na večeři do Hard Rock Café a on ji požádal, ať mu vrátí prstýnek!!! Lana byla ve své špičaté podprsence à la Madonna naprosto ztrapněná!

To bych nepřála ani svému nejhoršímu nepříteli.

Lana se dneska ráno neochomýkala kolem Joshovy skříňky jako obvykle. A když jsem se na ni podívala při matice, měla úplně červené a opuchlé oči a byla rozcuchaná, jako by se ráno zapomněla učesat, a nadkolenky měla shrnuté tak, že jí na kolenou dělaly ošklivé pytle. V životě bych nevěřila, že někdy uvidím Lanu Weinbergerovou vypadat takhle děsně!!! Před začátkem hodiny volala z mobilu k Bergdorfovi a snažila se je přesvědčit, aby ji nechali vrátit plesové šaty, i když už z nich odstříhla cenovky. Pak, během hodiny, tam seděla a tlustým černým fixem škrtala nápisy „*Paní Richterová*“ ze všech obalů učebnic.

Bylo to deprimující. Byla jsem z toho tak rozrušená, že jsem se vůbec nemohla soustředit na dělení celých čísel.

CHTĚLA BYCH

1. Mít velikost 36 D.
2. Být dobrá na matiku.
3. Být členkou světoznámé rockové skupiny.
4. Zase kamarádit s Lilly Moscovitzovou.
5. Se stát novou přítelkyní Joshe Richtera.

Ještě v pátek

Rozhodně neuvěříte, co se právě stalo. Vracela jsem si do skříňky učebnice matiky a Josh Richter si byl ve své skříňce pro poznámky z geometrie a najednou povídá jakoby nic: „Hej, Mio, s kým ty jdeš zítra na ples?“ Nemusím snad říkat, že už to, že na mě promluvil, mě málem odrovnalo. A potom to, že říkal cosi, co by se dalo považovat za návrh, abych šla s ním – no, málem jsem se pozvracela. Opravdu. Udělalo se mi nanic, ale takovým fajn způsobem.

Myslím.

Nějak se mi podařilo ze sebe vypravit: „Uhm, s nikým,“ a on na to, a nedělám si legraci: „A co kdybychom šli spolu?“

PÁNI!!!! JOSH RICHTER MĚ POZVAL NA RANDE!!!! Byla jsem z toho tak vedle, že jsem ze sebe nedokázala vypravit slovo aspoň minutu. Myslela jsem, že si uženu otravu kyslíkem, jako tenkrát, když jsem viděla ten dokument o tom, jak dělají z krav hamburgery. Jenom jsem tam stála a vzhlížela k němu. Je opravdu *tak* vysoký!)

A pak se stalo něco zvláštního. Nějaká malá část mého mozku, která nebyla úplně vyřazená z provozu, mi pošeptala: Chce s tebou jít jenom proto, že jsi princezna Genovie.

Vážně. To mě na chvíličku napadlo. Pak se ozval zbytek mého mozku, ta o hodně větší část: A CO MÁ BÝT???

Chci říct, třeba mě na ten ples pozval proto, že si mě váží jako lidské bytosti a chce mě lépe poznat a možná, možná se mu aspoň trochu líbím. Mohlo by se to stát. Takže ta část mého mozku, která uvažovala logicky, na to nonšalantně opáčila: „Dobrá. Mohla by to být zábava.“

Pak Josh začal povídat, jak mě vyzvedne a jak před plesem zajdeme na večeři nebo co. Ale já ho skoro neposlouchala. Protože mi pořád uvnitř hlavy znělo:

Josh Richter tě právě pozval na rande. Josh Richter tě právě pozval na RANDE. JOSH RICHTER TĚ PRÁVĚ POZVAL NA RANDE!!!!

Myslím, že jsem nejspíš umřela a ocitla se v nebi. Protože se to stalo. Konečně se to stalo: Josh Richter konečně nahlédl do mojí duše a uviděl mě takovou, jaká jsem, bez ohledu na můj plochý hrudník. A PAK MĚ POZVAL NA RANDE.

Pak zazvonilo a Josh odešel a já tam stála, dokud do mě nestrčil Lars.

Nevím, co má Lars za problém. Ale vím, že by se neměl chovat jako moje sekretářka.

Ale díkybohu, že tam byl, jinak bych ani nevěděla, že mě má Josh vyzvednout zítra v sedm večer. Budu si muset zvyknout nebýt tak šokovaná, až mě na rande pozve příště, nebo se to nikdy nenaučím.

CO MUSIM UDĚLAT (ASPOŇ MYSLÍM, NIKDY DŘÍV JSEM NA RANDE NEBYLA, TAK TO NEVÍM ÚPLNĚ JISTĚ)

1. Sehnat šaty.
2. Zajít ke kadeřníkovi.
3. Udělat si novou manikúru (přestat si kousat falešné nehty).

Pátek, speciálka

Dobrá, vážně nevím, co si o sobě Lilly Moscovitzová myslí. Nejdřív se mnou přestane mluvit. Pak, když se konečně uvolí se mnou mluvit, akorát mě zase kritizuje. Jakým právem, ptám se, odsuzuje mého partnera na Ples kulturní rozmanitosti? Chci říct, *ona* tam jde s Borisem Pelkowským. S *Borisem Pelkowským*. Možná je hudební génius a kdovíco, ale pořád je to *Boris Pelkowski*.

Lilly říká: „No, alespoň vím, že to Boris nedělá nikomu natruc.“

No dovolte. Josh Richter to taky nedělá nikomu natruc. Rozešel se s Lanou celých šestnáct hodin předtím, než se mě zeptal.

Lilly říká: „A Boris taky *nefetuje*.“

Přisahám, že na to, jak je inteligentní, Lilly trochu moc věří klepům. Zeptala jsem se jí, jestli někdy *viděla* Joshe fetovat, a ona se na mě podívala takovým sarkastickým pohledem.

Ale vážně, když to tak vezmete, nemá žádný *důkaz*, že by Josh fetoval. Rozhodně se kamarádí s lidmi, kteří fetují. Ale to ještě nic neznamená. Tina Hakim Baba se kamarádí s princeznou a *taky* není princezna.

Jenže Lilly tenhle argument vůbec nepřijala. Povídá: „Ze všech sil se ho snažíš omluvit, Mio. Když tohle začneš dělat, vím, že máš starosti.“

Já *nemám* starosti. Jdu na největší ples zimního pololetí s nejhezčím a nejcitlivějším klukem ve škole a nikdo mě hloupými řečmi nedonutí, aby mi to bylo líto.

Až na to, že si připadám trochu divně, když vidím, jak je Lana smutná a jak je to Joshovi úplně fuk. Dnes při obědě si on a jeho suita sedli k našemu stolu, zatímco Lana a její kamarádky seděly vzadu u stolu fanynek. Bylo to prostě *divné*. Navíc se Josh ani jeho kamarádi se mnou a s Tinou vůbec nebavili. Bavili se spolu, což Tině ani trochu nevadilo, ale mně ano. Zvlášť když se Lana tolik snažila vůbec se k našemu stolu nedívat.

Když jsem tu novinku řekla Tině, nesnažila se mi namluvit o Joshovi nic špatného. Byla úplně nadšená a prohlásila, že až u ní zůstanu dneska přes noc, vyzkoušíme různé šaty a účesy, abychom viděly, co se bude na zítřek hodit nejlépe. Já sice nemám žádné

vlasý, na kterých by bylo co zkoušet, ale můžeme experimentovat na jejích. Tina je skoro víc nadšená než já. Rozhodně dokáže člověka víc podpořit než Lilly, která, když se to dozvěděla, jenom kousavě poznamenala: „A kam tě bere na večeri? Do Harley-Davidson Café?“

„Ne,“ odpověděla jsem ještě sarkastičtěji. „Do Taverny v zeleni.“

A Lilly na to jenom: „Á, jak originální!“

Počítám, že *ji* umělec Boris bere někam do Village.

Pak se Michael, který byl (na Michaela) celou hodinu dost zticha, podíval na Larse a zeptal se: „Ty jdeš ale taky, ne?“

A Lars na to: „Ano, pochopitelně.“ A pak se ti dva na sebe podívali takovým tím způsobem, jako se na sebe občas mužští dívají, způsobem, který člověka dokáže vytočit, totiž jako kdyby měli nějaké společné tajemství. Vsadím se, že když vloni nahnali všechny holky do jedné třídy, aby jim pustili video o měsíčkách a podobně, kluci se tou dobou dívali na video o tom, jak po sobě házet tenhle pohled.

Možná to byl kreslený film.

Ale když o tom teď tak uvažuju, Josh *vypadá*, že to dělá tak trochu Laně natruc. Nemyslím, že měl pozvat na rande jinou holku tak brzo potom, co se s Lanou rozešli – aspoň ne na stejné rande, jako měl jít s ní. Víte, co myslím? Trochu mi to vadí.

Ale ne tolik, abych nešla.

ODE DNEŠKA BUDU

1. Ke každému hodnějši, dokonce i k Laně Weinbergerové.
2. Dávat pozor, abych si nekousala nehty, i když jsou falešné.
3. Poctivě a podle pravdy psát každý den do deníku.
4. Lépe využívat svůj volný čas. Nebudu se už dívat na staré epizody *Pobřežní hlídky* a budu se učit matiku nebo chránit životní prostředí nebo tak něco.

Pátek večer

Dneska jsem měla hodinu s Grandmère kratší, protože jdu večer k Tině. Grandmère se už celkem vzpamatovala z toho, jak jsem na ni včera ječela kvůli těm novinářům. S radostí se mi jala pomáhat s tím, co si vzít zítra na sebe. Zavolala k Chanelům a sjednala nám na zítřek schůzku, abychom si mohly něco vybrat. Bude to muset být narychlo a bude to stát majlant, ale ona říká, že to nevadí. Je to moje první skutečná společenská událost v roli princezny Genovie a já musím „zazářit“ (to je její výraz, ne můj).

Snažila jsem se jí vysvětlit, že je to jenom školní zábava, a ne nějaký korunovační ples, a dokonce že to ani není maturiták, jenom hloupá oslava toho, kolik různých rasových a kulturních skupin navštěvuje školu Alberta Einsteina. Ale Grandmère to vůbec nevadilo a stejně byla celá ustaraná z toho, že nebudeme mít dost času nechat obarvit střevíčky tak, aby mi ladily se šaty.

V životě jsem netušila, že být holkou je tak složité. Třeba že vám musí ladit střevíčky se šaty. Nikdy by mě nenapadlo, že na tom záleží.

Ale Tina Hakim Baba tohle všechno určitě ví. Přála bych vám vidět její pokoj. Má nejspíš všechny ženské časopisy, co kdy vyšly. Má je pečlivě srovnané na poličkách okolo celého pokoje, který je, stejně jako většina jejich bytu zabírajícího celé horní poschodí, ohromný a růžový. Ve výtahu zmáčknete PH a vyvezete se přímo do jejich mramorové haly, uprostřed které je opravdu fontána, akorát že se do ní nemají házet drobné, jak jsem zjistila.

A pak jsou tam všude pokoje a další pokoje. Mají služebnou, kuchaře, chůvu a řidiče a ti všichni žijí v bytě. Takže si dokážete představit, kolik tam musí být pokojů. Navíc má Tina tři mladší sestry a malého brášku a ti všichni mají *také* svoje vlastní pokoje.

Tina má ve svém pokoji vlastní sedmatřicetipalcovou televizi se Sony PlayStation. Už chápu, že ve srovnání s Tinou jsem vždycky žila jako v klášteře.

Někdo má zkrátka kliku.

Tina je doma úplně jiný člověk než ve škole. Doma je naprosto otevřená a spoustu toho namluví. Její rodiče jsou taky celkem milí.

Pan Hakim Baba je legrační. Měl vloni infarkt a nesmí jíst nic kromě rýže a zeleniny. Musí shodit ještě deset kilo. Pořád mě štípal do ruky a vyzvídal: „Jak to, že jsi tak hubená?“ Řekla jsem mu, že jsem vegetarián a on se jenom otrásl. Hakim Babovic kuchař má přikázáno připravovat jenom vegetariánská jídla, což pro mě bylo příjemné. Měli jsme kuskus a zeleninový guláš. Bylo to naprosto vynikající.

Paní Hakim Babová je překrásná, ale jinak než moje máma. Je Angličanka a přírodní blondýna. Myslím, že se tady v Americe musí bez práce dost nudit. Paní Hakim Babová bývala modelkou, ale po svatbě toho nechala. Takže už nepotkává všechny ty zajímavé lidi, co se s nimi stýkala, když dělala modelku. Jednou bydlela ve stejném hotelu jako princ Charles a princezna Diana. Tvrdí, že měli oddělené ložnice. A to byli na svatební cestě!

Není divu, že to mezi nimi neklapalo.

Paní Hakim Babová je stejně vysoká jako já, což znamená, že je asi o půl hlavy vyšší než pan Hakim Baba. Ale nezdá se mi, že by to panu Hakim Babovi vadilo.

Tininy mladší sestry jsou vážně roztomilé. Když jsme si chvíli prohlížely módní časopisy a hledaly různé účesy, vyzkoušely jsme pár z nich na Tininých sestrách. Vypadaly legračně. Pak jsme daly Tininu bráškově do vlasů sponky a udělaly mu francouzskou manikúru, jako mám já, a on z toho byl celý nadšený a převlékl se za Batmana a s řevem pobíhal po bytě. Přišlo mi to roztomilé, ale pan a paní Hakim Babovi měli jiný názor. Řekli chůvě, ať uloží malého Bobbyho Hakim Babu do postýlky hned po večeři.

Pak mi Tina ukázala své šaty na zítra. Jsou od Nicole Miller. Vypadají překrásně, jako kdyby byly z mořské pěny. Tina Hakim Baba vypadá víc jako princezna, než já kdy budu.

Pak byl čas jít se dívat na *Bez příkras*, které jde každý pátek v devět večer. Tohle byl ten díl věnovaný rasovému útlaku v Ho's Deli. Bylo to natočené ještě předtím, než Lilly pro nedostatek zájmu odvolala bojkot. Byla to hezká ukázka tvrdé investigativní žurnalistiky, a to můžu říct bez vychloubání, protože jsem při natáčení toho dílu nebyla. Kdyby se někdy *Bez příkras* dostalo do národní televize, byl by to trhák.

Nakonec tam měla Lilly část, kterou nejspíš natočila včera večer u sebe v pokoji ze stativu. Seděla na posteli a vykládala, že rasismus je mocná a zlá síla, se kterou musíme všichni bojovat. Říkala, že pět centů navíc za svačinu nemusí vypadat jako nic hrozného, ale že oběti skutečného rasizmu v Arménii a Rwandě a Ugandě a Bosně by poznaly, že těch pět centů je jenom prvním krokem na cestě ke genocidě. Pak ještě Lilly dodala, že díky jejímu nekompromisnímu stanovisku v případě Hoových je dnes na světě zase o kousek víc spravedlnosti.

O tom nic nevím, ale když zavrtěla do kamery nohama v huňatých papučích na pozdrav Normanovi, zjistila jsem, že mi chybí. S Tinou je legrace, to ano, ale s Lilly se znám od mateřské školky. Na to se těžko zapomíná.

Zůstaly jsme vzhůru dost dlouho do noci a pročítaly si Tininy zamilované romány. Přísahám, že tam nebyl jediný, ve kterém by se hrdina rozešel s nafoukanou dívkou a okamžitě začal chodit s hrdinkou. Vždycky chvíli slušně počkal, třeba přes léto nebo aspoň přes víkend, než ji pozval na rande. Jediné případy, kdy začal někdo s hrdinkou chodit okamžitě, byly, když se z něj později vyklubal padouch, který ji jenom využíval pro svoji pomstu nebo tak něco.

Ale Tina řekla, že i když tyhle romány miluje, ve skutečném životě se jimi řídit nedá. Protože, jak často se vám v obyčejném životě stane, že byste dostali amnézii? A jak často unesou pohlední mladí teroristé z Evropy rukojmí z holčičí šatny na škole Alberta Einsteina? A i kdyby se to stalo, nebylo by to určitě v den, kdy máte na sobě to nejhorší spodní prádlo s dírami a povolenou gumou a podprsenku, která vám nejde ke kalhotkám?

Má asi pravdu.

Tina se chystá zhasnout, protože je unavená. Jsem ráda. Byl to dneska nabitý den.

Sobota, 18. října

Jakmile jsem dorazila domů, zkontrolovala jsem záznamník, jestli nevolal Josh, že všechno ruší.

Nevolal.

Byl tam ale pan Gianini (pochopitelně). Tentokrát měl na sobě díkybohu kalhoty. Když slyšel, jak se ptám mámy, jestli mi nevolal nějaký Josh, nadskočil: „Nemyslíš Joshe Richtera, že ne?“

Naštvalo mě to, protože zněl... nevím, jak to říct, tak trochu vyděšeně.

Odpověděla jsem: „Ano, myslím Joshe Richtera. Jdeme spolu dneska na Ples kulturní rozmanitosti.“

Pan Gianini zdvihl obočí: „A co se stalo s tou Weinbergerovou?“

Stojí to za houby, když vaše máma chodí s učitelem z vaší školy. „Rozešli se,“ povídám.

Máma nás celou dobu bedlivě sledovala, což se u ní nestává moc často, protože většinu času tráví ve své vlastním světě. Pak se zeptala: „Kdo je Josh Richter?“

A já na to: „Ten nejhezčí a nejcitlivější kluk na celé škole.“

Pan Gianini si pohrdavě odfrkl a povídá: „Rozhodně nejpoblázněnější.“

Na což máma odpověděla skutečně překvapeným hlasem: „A to pozval na rande *Miu*?“

Což pochopitelně nebylo moc lichotivé. Když vaše vlastní máma uznává, že je divné, že vás pozval na ples nejhezčí a nejoblíbenější kluk z celé školy, podkope vám to sebevědomí.

„Ano,“ odpověděla jsem trucovitě.

„To se mi nelíbí,“ řekl pan Gianini. A když se ho máma zeptala proč, odpověděl: „Protože Joshe Richtera znám.“

Na což máma řekla: „Ale ale, to nezní dobře,“ a než jsem mohla pronést cokoliv na Joshovu obranu, pan Gianini přikývl: „Ten kluk jede na plný plyn,“ což ani nedává smysl.

Nebo to aspoň smysl nedávalo, dokud máma neřekla, že vzhledem k tomu, že já jsem se zatím pohybovala spíš krokem, bude „celou tu věc“ muset probrat s tátou.

Cože? Co chce probírat s tátou? Copak jsem nějaké auto s vadným klínovým řemenem? Co mají vůbec znamenat všechny ty narážky na auta?

„Je rychlý,“ přeložil mi to pan Gianini.

Rychlý? RYCHLÝ? To žijeme v padesátých letech nebo co? Josh Richter je najednou rebel bez příčiny?

Zatímco vytáčela tátovo číslo v hotelu Plaza, povídá máma: „Jsi teprve v prváku, Mio. Neměla bys chodit s kluky z posledního ročníku.“

Není tohle NEFÉR? Konečně mě někdo pozve na rande a moji rodiče by mě nejradši zamkli ve věži? Ale no tak!

Takže jsem tam stála a poslouchala, jak se máma dohaduje s tátou o tom, že si oba myslí, že jsem na to rande ještě moc mladá a že bych tam NEMĚLA chodit, protože procházím složitým obdobím, teď když jsem zjistila, že jsem princezna a tak. Nalinkovali mi celý zbytek života (žádné randění dokud mi nebude osmnáct, na vysoké ubytování na dívčí koleji a podobně), když zabzučel zvonek zezdola a pan G. šel otevřít. Když se zeptal, kdo je, ozval se mně až příliš dobře známý hlas: „Tady je Clarissa Marie Grimaldi Renaldo, kdo jste vy?“

Na druhém konci pokoje máma div neupustila sluchátko. Grandmère. Grandmère přišla k nám do bytu!

Nikdy v životě jsem si nemyslela, že budu jednou Grandmère za něco tak vděčná. Ale když vplula dovnitř, aby mě odvedla koupit ty nové šaty, myslela jsem, že ji políbím – klidně i na obě tváře. Protože jsem na ni hned mezi dveřmi spustila: „Grandmère, oni mě nechtějí pustit!“

Zapomněla jsem, že Grandmère u nás doma nikdy předtím nebyla. Zapomněla jsem, že je tam zrovna pan Gianini. Měla jsem plnou hlavu toho, že mě chtějí rodiče odradit od schůzky s Joshem. Věděla jsem, že Grandmère se o všechno postará.

A páni, taky že ano.

Grandmère vlítla dovnitř, hodila po panu Gianinim ošklivým pohledem – „To je *on*?“ zarazila se na chvilku a když jsem řekla, že ano, jenom si tak odfrkla a prošla přímo kolem něj – a uslyšela ve

sluchátku tátův hlas. Přikázala mámě: „Dej sem ten telefon,“ a máma se zatvářila jako dítě, které přistihli, jak přeskakuje turniket.

„Mami?“ ozval se na druhém konci linky tátův hlas. Bylo poznat, že je skoro tak šokovaný jako máma. „To jsi ty? Co ty tam proboha děláš?“

Na někoho, kdo tvrdí, že se v moderní technice nevyzná, si Grandmère počínala velice zkušeně. Vypnula hlasitý odposlech, vytrhla mámě sluchátko z ruky a spustila do něj: „Podívej, Phillipe, tvá dcera půjde dnes večer na ples se svým nápadníkem. Ujela jsem limuzínou padesát sedm bloků, abych s ní šla koupit nové šaty, a jestli si myslíš, že ji v nich neuvidím tančit, tak se můžeš klidně –“

Pak použila několik dost ostrých výrazů. Ale protože mluvila francouzsky, rozuměli jsme jí jenom já s tátou. Máma a pan Gianini tam jenom stáli. Máma se tvářila naštvaně, pan Gianini nervózně.

Když Grandmère tátovi pořádně vysvětlila, co všechno může, praštila telefonem a rozhlédla se po bytě. Nutno říct, že Grandmère si obvykle nenechává své pocity pro sebe, takže mě nijak zvlášť nepřekvapilo, když řekla: „*Tady* vyrostla princezna Genovie? V tomhle... *skladišti*?“

Kdyby mámě hodila pod nohy bouchací kuličlá3\ nemohla by ji víc rozzuřit.

„Takže podívej, Clarisso,“ řekla máma a přešla k ní za hlasitého klapání dřeváků. „Nepokoušej se mi přikazovat, jak mám vychovávat svoje dítě! Phillipe a já už jsme rozhodli, že s tím chlapcem nikam nejde. Nemůžeš sem takhle vrazit a –“

„Amélie,“ povídá Grandmère. „Vezmi si kabát.“

Došla jsem si pro kabát, a když jsem se vrátila, byla máma celá rudá v obličeji a pan Gianini měl pohled zabořený do podlahy. Ale ani jeden z nich nic neřekl, když jsme s Grandmère z bytu odcházely.

Jakmile jsme byly venku, nadšeně jsem spustila: „Grandmère! Jak jsi to dokázala? Co jsi jim jenom řekla, že mě nechali jít?“

Ale Grandmère se jenom takovým strašidelným způsobem usmála a řekla: „Mám své metody.“

Páni, radši bych ji měla přestat nesnášet.

Ještě v sobotu

Takže tady teď sedím v nových šatech, nových botách, nových silonkách, s novými nehty, nově vydepilovanými nohama a podpažím, nově upraveným účesem a profesionálním mejkapem, je sedm hodin a po Joshovi nikde ani stopy, a mě začíná napadat, jestli to celé nebyl jenom vtip, jako v tom filmu *Carrie*, který je tak strašidelný, že se na něj nemůžu dívat, ale Michael Moscovitz si ho jednou půjčil a pak nám ho s Lilly vypravoval: Takovou domácí puťku pozve na ples nejoblíbenější kluk ve škole, ale jenom proto, aby na ni jeho kamarádi mohli vylít kbelík prasečí krve. Jenže nevědí, že má Carrie psionické schopnosti a během večera zabije všechny ve městě včetně první ženy Stevena Spielberga.

Problém je samozřejmě v tom, že já žádné psionické schopnosti nemám, takže jestli mě Josh a jeho kamarádi polijí prasečí krví, nebudu je moct ani zabít. Teda, pokud si nezavolám na pomoc genovskou Národní gardu nebo tak něco. Ale to by bylo těžké, protože Genovie nemá letectvo ani námořnictvo, takže by se sem ta garda těžko dostávala. Museli by letět normálním letadlem a koupit lístky na poslední chvíli není zrovna levná záležitost. Pochybuji, že by táta takové výjimečné výdaje odsouhlasil.

Ale jestli se na mě Josh Richter vykašlal, můžu vás ujistit, že si to vypije. Nechala jsem si kvůli němu depilovat NOHY. A jestli myslíte, že to nebolí, co takhle depilace PODPAŽÍ? Tu jsem kvůli němu taky podstoupila. A bolí to jak čert. Málem jsem se tam rozbřečela, jak to bolelo. Takže ať mi nikdo neříká, že nemůžeme povolat genovskou Národní gardu.

Vím, že táta si myslí, že se na mě Josh vykašlal. Sedí v kuchyni u stolu a předstírá, že čte televizní program. Ale pořád se potají dívá na hodinky. Máma taky. Akorát že máma hodinky zásadně nenosí, tak pořád pokukuje po nástěnných hodinách v kuchyni.

Lars je taky tady. Ten ale hodiny nekontroluje. Kontroluje si místo toho zásobník, aby se přesvědčil, že má dost nábojů. Nejspíš mu táta přikázal Joshe zastřelit, jestli si ke mně něco dovolí.

Ach ano, táta řekl, že můžu jít na ten ples s Joshem, pod podmínkou, že Lars půjde taky. To mi nijak zvlášť nevadí, protože

mě nikdy nenapadlo, že by Lars nešel. Ale udělala jsem kvůli tomu další scénu, aby si táta nemyslel, že mi to prošlo moc hladce. Totiž, JEMU to u Grandmère hladce NEPROŠLO. Když mi upravovali ty nové šaty, řekla mi Grandmère, že se táta vždycky vyhýbal závazkům a že nechce, abych šla na ten ples s Joshem proto, že se bojí, abych neskončila jako všechny ty modelky, na které se on vykašlal.

Páni! Táta vážně vždycky počítá s tím nejhorším! Josh se na mě nemůže vykašlat. Ještě jsme spolu ani nezačali chodit.

A jestli se brzo neukáže, bude to jenom JEHO CHYBA. Takhle dobře jsem ještě nikdy v životě nevypadala. Stará Coco Chanel se vážně překonala, ty šaty jsou ÚŽASNÉ: hedvábné, světle modré, nahoře našasené jako harmonika, takže ani není vidět, že nemám prsa, a pak rovné až dolů k mým dokonale ladícím světlounce modrým lodičkám na podpatku. Přijde mi, že vypadám trochu jako rampouch, ale podle těch paní od Chanelu se to teď nosí. Rampouchy jsou ten pravý look pro nové tisíciletí.

Jediný problém je, že nemůžu pohladit Louie, protože bych byla celá od rezavých chlupů. Měla jsem si koupit jeden z těch válečků na odstraňování chlupů z oblečení, ale zapomněla jsem. Louie sedí vedle mě na gauči a tváří se smutně, protože ho nechci hladit. Radši jsem posbírala všechny ponožky, aby ho nenapadlo se mi pomstít tím, že by nějakou snědl.

Tata se právě podíval na hodinky a povídá: „Hmm, čtvrt na osm. Ten hoch není zrovna dochvilný.“

Snažila jsem se zachovat klid. „Možná se zasekl v dopravní zácpě,“ řekla jsem tím nejlepším princeznovským tónem, jakého jsem byla schopná.

„Určitě,“ souhlasil táta, ale moc smutně to neznělo. „No, Mio, ještě pořád bychom stihli *Krásku a Zvíře*, jestli chceš. Určitě bych dostal –“

„Tati!“ Byla jsem šokovaná. „Já s tebou dneska večer na *Krásku a Zvíře* NEJDU.“

Teď už smutně zněl. „Ale mívala jsi *Krásku a Zvíře* rada...“

DÍKY BOHU, že konečně zabzučel zvonek. Je to on. Máma ho pustila nahoru. Další tátovou podmínkou kromě Larsova doprovodu

je, že se musí Josh představit oběma mým rodičům – a pravděpodobně předložit doklad totožnosti, i když to myslím tátě zatím nenapadlo.

Budu tu muset tenhle sešit nechat, protože v mojí miniaturní kabelce na něj není dost místa.

Panebože, proč se mi tak hrozně potí ruce? Měla jsem Grandmère poslechnout, když mi chtěla pořídit ty rukavice.

Sobota večer, dámské záchodky

Taverny v zeleni

Dobrá, lhala jsem. Stejně jsem si deník vzala s sebou. Dala jsem ho Larsovi, aby mi ho nesl. Stejně má v tom kufříku, co s sebou všude tahá, dost místa. I když je určitě plný granátů a tlumičů a kdovíčeho ještě, jeden hloupý sešit se mu tam určitě vejde.

A měla jsem pravdu.

Takže jsem teď na záchodkách Taverny v zeleni. Dámské záchodky tu nemají tak hezké jako v hotelu Plaza, v kabině tu není žádná stolička, tak musím sedět na záchodě s přiklopeným víkem. Pode dveřmi vidím spoustu tlustých dámských kotníků, jak přecházejí sem a tam. Je tu spousta obézních dam, většina z nich patří k té svatbě mezi velice italsky vypadající černovlasou dívkou, která by potřebovala pořádně protrhat obočí, a hubeným zrztavým mladíkem jménem Fergus. Fergus mě celou sjel pohledem, když jsem vstoupila dovnitř. Bez legrace. Můj první ženáč, i když je ženatý jenom hodinu a vypadá stejně starý jako já. Tyhle šaty jsou prostě BOMBA!

Večeře ale nebyla tak skvělá, jak jsem doufala. Chci říct, Grandmère mě naučila, na co se používá která vidlička a že je správné naklánět talíř s polívkou od sebe, ale v tom to není.

Je to Joshem.

Nechápejte to špatně. Vypadá v kvádru naprosto skvěle. Řekl mi, že je jeho vlastní. Vloni doprovázel přítelkyni, se kterou chodil před Lanou, na všechny možné večírky ve městě, protože otec té přítelkyně byl nějak příbuzný s chlápkem, co vymyslel ty igelitové pytlíky, do kterých dáváte v zelinářství nákupy. Tyhle byly ale zvláštní v tom, že měly na jednom konci nápis OTEVŘÍT ZDE, abyste věděli, na kterém konci se ho máte pokoušet otevřít. Ta dvě slova vydělala tomu chlápkovu půl miliardy dolarů, alespoň to tvrdí Josh.

Nevím, proč mi to vykládal. To na mě chce zapůsobit něčím, co udělal otec jedné z jeho bývalých přítelkyň? Abych řekla pravdu, nechová se moc vnímavě.

Na rodiče ale zapůsobil dobře. Když přišel, dal mi kytici (malé bílé růžičky svázané růžovou stuhou, naprosto překrásné, musely ho stát aspoň deset dolarů – jenom jsem se nemohla ubránit myšlence, že je původně vybral pro jinou dívku s jinou barvou šatů) a potrásl si s tátou rukou. „Je mi potěšením vás poznat, Vaše Veličenstvo,“ řekl, což mámu naprosto rozesmálo. Máma se někdy vůbec neumí chovat.

Pak se obrátil k mámě a povídá: „Vy jste Miina matka? Páni, myslel jsem, že jste její starší sestra,“ což je naprosto praštěné, ale máma mu na to myslím skočila. Když mu podávala ruku, ČERVENALA SE. Aspoň že nejsem jediná Thermopolisova, na kterou působí šarm modrých očí Joshe Richtera.

Pak si táta odkašlal a začal se Joshe vyptávat na spoustu věcí, jako jaké má auto (BMW jeho otce), kam pojedeme (páni) a kdy se vrátíme (včas na snídani, řekl Josh). To se tátovi ale nelíbilo a Josh se tedy zeptal: „Kdy ji chcete mít zpátky doma, sire?“

SIRE! Josh Richter řekl mému tátovi SIRE!

A táta se podíval na Larse a povídá: „Nejpozději v jednu,“ což od něj podle mě bylo dost slušné, protože normálně musím být o víkendu doma před jedenáctou. Samozřejmě, vzhledem k tomu, že s námi jde Lars a nic mi tedy nehrozí, je celkem nesmysl, že nemůžu zůstat tak dlouho, jak budu chtít, ale Grandmère mě učila, že princezna musí být vždy připravená přistoupit na kompromis, takže jsem to přešla mlčením.

Potom se táta zeptal Joshe ještě na pár věcí, jako kam chce jít na podzim na univerzitu (ještě se nerozhodl, ale uvažuje o Ivy League) a co by chtěl studovat (ekonomii) a pak se ho máma zeptala, co se mu nelíbí na humanitních vědách, a Josh odpověděl, že bych chtěl vystudovat obor, který by mu zaručil příjem minimálně osmdesát tisíc ročně, na což máma řekla, že jsou na světě důležitější věci než peníze, a pak jsem je přerušila a povídám: „Páni, to už je hodin,“ a popadla jsem Joshe a vyrazila ke dveřím.

Sešli jsme s Joshem a s Larsem dolů k Joshovu půjčenému BMW a Josh mi přidržel dveře u spolujezdce, ale pak Lars povídá, že bude klidně řídit, abychom mohli s Joshem sedět na zadním sedadle a trochu se poznat. Myslela jsem si, že je to od Larse vážně milé, ale když jsme si pak s Joshem sedli dozadu, neměli jsme si o čem

povídat. Josh řekl akorát: „Ty šaty ti vážně moc sluší,“ a já odpověděla, že se mi líbí jeho oblek a poděkovala jsem mu za kytku. A pak jsme asi dvacet bloků mlčeli.

Nedělám si legraci. Bylo to naprosto trapné! Totiž, nekamarádím se moc s kluky, ale s těmi, s kterými jsem se potkala, jsem nikdy problémy s konverzací neměla. Michael Moscovitz mluví skoro pořád. Nechápala jsem, proč Josh nic neříká. Napadlo mě, že bych se ho mohla zeptat, jestli by raději strávil věčnost s Winonou Ryderovou, nebo Nicole Kidmanovou, kdyby si mohl vybrat, ale měla jsem pocit, že ho na to ještě dost neznám...

Ale nakonec Josh prolomil ticho a zeptal se, jestli je pravda, že moje máma chodí s panem Gianinim. No, to jsem mohla čekat, že se to roznese. Možná ne tak rychle, jako to, že jsem princezna, ale stejně se to rozneslo.

Takže jsem řekla, že je to pravda, a Josh chtěl vědět, jaké to je.

Nevím proč, ale nedokázala jsem mu vyprávět, jak jsem viděla pana G. u nás v kuchyni ve spodním prádle. Prostě mi to nepřišlo... já vlastně nevím, ale nemohla jsem mu to říct. Není to zvláštní? Michaelu Moscovitzovi jsem to řekla, a to se mě ani nemusel zeptat. Ale Joshovi jsem to říct nedokázala, přestože mi nahlédl do duše a tak vůbec. Divné, co?

Pak po dalším trilionu bloků strávených mlčením jsme konečně zastavili před restaurací a Lars předal auto a já s Joshem jsme šli dovnitř (Lars řekl, že nebude jít, že se jenom postaví vedle dveří a bude si podezřívavě měřit všechny příchozí jako Arnold Schwarzenegger), a jak se ukázalo, byli tam už všichni Joshovi kamarádi, což jsem předtím nevěděla, ale v tu chvíli jsem jim byla vděčná. Chci říct, že by bylo divné tam ještě hodinu nebo dvě sedět a mlčet...

Ale díkybohu tam byl plný stůl kluků ze sportovního oddílu a jejich přítelkyň a v čele stolu byla dvě volná místa, pro Joshe a pro mě.

Musím říct, že ke mně byli všichni moc milí. Všechny dívky mi pochválily šaty a vyptávaly se, jaké to je být princeznou, a jaké to je probudit se a uvidět svoji fotku na první stránce *Postu*, a jestli taky někdy nosím korunu a podobně. Jsou všechny starší než já, většina

jich chodí do posledního ročníku, takže jsou docela dospělí. Žádná z nich neměla poznámky ohledně mého plochého hrudníku, jako by měla Lana, kdyby tam byla.

Ale kdyby tu byla Lana, nebyla bych tu já.

Nejvíce mě překvapilo, že Josh objednal šampaňské a nikdo po něm nechtěl ani řidičák, který měl pochopitelně zfalšovaný. U našeho stolu už stačili vypít tři lahve a Josh objednával další, protože mu pro tu příležitost jeho táta půjčil svou platinovou American Express kartu. Prostě to nechápu. To ti číšníci nepoznají, že je mu teprve osmnáct a že většina z nás je ještě mladší?

A jak tu může Josh sedět a tolik pít? Co kdyby neřídil Lars? Josh by klidně řídil BMW svého táty opilý. To je tak nezodpovědné! A to má mít Josh na plese proslov!

A pak, aniž by se mě zeptal, objednal Josh večeři pro celý stůl: vepřové medailonky pro všechny. To je od něj sice pěkné, ale já maso nejím a nebudu ho jíst ani kvůli tomu nejcitlivějšímu klukovi na světě.

A vůbec si nevšiml, že jsem se jídla ani nedotkla! Musela jsem se najíst salátu a housek, abych neumřela hladem.

Možná bych se odsud mohla odplížit a poprosit Larse, aby mi skočil do Emerald Planet pro vegetariánské menu.

A další divná věc je, že čím víc šampaňského Josh pije, tím častěji na mě sahá. Dává mi pod stolem ruku na stehno. Nejdříve jsem si myslela, že je to omylem, ale už to udělal čtyřikrát. A naposledy mi tu nohu dokonce stisknul!

Nemyslím, že by byl opilý, ale rozhodně je přátelštější než cestou sem v autě. Možná se jenom tolik nestydí, když tu není Lars.

Myslím, že bych se tam měla vrátit. Mrzí mě, že mi Josh neřekl, že se tu sejdeme s jeho přáteli. Mohla jsem vzít s sebou Tinu Hakim Babu a jejího partnera – nebo dokonce Lilly a Borise. Aspoň bych se tady měla s kým bavit.

No dobrá, tak já jdu.

Později v sobotu, dívčí záchody, Střední

škola Alberta Einsteina

Proč?

Proč??

Proč???

Nemůžu uvěřit, že se tohle stalo. Nemůžu uvěřit, že se to stalo MNĚ!

PROČ? PROČ ZROVNA JÁ? PROČ TO MUSÍM BÝT VŽDYCKY JÁ komu se stane něco takového????

Snažím se vzpomenout, co mi říkala Grandmère o tom, jak se má chovat princezna v krajních situacích. Protože tohle rozhodně krajní situace je. Snažím se nadechovat nosem a vydechovat pusou, jak mi radila Grandmère. Nádech nosem, výdech pusou. Nádech nosem, výdech –

JAK MI TOHLE MOHL UDĚLAT???? JAK, JAK, JAK?????!!!!

Nejradši bych mu utrhla tu jeho pitomou hlavu, vážně. Kdo si sakra myslí, že je? Víte, co provedl? Víte, co mi udělal? Povím vám, co udělal.

Když vyprázdnili DEVĚT lahví šampaňského – to je v podstatě láhev na osobu, až na to, že já jsem si jenom párkrát usrkla, takže někdo kromě svojí lahve vypil ještě tu moji – se Josh a jeho kamarádi konečně rozhodli, že je čas vypravit se na ples. No, páni, vždyť ten ples začal teprve PŘED HODINOU. Už bylo vážně načase vypadnout.

Takže jsme šli ven a počkali, až nám přistaví auto, a já si začala říkat, že to třeba ještě bude všechno fajn, protože jak jsme tam čekali, tak mi dal Josh ruku okolo ramen, což od něj bylo hezké, protože mám šaty bez rukávů, a i když mám šál, je to jenom takové průhledné blýskavé nic. Takže jsem mu za to byla vděčná, protože mi přestala být zima. Navíc má hezkou ruku, s pěkně vyvinutými svaly od veslování. Jediný problém je, že Josh moc hezky nevoní, vůbec ne jako Michael Moscovitz, který vždycky voní mýdlem. Ne, myslím, že Josh se musel vykoupat v Drakkar Noir, který ve větším

množství dost páchne. Skoro jsem nemohla dýchat, ale co. I přesto jsem si říkala, že to třeba nebude tak špatné. Sice nerespektoval má práva vegetariána, ale každý někdy udělá chybu. Půjďme na ples a on se mi zase zadívá do duše těma svýma modrýma očima a všechno bude v pořádku.

Pane, to jsem se teda spletla.

Nejdřív jsme skoro nemohli zastavit před školou, kolik tam bylo aut. Nejdřív jsem to nemohla pochopit. Je sice sobota večer, ale TOLIK aut by před školou Alberta Einsteina stejně být nemělo. Je to přece jenom školní ples. Většina dětí v New Yorku auto nemá. My jsme byli asi tak jediní z celé školy, kdo přijel autem.

A pak mi došlo, proč je tam taková zácpa. Všude stály přenosové vozy. Celé schody do školy byly nasvícené reflektory. Všude se to hemžilo reportéry, kteří pokuřovali nebo mluvili do mobilních telefonů a čekali.

Čekali na co?

Jak se zdá, čekali na mě.

Hned jak Lars uviděl ty reflektory, začal od srdce nadávat v nějakém jazyce, který nebyl angličtina ani francouzština. Ale podle tónu, jakým mluvil, nebylo těžké uhodnout, že nadává. Předklonila jsem se a povídám: „Jak to mohli vědět? Jak to jenom mohli vědět? Řekla jim to Grandmère?“

Ale opravdu nemyslím, že by tohle Grandmère udělala. Ne potom, co jsem si s ní promluvila. Vysvětlila jsem jí, jak se věci mají. Grandmère, to jsem si jistá, by už na mě znovu bez mého dovolení novináře nepošťovala.

Ale byli tam, takže je někdo zavolat musel, a jestli to nebyla Grandmère, kdo to tedy byl?

Joshovi byly všechny ty reflektory a kamery úplně fuk. Povídá jenom: „A co má být? Už bys na to mohla být zvyklá.“

No jasně. Řeknu vám, jak zvyklá na to jsem. Tak zvyklá, že jenom z myšlenky na to, že bych měla vystoupit z auta, i kdyby to bylo s rukou nejhezčího kluka na škole kolem ramen, mi bylo na zvracení.

„Ale no tak,“ řekl Josh. „Sebereme se a proběhneme do školy, zatímco Lars pojede zaparkovat auto.“

To se Larsovi ani trochu nelíbilo. „Myslím, že ne,“ povídá. „Ty pojedeš zaparkovat auto a já s princeznou proběhneme do školy.“

Ale Josh už otevíral dveře. Chytil mě za ruku. „No tak,“ řekl, „žijeme jenom jednou,“ a začal mě tahat z auta.

A protože jsem hloupá ovce, nechala jsem ho.

Přesně tak. Nechala jsem ho, aby mě vytáhl z auta. Protože to bylo tak příjemné, jak mě držel tou velkou a teplou rukou, že jsem si připadala naprosto v bezpečí. Co by se mohlo stát? Tak mi blikne do obličeje pár blesků, a co má být? Prostě proběhneme, jak řekl Josh. Všechno bude fajn.

Takže jsem řekla Larsovi: „To bude v pořádku, Larsi, zaparkuj auto a já s Joshem poběžíme dovnitř.“

Lars protestoval: „Ne, princezno, počkejte –“

Což bylo všechno, co jsem z jeho řeči slyšela, protože už jsme byli s Joshem z auta venku a Josh zabouchl dvířka.

A pak se na nás najednou vrhli novináři, odhazovali cigarety a sundávali kryty z objektivů a křičeli: „Tady je! Tady je!“

A pak mě Josh táhl nahoru po schodech a já se musela smát, protože to poprvé za ten den byla celkem legrace. Všude blikaly blesky, takže jsem viděla akorát schody, po kterých jsme utíkali nahoru. Snažila jsem se soustředit, abych si nepřišlápla šaty, a naprosto jsem se spolehla na prsty, které svíraly mou druhou ruku. Byla jsem úplně odkázaná na Joshe, protože jsem vůbec neviděla, kam míříme.

Takže když najednou zastavil, myslela jsem, že už jsme u dveří do školy a že jsme zastavili, aby mi mohl Josh otevřít. Víím, že je to pitomost, ale vážně jsem si to myslela. Viděla jsem ty dveře. Stáli jsme přímo před nimi. Pod námi se schody hemžily reportéry, kteří na mě pokřikovali otázky a fotili ostošest. Nějaký tupec začal vykřikovat: „Pusu, posu!“

A pak, nevím, jak se to stalo, mi Josh dal zase ruku kolem ramen, přitáhl mě k sobě a připlácí mi svoji posu na moji.

Přisahám, že přesně tak jsem si v tu chvíli připadala. Prostě mi připlácl posu na posu a pak začaly všude blikat blesky, ale vůbec to nebylo jako v těch knížkách, co čte Tina, kdy chlapec políbí dívku a jí se před očima rozzáří ohňostroje. Já jsem ty blesky vážně VIDĚLA

a nebyl to žádný ohňostroj, ale foťáky. KAŽDÝ musel mít fotku toho, jak princezna Amélie dostala první pusu.

Nedělám si legraci. Jako by nebylo dost hrozné, že to byla moje první pusa.

Byla to moje první pusa a hned to musí být v novinách.

A další věc ohledně těch knih, co čte Tina: tam, když dostane dívka první pusu, rozlije se v ní takový příjemný teplý pocit. Cítí se, jako by jí ten chlapec pronikal do nejhlubších zákoutí duše. Já si tak nepřipadala. Ani trochu ne. Připadala jsem si akorát hrozně trapně. Vůbec na tom nebylo nic příjemného, že mě políbil Josh Richter. Bylo to jenom děsně divné. Bylo to divné, stát tam vedle něj s jeho pusou připlácnutou na moji. A to by člověk myslel, že když jsem strávila tolik času úvahami o tom, jak je tohle ten nejúžasnější kluk na světě, budu alespoň NĚCO cítit, když mě políbí.

Ale já se jenom cítila trapně.

A stejně jako cestou do restaurace jsem se modlila, aby už to skončilo. Jediné, na co jsem mohla myslet, bylo: Kdy už toho nechá? Dělán to vůbec dobře? V televizi přitom mnohem víc kroutí hlavou. Měla bych kroutit hlavou? Co budu dělat, jestli mi strčí jazyk do pusy jako Laně? Nemůžu nechat novináře, aby mě vyfotili, jak mi někdo strká jazyk do pusy, táta by mě zabil.

Pak, zrovna když jsem myslela, že už to nevydržím ani o chvilku déle, že tam přede všemi UMŘU hanbou přímo na schodech do školy Alberta Einsteina, Josh zdvihl hlavu, zamával novinářům, otevřel dveře školy a postrčil mě dovnitř.

Kde, to vám přísahám, na nás zíral úplně každý, koho znám.

Nedělám si legraci. Byla tam Tina a její doprovod z Trinity, Dave, který se na mě díval trochu vyděšeně. Byla tam Lilly s Borisem a Boris pro jednu neměl v kalhotách zastrčené nic, co tam nepatří. Vypadal vlastně docela hezky, takovým divným, trochu praštěným způsobem. A Lilly na sobě měla krásné bílé šaty s flitry a ve vlasech bílé růže. A byla tam Shameeka a Ling Su a jejich partneři a spousta dalších lidí, které jsem nejspíš znala, ale bez školních uniforem jsem je nedokázala zařadit, a všichni na mě koukali se stejným výrazem jako Tina, s výrazem naprostého a nefalšovaného údivu.

A u stolku s lístky před vchodem do jídelny, kde se ples konal, stál pan Gianini a tvářil se udiveněji než všichni ostatní.

Možná kromě mě. Musím říct, že jsem byla víc šokovaná než kdokoli z nich. Chci říct, Josh Richter mě právě POLÍBIL. JOSH RICHTER mě POLÍBIL. Josh Richter MĚ políbil.

A zmínila jsem se, že mě políbil NA RTY?

A že to udělal před zástupy novinářů?

Takže jsem tam tak stala a všichni na mě zírali a zvenku jsem ještě pořád slyšela pokřikování novinářů a z jídelny rytmické bušení reproduktorů, které hráli nějaký hip-hop na počest našich latinoamerických studentů, a hlavou se mi skutečně pomalu začaly honit tyhle myšlenky:

Nastražil to na tebe.

Chtěl s tebou jít jenom proto, aby se dostal na první stránky novin.

To on řekl novinářům, že tady dneska večer budeš.

Nejspíš se rozešel s Lanou jenom proto, aby mohl kamarádům vykládat, že chodí s holkou, co má tři sta milionů dolarů. Než se objevila tvoje fotka v *Postu*, nikdy si tě ani nevšiml. Lilly měla pravdu: Tenkrát v drogerii, když se na tebe usmál, to byl opravdu jenom výpadek z horka. Nejspíš si myslí, že má větší šanci dostat se na Harvard, jestliže bude chodit s princeznou Genovie.

A já mu na to jako naprostý idiot skočila.

No bezva. Prostě bezva.

Lilly tvrdí, že nejsem dost asertivní. Její rodiče zase říkají, že mám sklony všechno v sobě dusit a vyhýbat se konfliktům.

Máma tvrdí to samé. Proto mi dala tenhle sešit, abych si mohla aspoň zapisovat to, co jí nechci říct.

Kdyby se neukázalo, že jsem princezna, možná bych ještě pořád byla taková, jak říkají. Však víte, nedostatečně asertivní, uzavřená, vyhýbající se konfliktům. Nejspíš bych neudělala to, co jsem udělala v tu chvíli.

Otočila jsem se k Joshovi a zeptala se ho: „Proč jsi to udělal?“

Tvářil se, že má moc práce s hledáním lístků po kapsách. „Udělal co?“

„Takhle mě políbil. Předě všemi.“

Našel lístky v peněžence. „Já nevím,“ řekl. „Copak jsi e neslyšela? Křičeli na mě, ať ti dám pusu. Tak jsem to udělal. Co má být?“

„Nelíbilo se mi to.“

„Nelíbilo se ti to?“ zatvářil se Josh zmateně. „To jako ta pusa se ti nelíbila?“

„Ano,“ odpověděla jsem. „Přesně to myslím. Nelíbilo se mi to. Ani trochu ne. Protože vím, že jsi mi tu pusu nedal proto, že bys mě měl rád. Dal jsi mi ji proto, že jsem princezna Genovie.“

Josh se na mě podíval, jako bych se zbláznila.

„To je pitomost,“ povídá. „Mám tě rád. Vážně.“

Řekla jsem: „Určitě mě nemáš moc rád, vždyť mě ani *neznáš*. Myslela jsem si, že právě proto jsi mě sem pozval, abychom se mohli líp poznat. Ale o to ty ses ani nepokusil. Jenom jsi chtěl vidět svoji fotku na první stránce.“

Tomu se zasmál, ale všimla jsem si, že se mi nepodíval do očí, když odpověděl: „Jak to, že tě neznám? Samozřejmě že tě znám.“

„Ne, neznáš. Kdybys mě znal, neobjednáš mi k večeři řízek.“

Slyšela jsem, jak si mezi sebou moji kamarádi šeptají. Nejspíš pochopili závažnost Joshovy chyby, i když jemu to vůbec nedošlo. „No tak jsem jí objednal řízek,“ rozhodil rukama. „To je nějaký zločin? Byly to medailonky, prokristapána.“

Lilly svým nejúlisnějším tónem podotkla: „Je vegetariánka, ty sociopate.“

Nezdálo se, že by ta informace na Joshe nějak zapůsobila. Jenom pokrčil rameny a povídá: „Aha, moje chyba.“

Pak se otočil ke mně a zeptal se: „Razíme na parket?“

Ale já neměla vůbec v úmyslu vyrazit s Joshem na parket. Neměla jsem v úmyslu nic, co by zahrnovalo Joshe, už nikdy. Nemohla jsem uvěřit, že po tom, co jsem mu právě řekla, si může ještě pořád myslet, že by se mi chtělo. Ten člověk vážně *je* sociopat. Jak jsem ji někdy mohla myslet, že mi vidí do duše? Jak???

Byla jsem tak znechucená, že jsem udělala tu jedinou věc, která se od dívky v podobné situaci dá očekávat.

Otočila jsem se k němu zády a odešla.

Akorát že jsem pochopitelně nemohla jít zpátky ven – tedy pokud jsem nechtěla, aby si novináři ještě přidali do sbírky fotku ubrečené princezny – takže jsem zamířila na holčičí záchody.

Joshovi konečně došlo, že jsem ho poslala k čertu. Tou dobou už dorazila většina jeho přátel a zrovna vcházeli do dveří, když Josh naprosto otráveným hlasem pronesl: „Panebože! Vždyť to byla jenom pusa!“

Otočila jsem se jako na obrtlíku: „Nebyla to jenom pusa,“ zasyčela jsem na něj. Už jsem začínala být vážně naštvaná. „Možná jsi chtěl, aby to tak vypadalo, jako že je to jenom pusa. Ale ty i já moc dobře víme, o co tady šlo: byla to událost pro média. Měl jsi to naplánované od chvíle, kdy jsi mě uviděl v *Postu*. Díky, Joshi, ale já si dovedu svoji publicitu obstarat sama. Nepotřebuju k tomu *tebe*.“

Pak jsem natáhla ruku k Larsovi pro deník a odebrala se na záchody, kde teď sedím a píšu tohle.

Páni! Můžete tomu uvěřit? Chci říct, moje první pusa – moje vůbec první pusa – a příští týden se objeví ve všech časopisech pro mládež po celé zemi. Nejspíš se toho chytanou i nějaké zahraniční časopisy, jako *Majesty*, který sleduje životy všech mladých členů královské rodiny v Británii a Monaku. Měli celý článek o šatníku Sophie, manželky prince Edwarda, a každý kousek oblečení hodnotili na stupnici od jedné do deseti. Určitě nebude trvat tak dlouho, než začnou všude pronásledovat mě a budou mi známkovat oblečení a přátele. Jaký asi dají k té fotce mě a Joshe titulek? *Zamilovaná princezna*?

Promiňte, ale to je nechutné.

A nejlepší vtíp na tom je, že nejsem do Joshe Richtera ani trochu zamilovaná. Totiž, bylo by to bývalo hezké – koho se snažím obelhat? Bylo by SKVĚLÉ – s někým chodit. Někdy si říkám, jestli se mnou vážně není něco v nepořádku, že jsem pořád sama.

Ale na druhou stranu, budu radši sama, než abych chodila s někým, kdo mě jenom využívá proto, že jsem bohatá nebo že je můj táta kníže nebo z jakéhokoliv jiného důvodu. Jediný přijatelný důvod by byl, kdyby mě měl rád kvůli tomu, jaká opravdu jsem.

Samozřejmě, teď, když všichni vědí, že jsem princezna, bude trochu těžké poznat, kdo mě má rád pro mě samotnou a komu záleží

jenom na její korunce. Ale o Joshovi jsem aspoň zjistila pravdu poměrně rychle.

Jak se mi někdy mohl líbit? Je tak vypočítavý. Normálně mě využil! Úmyslně ranil Lanu a pak se mě pokusil využít. A já mu šla přímo na ruku jako pitomá ovce.

Co budu dělat? Až táta uvidí ty fotky, vyskočí z kůže. Nikdy mu nebudu schopná vysvětlit, že to nebyla moje vina. Možná kdybych tam před všemi těmi fotoaparáty dala Joshovi pěstí do žaludku, pak by mi možná táta uvěřil, že jsem v tom byla nevinně...

Ale nejspíš ani tak ne.

Už nikdy mě nepustí na rande, nikdy v životě.

A nazdar. Vidím pode dveřmi něčí boty. Někdo se mnou chce mluvit.

Je to Tina. Chce vědět, jestli jsem v pořádku. Je s ní ještě někdo.

Panebože! Ty nohy poznávám! To je Lilly! Lilly a Tina chtějí vědět, jestli jsem v pořádku!

A Lilly se mnou už zase mluví. Nekritizuje mě ani si nestěžuje, že se chovám divně. Mluví na mě jako kamarádka. Přes dveře záchodu říká, že ji mrzí, že se smála mému účesu, a že ví, že má potřebu všechny ovládat, protože trpí menší poruchou osobnosti a má problémy s autoritou, ale že se s tím snaží vyrovnat a neříkat všem, zvlášť ne mně, co mám dělat.

Páni! Lilly přiznala chybu! Nemůžu tomu uvěřit! NEMUŽU TOMU UVĚŘIT!

Chtějí s Tinou, abych vylezla ven a připojila se k nim. Ale řekla jsem jim, že nejdu, že bych si připadala divně, když tam všechny mají partnery a já bych mezi nimi byla za kořena.

A na to Lilly povídá: „Ale to se vyřeší. Michael je tu. Celý večer se tu potlouká sám jako kořen.“

Michael Moscovitz přišel na školní akci??? Nemůžu tomu uvěřit!! Nikdy nikam nechodí, kromě přednášek o kvantové fyzice a podobně!!

To musím vidět na vlastní oči. Jdu ven hned teď.

Budu pokračovat později.

Neděle, 19. října

Právě jsem se probudila z hrozně zvláštního snu.

V tom snu jsme se s Lilly přestaly hádat, ona se skamarádila s Tinou, Boris Pelkowski se ukázal jako celkem fajn kluk, když nemá v dosahu housle, pan Gianini mi řekl, že jsem se v matematice zlepšila o stupeň, tančila jsem ploužák s Michaelem Moscovitzem a Írán bombardoval Afghánistán, takže se fotka toho, jak mě líbá Josh Richter, neobjevila v žádných novinách, protože byly plné fotografií válečných škod.

Ale nebyl to sen. Nic z toho nebylo ve snu! Všechno se to opravdu stalo!

Protože jsem se dneska ráno probudila a na tváři jsem měla něco mokrého, a když jsem otevřela oči, zjistila jsem, že jsem v Lillyině pokoji a olizuje mě sheltie jejího bratra. Vážně. Jsem celá poslintaná.

A je mi to úplně jedno! Pavlov na mě může slintat, jak bude chtít! Moje nejlepší kamarádka se mnou zase mluví! Nepropadnu z matiky! Táta mě nezabije, že jsem dovolila Joshi Richterovi, aby mi dal pusu!

A navíc, myslím, že mě má rád Michael Moscovitz!

Jsem tak šťastná, že skoro nemůžu psát.

Opravdu jsem netušila, že mě čeká tolik šťastných věcí, když jsem včera večer vycházela s Tinou a s Lilly ze záchodů. Byla jsem v morbidní náladě – ano, *morbidní*. Není to dobré slovo? Naučila jsem se ho od Lilly, po tom, co se stalo s Joshem.

Ale když jsem vyšla ze záchodů, byl Josh pryč. Lilly mi později řekla, že poté, co jsem ho veřejně zostudila a pak odsupěla na záchod, Josh šel na parket a tvářil se, že je mu to úplně fuk. Lilly neví jistě, co se stalo pak, protože pan G. poprosil ji a Tinu, aby se mě došly zeptat, jestli jsem v pořádku (není to od něj milé?), ale já mám pocit, že možná Lars použil na Joshe jeden z těch svých paralyzačních triků, protože když jsem Joshe Richtera zase uviděla, ležel na stole s plastickou mapou Tichého oceánu a hlavu měl opřenou o Havajské ostrovy. Celý večer se ani nepohnul, ale já myslela, že je to proto, že vypil tolik šampaňského.

Nicméně, vrátily jsme se tedy s Tinou a s Lilly zpátky k Borisovi a Daveovi – který je vážně fajn, i když chodí na Trinity – a k Shameece a jejímu příteli Allanovi a k Ling Su s jejím partnerem Cliffordem, a přisedly jsme si k jejich stolu.

A pak se najednou odněkud vynořil Michael a vypadal v kvádru úplně skvěle. Michael neměl nikoho jiného, s kým by se mohl bavit, protože ředitelka Guptová rozhodla, že internet není kultura a nemůže tedy mít vlastní stůl, pročež počítačový kroužek bojkotoval Ples kulturní rozmanitosti.

Ale nezdálo se, že by na tom Michaelovi nějak zvlášť záleželo, a to je přitom pokladník kroužku! Posadil se vedle mě a zeptal se, jestli jsem v pořádku, a pak jsme chvíli vtipkovali a pak někdo začal mluvit o *Star Treku: Hluboký vesmír devět* a jestli je v kafi z replikátoru kofein a Michael rozhodně trval na tom, že, věci z replikátoru se dělají z odpadu, takže když si objednáte zmrzlinu, může se vám stát, že bude vyrobená z moči, ale zbavené zárodků a nečistot. A zrovna když se nám z toho začal všem zvedat žaludek, změnili hudbu a pustili ploužák a všichni se zvedli od stolu a šli tancovat.

Kromě mě a Michaela, pochopitelně. My jsme tam zůstali sedět, což nebylo zase až tak špatné, protože na rozdíl od Joshe si s Michaellem mám vždycky o čem povídat. Dál jsme se hádali o tom replikátoru a pak jsme se začali dohadovat, jestli byl lepší kapitán Kirk nebo kapitán Picard, a pak přišel pak Gianini a zeptal se mě, jestli jsem v pořádku.

Řekla jsem že ano, a pan G. mi řekl, že to rád slyší a mimochodem, že podle posledních výsledků testů jsem se zlepšila v matematice o celý stupeň, k čemuž mi gratuluje.

Odpověděla jsem, že je to hlavně Michaelova zásluha, protože mě naučil, že si nemám psát poznámky z matematiky do deníku a že si mám pečlivěji psát čísla do sloupců a škrtnat čísla, co vykrátím. Michael se začal bránit, že on s tím nemá vůbec nic společného, ale pan G. už ho neslyšel, protože musel roztrhnout skupinu gótů, která se rozhodla protestovat proti tomu, že byl organizátory přiřčen zvláštní stůl satanistům.

Pak pustili rychlou písničku a všichni se vrátili zpátky ke stolu a začali jsme se bavit o Lillyině pořadu, který teď bude produkovat Tina Hakim Baba, protože jsme zjistili, že dostává padesát dolarů týdně kapesného (bude si půjčovat romány z knihovny, místo aby je kupovala jako doteď, takže může všechny finance vynaložit na Lillyin pořad). Lilly se mě zeptala, jestli by mi nevadilo, kdyby příští díl natočila o mně, že by to chtěla pojmenovat „Nová monarchie: panovníci, kteří mohou změnit svět“ a já jí dala exkluzivní práva na svůj první veřejný rozhovor, když slíbila, že se mě zeptá na můj názor na masný průmysl.

Pak pustili další pomalou písničku a všichni šli zase tancovat a já s Michaelem jsme zase zůstali sedět u stolu a zrovna, když jsem se ho chtěla zeptat, jestli by radši strávil věčnost po nukleárním konci světa s Buffy nebo s čarodějkou Sabrinou, on se mě zeptal, jestli bych nechtěla jít tancovat!

Byla jsem tak překvapená, že jsem bez rozmýšlení kývla. A pak jsem najednou poprvé v životě tancovala s někým jiným než s tátou!

A byl to *ploužák*!

Ploužák je zvláštní. Není to vlastně ani tancování. Je to víc, jako když jenom tak stojíte s rukama kolem toho druhého a do rytmu přenášíte váhu z jedné nohy na druhou. A myslím, že se u toho nemá mluvit – aspoň nikdo kolem nás nemluvil. Asi vím proč, protože máte tolik práce se svými *pocity*, že je těžké přijít na něco, co by měl člověk povídat. A Michael tak skvěle *voněl* – mýdlem – a bylo to opravdu příjemné – ty šaty, co mi vybrala Grandmère jsou bezesporu krásné, ale byla mi v nich trochu zima, takže bylo příjemné být tak blízko k Michaelovi a cítit jeho teplo – až mě opravdu ani nebylo moc do řeči.

Michael na tom byl asi podobně, protože i když předtím u stolu jsme povídali bez přestání, při tom tanci nikdo z nás nepromluvil ani slovo.

Ale jakmile bylo po písničce, Michael zase spustil, a ptal se mě, jestli bych chtěla přinést od thajského stolu trochu thajského ledového čaje, nebo možná trochu edamame od stolu japonského anime. Na někoho, kdo v životě na žádné školní akci nebyl – kromě

schůzek počítačového kroužku – dokázal Michael rozhodně vyrovnat nedostatek zkušeností nadšením.

A tak to bylo až do konce večera: během rychlých písniček jsme seděli a povídali a při pomalých jsme vždycky šli tančit.

A nedokážu říct, co z toho se mi líbilo víc, mluvit s Michaelem nebo s ním tancovat. Obojí bylo tak... zajímavé.

Každé svým způsobem, pochopitelně.

Po plese jsme se všichni nacpali do limuzíny, kterou poslal pro Tinu a Davea pan Hakim Baba (novinářská auta mezitím všechna odjela, protože došlo k tomu bombardování a asi museli jet obléhat íránskou ambasádu). Zavolala jsem z mobilu v limuzíně mámě a zeptala jsem se, jestli můžu přespát u Lilly, protože tam jsme měli všichni namířeno. Na nic se neptala a souhlasila, takže si myslím, že už předtím mluvila s panem G. a ten jí to všechno vyprávěl. Zajímalo by mě, jestli jí taky řekl, že už nepropadám z matiky.

Taky mi tu známku mohl zvednout o stupeň a půl, když tak podporuji jeho vztah s mámou. Taková loajalita by se měla odměnit.

Moscovitzovi byli trochu překvapení, když nás deset – dvanáct, počítáte-li i Larse a Wahima – zazvonilo u jejich dveří. Zvlášť je překvapilo, že s námi je Michael, protože si celou dobu mysleli, že je u sebe v pokoji. Ale nechali nás okupovat obývací, kde jsme hráli Konec světa, dokud nepřišel Lillyin a Michaelův táta v pyžamu a neřekl, že je čas, aby všichni jeli domů, protože má zítra ráno schůzku se svým učitelem tai-či.

Takže se všichni rozloučili a nacpali se do výtahu, kromě mě a Moscovitzových. Dokonce i Lars se s nimi svezl k hotelu Plaza – když viděl, že jsem na celou noc v bezpečí, mohl jít klidně spát. Poprosila jsem ho, ať tátovi o té puse neříká. Řekl, že bude mlčet, ale s mužskými člověk nikdy neví, mají mezi sebou tyhle zvláštní tajné signály, víte? Znovu jsem si to připomněla, když jsem viděla, jak si Lars s Michaelem před odchodem pláclí.

Toho večera se stala ještě jedna zvláštní věc. Zjistila jsem, co dělá Michael celé ty hodiny u sebe v pokoji. Slíbila jsem mu, že to nikomu neřeknu, ani Lilly ne. Nejspíš bych to neměla psát ani sem, co kdyby si to někdo přečetl. Můžu jenom říct, že Lilly plýtvá časem,

když obdivuje Borise Pelkowského – má hudebního génia ve vlastní rodině.

A to nikdy nebral žádné hodiny! Sám se naučil hrát na kytaru – a píše vlastní písničky! Jednu mi zahrál, byla o vysoké krásné dívce, která neví, že je do ní zamilovaný jeden chlapec. Vsadím se, že to jednou bude hit. Michael Moscovitz bude jednou slavný.

Až teprve, když všichni odešli, zjistila jsem, že jsem k smrti unavená. Bylo to vážně dlouhý den. Rozešla jsem se s klukem, s kterým jsem byla jenom na půl rande. To je vážně citově vyčerpávající.

Probudila jsem se ale brzo, jako vždycky, když spím u Lilly. Ležela jsem tam s Pavlovem v náruči a poslouchala ranní provoz na Páté Avenue, který sem doléhal jenom velice tlumeně, protože Moscovitzovi mají zvukotěsná okna. A jak jsem tam ležela, uvědomila jsem si, že jsem vážně moc šťastná. Ze začátku to všechno vypadalo celkem špatně, ale nakonec se to nějak samo vyřešilo. Není to zvláštní?

Zaslechla jsem šramot z kuchyně. Maya už je nejspíš vzhůru a rozlévá do sklenic pomerančový džus bez dužiny. Dojdu se zeptat, jestli nepotřebuje pomoc.

Nevím proč, ale JSEM TAK ŠŤASTNÁ!

Asi mi stačí ke štěstí málo, co?

Neděle večer

Grandmère se dneska objevila u nás doma s tátou v závěsu. Táta chtěl vědět, jak jsem si užila ples. Lars mu to neřekl! Páni, miluju svého bodyguarda! A Grandmère mi chtěla oznámit, že musí bohužel na týden odjet, takže další hodiny princeznování se zatím odkládají. Říká, že musí jako každý rok navštívit někoho jménem Baden-Baden. Nejspíš to bude kamarád toho druhého jejího známého, Boutros-Boutrose, nebo jak se jmenuje.

Dokonce i *Grandmère* s někým chodí.

Takže se s tátou zničehonic objevili bez ohlášení, a to byste měli vidět, jak se máma tvářila. Vypadala, že vybuchne. Zvlášť když ji Grandmère začala kritizovat, jaký má doma nepořádek (poslední dobou jsem neměla moc času uklízet).

Abych Grandmère od mámy odtrhla, nabídla jsem se, že ji doprovodím zpátky k limuzíně, a cestou jsem jí vyprávěla o Joshovi, což se jí moc líbilo, protože ten příběh měl v sobě všechno, co miluje, totiž novináře a hezké kluky a zlomená srdce.

A jak jsme tam stály na rohu a loučily se na celý týden (HURÁ! Žádné hodiny princeznování celý týden!), šel okolo ten slepec a poťukával holí. Zastavil se vedle nás na rohu a čekal na další oběť, která se nabídne, že ho převede přes ulici. Grandmère si ho všimla a naprosto mu na to skočila. Povídá: „Amélie, běž tomu ubohému muži pomoci.“

Ale já samozřejmě věděla, o co jde, tak jsem řekla: „Ani náhodou.“

„Amélie!“ zatvářila se Grandmère šokované. „Jednou z nejdůležitějších vlastností princezny je dobré srdce. Tak jdi a pomoz tomu mladému muži přes ulici.“

Odpověděla jsem: „Ani mě nehne. Grandmère. Jestli si myslíš, že potřebuje pomoc, udělej to sama.“

Takže Grandmère, pevně rozhodnutá ukázat mi, jak se správně chová princezna, přišla k tomu slepci a takovým falešným hlasem povídá: „Dovolte, abych vám pomohla, mladý muži...“

Slepec čapnul Grandmère pod paží a asi se mu líbilo, co cítil, protože hned povídá: „Děkuji vám, paní,“ a už s Grandmère přecházel přes ulici.

Nevěřila jsem, že by ten slepec začal Grandmère osahávat. Vážně ne, jinak bych jí neříkala, ať mu pomůže. Chci říct, Grandmère už není nejmladší, jestli víte, co myslím. Nedokázala jsem si představit, že by ji někdo, i kdyby byl slepý, mohl osahávat.

Ale v tom okamžiku začala Grandmère ječet, jako by ji na nože brali, a na pomoc jí vyběhli její šofér a náš soused, co býval mužský.

Ale Grandmère pomoc nepotřebovala, přetáhla slepce přes obličej kabelkou, až mu odletěly sluneční brýle. A pak už nebylo pochyb o tom, že ten slepec vůbec slepý není.

A něco vám povím: myslím, že se na naší ulici hned tak neukáže.

Po všem tom křiku byla skoro úleva zalézt do svého pokoje a psát zbytek dne úkoly z matiky. Potřebovala jsem trochu klidu.

Meg Cabotová

Princezniny deníky

Z anglického originálu The Princess Diaries
vydaného nakladatelstvím HarperCollins v New Yorku roku
2000

přeložila Eva Lapáčková

Obálku navrhla Jana Šťastná

Vydala Euromedia Group k. s. – Knižní klub v Praze

roku 2001 jako svou 1630. publikaci

Odpovědná redaktorka Alena Peisertová

Technický redaktor David Dvořák

Počet stran 232

Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín

Tisk JE Finidr, spol. s r. o., Český Těšín